



Библиотека „Любов и Съжба“

КРИСТИНА ДОД



ТАКАВА, КАКВАТО СИ

 **БЕРГОН**

КРИСТИНА ДОД ТАКАВА, КАКВАТО СИ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Когато родителите на Хоуп Прескът изчезват, безгрижният ѝ тийнейджърски живот приключва завинаги. Тя, брат ѝ и сестрите ѝ са разделени и изпратени в приюти и приемни семейства из цялата страна, без никой от тях да знае къде са останалите.

Седем години по-късно Хоуп все още ги търси, докато работи като телефонистка в колцентър и се грижи за клиентите така, сякаш те са нейното семейство. Когато богатият бизнесмен Закарая Гивънс наема услугите на колцентъра, Хоуп първоначално взема Зак за неговия иконом. Отегчен от постоянните ласкателства и умилкване заради парите му, Зак е очарован от прямотата на Хоуп не по-малко, отколкото от невероятно изкусителния ѝ секси тембър. Непознатата на телефона силно го интригува... Свикнал винаги да получава каквото иска, Зак не се бави да подхване една игра, която го отвежда до границите на доскоро немислимото — той е готов дори на брак! Но неочаквано самолюбието му получава звучна плесница. Когато Хоуп разкрива измамата му, Зак разбира, че силно е подценил тази умна и борбена млада жена, че я харесва такава, каквато е, но не я познава достатъчно, и че ще трябва да реши загадката на нейното минало, ако иска да я убеди, че имат бъдеще заедно...

*На читателите ми, които ме молеха за това от много,
много отдавна. Благодаря ви!*

ПРОЛОГ

Хобарт, Тексас, в една топла вечер през юни

Шестнайсетгодишната Хоуп Прескът се сви на верандата в дома на енорийския свещеник, облягайки се на стената. Бебето Кейтлин беше заспало бързо в ръцете ѝ, изтощено от плача за майка си. Осемгодишната Пепър се облегна на рамото на Хоуп, навела глава, с длани върху ушите си в отчаян опит да се изключи от света. Четиринайсетгодишният брат на Хоуп, Гейбриъл, стоеше в ъгъла на двора, с ръце на хълбоците, обърнат към задния двор, опитвайки се да бъде колкото се може по-далеч от отворената плъзгаща се стъклена врата, но без да оставя Хоуп да се изправи сама срещу това изпитание.

Но не можеха да направят нищо, за да изключат гласовете, тези ужасни, безмилостни гласове, долитащи откъм всекидневната. Всекидневната на Хоуп, в къщата, в която тя беше живяла през по-голямата част от живота си.

Тя вече беше надзърнала вътре и беше видяла господин Обърлин, застанал до камината и ръководещ събранието.

— Явно те крадат от църквата от години, по малко, за да могат със сметките си.

— Сметките? — нададе глас госпожа Кънингам, карайки Хоуп да потрепери. — Какви сметки могат да имат проповедникът и жена му, за които да не им стига заплата? Доста прилична заплата, държа да отбележа. Ние не сме бедно паство, и сме били повече от щедри към тези... тези... усойници!

— Е, Глория... — Това беше доктор Кънингам, у когото винаги звучеше гласът на здравия разум. — Не искам да се тревожиш. Знаеш, че не е добре за нервите ти.

— И не е хубаво да се говори лошо за покойните — добави напевно господин Обърлин.

Хоуп не можеше да повярва. Не можеше да повярва, че родителите ѝ са мъртви.

И тези хора бяха казали, че мама и татко са крадци.

Пепър изскимтя и се сгуши още по-близо до Хоуп. Хоуп премести бебето в болящите я ръце, така че да може да прегърне Пепър, и погледна отчаяно към неподвижния Гейбриъл. Но той не се обърна, за да ѝ помогне. Вече се изолира от семейството, помисли си Хоуп, готви се за раздялата, за която твърди, че е неизбежна.

— Не ме интересува, просто не ме интересува! — рече госпожа Кънингам раздражено. — Осигурихме им къща. Допуснахме ги до съкровениите ни мисли. Бяха ни като семейство. Помогнахме им да отгледат децата си...

— Хайде сега. — Това беше отново доктор Кънингам, само че вече не звучеше като гласа на здравия разум. Звучеше като мекотело, твърде уплашен от жена си, за да успее да ѝ затвори устата.

— Това с нищо не ни помага — отсече тихо госпожа Блекхорн с тексаския си акцент. — Вече установихме без никакво съмнение, че преподобният и госпожа Прескът са мошеници.

— Какво са направили с толкова пари? — попита госпожа Кънингам.

— Не знаем. И вероятно никога няма да узнаем. — Господин Обърлин въздъхна тежко. — Аз съм виновен.

— Джордж, не ставай глупав, скъпи. Те успяха да хвърлят прах в очите на всички ни. — Госпожа Обърлин не се обаждаше често, но когато го правеше, винаги беше за да утеши съпруга си. Мама беше казала, че господин Обърлин се нуждае от повече увереност. Мама беше казала...

Хоуп, треперейки, си пое дъх, опитвайки се да сдържи болката в стомаха, която заплашваше да я разкъса на парчета.

— Знаем, че напуснаха града завинаги — продължи госпожа Блекхорн безмилостно, както подобава на президента на църковното настоятелство. — Знаем, че са карали с превишена скорост и са загинали малко преди да пресекат мексиканската граница.

Край ухото на Хоуп избръмча комар. Вечерният въздух се изпълни с успокоителното жужене на цикади. Всичко изглеждаше толкова нормално, но нищо никога вече нямаше да бъде нормално.

Госпожа Блекхорн продължи:

— Събрали сме се тук, за да намерим разрешение на проблемите, които си създадохме, като им се доверихме твърде много. Как смятаме

да намерим смяна на свещеника си, след като вече сме събрали средства за нова сграда за училището и парите са изчезнали?

— Не мога да повярвам. Още не мога да го повярвам — рече господин Обърлин. — Че са могли така да ни изиграят. Те бяха добри хора.

— Да, бяха — прошепна Хоуп. — Бяха.

Пепър погледна към сестра си. Тя попита с тих глас, който изобщо не подходеше на буйната ѝ природа:

— Как може да са толкова гадни?

— Шшт! — предупреди я Хоуп. Тя не желаше да привличат към себе си вниманието на църковното настоятелство. Искаше да чуе какво ще кажат.

— Какво ще правим с хлапетиите им? — Госпожа Кънингам звучеше злобно. — Това осемгодишното момиче изобщо не е красиво.

Най-накрая Гейбриъл се олюля и погледна към тях. Той винаги се беше проявявал като защитник на Пепър, а сега се сдържаше. Пепър изтича до него, и докато го прегръщаше, той гледаше към Хоуп. Дори на мъждивата светлина, идваща откъм вратата, Хоуп виждаше, че зелените му очи са вцепенени, тъмната му коса е отпусната, а бледността на лицето му караше сърцето ѝ да се къса.

— Хоуп е такава ужасна фукла. Във волейболния отбор, и на почетната обиколка — винаги се перчи с първите места в състезанията. — Дъщерята на госпожа Кънингам, шестнайсетгодишната Мелиса, далеч отстъпваше на Хоуп във всичко, но госпожа Кънингам никога досега не се беше оплаквала. Не и докато бащата на Хоуп беше пастор.

Хоуп копнееше да чуе как някой, който и да е, я защитава.

Вместо това настана ужасна тишина.

Същият злобен глас се обади отново:

— Приемното момче може да се върне в сиропиталището, или където там настаняват такива деца.

Хоуп потрепна. Гейбриъл я бе предупредил. Беше ѝ казал, че точно това ще направят. Но тя не му бе повярвала. Сега гледаше втренчено брат си. Момчето, което преди три години се беше присъединило към семейството им с такава неохота, и едва напоследък бе решило в сърцето си, че вече е един от тях. Как можа да се случи такава нещo?

— Никога не съм одобрявал решението на семейство Престън да го вземат при себе си. Човек никога не може да е сигурен какви са били родителите му. Сигурно наркомани. — Госпожа Кънингам въздъхна. — Предполагам, че бебето няма да е проблем. Винаги ще се намери кой да осинови момиченце бебе.

Хоуп слушаше напрегнато, чакайки някой да каже, че трябва да се погрижат семейството да остане заедно. Да предложи подслон за нея, двете ѝ сестри и приемния ѝ брат. Но вместо това тези заможни хора, които се бяха правили на приятели на родителите ѝ, не казаха нищо. Абсолютно нищо.

Ръцете ѝ започнаха да треперят. Тя започна да трепери. Отдели се от стената и внимателно положи Кейтлин върху шезлонга.

Гейбриъл пристъпи напред.

— Хоуп, недей. Това няма да помогне.

— Длъжна съм. Не разбираш ли? Длъжна съм.

Тя заопипва мрежата на вратата и я отвори рязко. Влетя във всекидневната. Всички възрастни, всички тези лицемери се обърнаха към нея, ококорени от изненада и с увиснали челюсти.

Тя ги огледа. Госпожа Блекхорн, тънка като вейка и най-близкото нещо до аристократ, което имаше в този град. Доктор Кънингам, любезен провинциален лекар, който никога не поглеждаше хората в очите. Госпожа Кънингам — приятно закръглена, както казваха за нея. Господин Обърлин, най-младият член на борда, винаги толкова мил, и съпругата му, госпожа Обърлин, висока и със заоблени рамене, гледаща света с изплашени очи.

Всички те, всички те, неизмеримо жестоки.

— Как можете? Как можете? Госпожо Обърлин, мама седеше с вас, докато раждахте. Доктор Кънингам, татко помагаше на Мелиса да проучва коледжите. — Гласът на Хоуп трепереше. — Татко и мама бяха добри хора. Те не са откраднали нищо. Никога не биха откраднали. — За пръв път от погребението насам от нея се отрони тих стон. Тя се преви на две, опитвайки се да овладее скръбта си, и рязко забърса сълзите от бузите си. — Вие лъжете. Всички вие лъжете!

Госпожа Блекхорн се овладя първа.

— Изведете детето отгук.

Доктор Кънингам се изправи и тръгна към Хоуп.

Дишайки учестено, Хоуп заотстъпва назад. Трябваше да се успокои. Трябваше да каже това.

— И ще ни разделите? Ще вземете бебето? Ще изпратите Гейбриъл в сиропиталище? Ще навредите на Пепър и мен, защото... защото мислите, че родителите ми... това не е вярно, а дори и да беше, как можете? — Разтърсиха я ридания.

Доктор Кънингам я хвана за раменете.

— Спокойно, спокойно — промърмори той, неадекватен както винаги.

Хоуп опита да се изскубне, но той я стисна здраво и започна да я дърпа към стълбите. Борейки се, ритайки го, тя извика към самодоволната, объркана малка групичка:

— Вие бяхте добри с нас. Няма ли да ни помогнете? Кой е лошият тук? Кой е лошият?

ГЛАВА 1

Бостън, Масачузетс

Един студен ден през февруари

Седем години по-късно

Мередит Спенсър си помисли, че една жена на петдесет и седем не би трябвало да носи чорапогаци, когато се грижи за трите си внучета, или да се връща на работа като временна секретарка. Но ето, тя беше тук, застанала с гръб към стената в офиса на Закарая Гивънс, президент и изпълнителен директор на „Гивънс Ентърпрайсис“, слушаща тирадата на Джералд Сабрински.

— Вие сте безсърдечен кучи син, и се надявам някой ден да имам удоволствието да видя как си получавате заслуженото. — Плешив и зачервен, господин Сабрински се беше навел над бюрото на господин Гивънс и гледаше гневно, с цялото си възмущение на могъщ опонент.

Могъщ, но победен опонент.

Господин Гивънс говореше с аристократичен бостънски акцент, но с абсолютно безизразен тон.

— „Сабрински Електроникс“ беше отслабена от рецесията, и този заем, който дадохте на сина си, беше последна капка.

Зачервеното лице на господин Сабрински почервения дори още повече.

— Синът ми се нуждаеше от парите.

— Несъмнено. — Устните на господин Гивънс се извиха пренебрежително.

Старата приятелка на Мередит, Констънс Фаръл, стоеше до нея и тихичко ѝ обясняваше.

— Господин Гивънс познава сина на господин Сабрински, и то от години. Рони има навика да врънка баща си за пари.

— Разбирам. — Мередит беше стиснала бележника си и химикалката до гърдите, вторачена в разгорещената сцена пред очите ѝ.

Все още с тих глас, Констънс инструктира Мередит:

— Господин Гивънс започва да губи търпение. Можем да очакваме до няколко минути да се наложи да съпроводим Сабрински извън офиса.

Мередит се вгледа в господин Гивънс, седнал на черния си кожен директорски стол и се зачуди как Констънс може да каже, че той губи търпение, след като на самата нея ѝ се струваше, че този мъж едва ли някога е изпитвал каквито и да било емоции.

— Господин Урбано ще ни помогне — промърмори Констънс. — Господин Урбано е бил хокеен играч, и никой не може да му създаде никакви проблеми.

Мередит стрелна с поглед Джейсън Урбано, правния съветник на „Гивънс Ентърпрайсис“. Господин Урбано беше широкоплещест, привлекателен, и вероятно в началото на трийсетте, както и господин Гивънс. При други обстоятелства той би завъртял главата на всяка жена, но седнал до господин Гивънс, беше почти незабележим.

Господин Гивънс неудържимо привличаше погледа. Той определено беше най-красивият мъж, когото Мередит беше виждала на живо. Черната му коса беше права и свежа. Очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха също черни. Загорялата му кожа беше опъната върху костите, което караше да изпъкват определени негови черти: упорита челюст, аристократичен нос, високи скули, широко чело. И тялото му... е, това, че Мередит беше петдесет и седем годишна вдовица, не означаваше, че е мъртва или сляпа — този мъж имаше височина и структура на тялото, които приковаваха женското внимание през цялото време, докато беше в стаята.

Този зашеметяващ външен вид правеше голямо впечатление в първия момент. Но после Мередит погледна в очите му и видя... нищо. Мъжът не беше заинтересован от нея или — доколкото тя можеше да прецени — от който и да е друг. Той се движеше като акула във водата — грациозно, плавно и осезаемо застрашително. Беше студен, безстрастен, отчужден.

Цялата сутрин и през следобеда Мередит беше наблюдавала процедурите в офиса и си бе водила бележки, подготвяйки се да заеме мястото на Констънс, докато приятелката ѝ е в отпуска, а през това време господин Гивънс беше извършил мълниеносното поглъщане на компанията на господин Сабрински, а сега слушаше как господин Сабрински го ругае. И в нито един момент Мередит не беше видяла

господин Гивънс да се усмихва, да се намръщва или да показва и най-малък признак на веселие, любопитство или неодобрение.

Фиксирал тъмните си очи върху господин Сабрински, господин Гивънс казваше:

— Ако си бяхте върнали част от сумата от сина ви, това би помогнало, но вашият заем отслаби компанията и я направи готова за поглъщане.

Лицето на Сабрински изгуби цвета си, ако не се брояха посинелите му устни.

Господин Гивънс продължи безмилостно:

— Не можете да се оплачете от начина, по който се отнасям с вас. Когато новината за поглъщането се разчуе, стойността на вашия дял ще се покачи, и ще можете да се пенсионираме и да водите много добър живот.

Сабрински си възвърна цвета на лицето, както и гласа си:

— Не искам да се пенсионирам. Искам да ръководя компанията си.

— Не можете — отговори господин Гивънс, правейки паузи между думите, за да постигне максимално въздействие. — Вече нямате контрол над нея.

Мередит прошепна:

— Няма ли да позволи на господин Сабрински да я управлява?

Констънс я стрелна със скептичен поглед.

— В никакъв случай. Господин Гивънс няма да задържи човек, изгубил компанията си заради нехайство. Какъв пример би дал иначе?

Хубав пример? Но това беше глупаво. Ставаше въпрос за бизнес. Мередит разбираше това. Не можеше да разбере само защо господин Гивънс трябва да е толкова коравосърдечен.

— Изградил съм тази компания от нищото, с пот и кръв. За нея живея. И вие искате да се пенсионирам? — Гласът на Сабрински постепенно се надигаше, докато накрая не премина в крясък.

В негов контраст, гласът на господин Гивънс беше тих и студен.

— Не виждам какъв избор имате. Ще дам поста на изпълнителен директор на Мат Мърдок, един от моите вицепрезиденти. Той ще се справи компетентно.

— О, боже. Господин Гивънс определено е раздразнен. — Погледът на Констънс нито за миг не се отделяше от спектакъла. —

Добре. Господин Урбано се изправя. — Тя се забърза напред и се намеси: — Господин Сабрински, сега това поглъщане може да ви изглежда трагедия, но съм сигурна, че съпругата ви ще е доволна, че ще прекарвате повече време с нея. — Тя кимна към господин Урбано, който пристъпи към господин Сабрински.

— Съпругата ми вече си събира багажа, за да ме напусне. — Сабрински посочи с треперещ пръст към господин Гивънс. — Както той много добре знае.

Мередит беше шокирана от обвинението. Нещо повече, тя забеляза истинска емоция върху лицето на господин Гивънс.

Той беше изненадан.

— Нали не ме обвинявате, че имам нещо общо с това? Едва познавам съпругата ви — и още по-малко съм заинтересован от нея.

— Джанел е с мен само поради една причина. — Господин Сабрински с усилие успяваше да си поеме дъх. — Заради влиянието, което имам. Заради социалната ми позиция. А заради вас, Гивънс, вече ги нямам. Как мислите?

Прям до безмилостност, господин Гивънс каза:

— Ето защо трябваше да задържите първата си жена. Това е цената, която плащате за кризата на средната възраст.

Сабрински изсумтя:

— Ако имахте съпруга...

— Но нямам.

И никога не беше имал. Мередит знаеше поне това за господин Закарая Гивънс. Въпреки че често беше сниман с красива жена под ръка, въпреки клюките за сексуалните му връзки, никога не се беше чувало да е бил сериозно обвързан. Констънс не беше клюкарствала за шефа си, но бе казала, че е придирчив и взискателен.

Господин Гивънс се изправи, давайки да се разбере, че е време Сабрински да се изведе навън.

— Разговорът приключи. Трябва да се връщам към работата си. Сабрински, парите вече са прехвърлени в сметката ви. Няма нужда да се връщате в офиса си.

— Тоест ако опитам, ще бъда задържан във фойето? — Червенината отново се беше плъзнала изпод яката на Сабрински и беше обагрила бузите му.

Господин Гивънс наклони глава.

— Личните ви вещи са изпратени в дома ви. Пожелавам ви късмет за в бъдеще, и не се безпокойте, бизнесът ви е в умели ръце.

— Умели ръце? Ти, кучи син! Ти, безполезен...

Сабрински понечи да го удари. Господин Урбано сграбчи ръката му. Сабрински безуспешно се опита да го отблъсне.

— Махни се от мен, маймуно! Ще те съдя за това, че ме пипаш с мръсните си ръце!

Констънс се опита да хване другата ръка на господин Сабрински.

— Моля ви, господин Сабрински, всичко свърши, и това изобщо не може да ви помогне.

Вълна от гняв и невъздържаност разтърси Мередит.

Но господин Гивънс гледаше, без да проявява никакви емоции.

— Сабрински, правиш се на глупак.

— На глупак! — Цялата глава на господин Сабрински почервеня като пещ. — Осмеляваш се да ме наричаш... — Той се закашля. Цветът се дръпна от лицето му, оставяйки го странно сиво. — Ти, дребна мижитурко, осмеляваш се да ме наричаш... — Челото му се покри с пот, която потече надолу по бузите му.

— Господин Сабрински, добре ли сте? — Констънс докосна рамото му.

Господин Сабрински рухна. Строполи се тежко върху пода.

— О, божичко! — Мередит чу нечий глас и осъзна, че може и да е нейният.

Господин Гивънс пристъпи покрай бюрото си и с широки крачки достигна до господин Сабрински.

— Госпожо Фаръл, повикайте парамедиците.

Констънс се забърза към бюрото и вдигна телефонната слушалка.

Господин Гивънс преобърна господин Сабрински.

Мередит притисна гърба си към стената. Лицето на господин Сабрински беше нездраво бледо и мъжът беше подбелил очи.

Господин Гивънс провери пулса му, после свали сакото си Армани.

— Джейсън, помогни ми да направя изкуствено дишане.

— Мамка му! — Господин Урбано съблече своето сако и коленичи. — Дявол да го вземе, Зак, всичко това е по твоя вина!

За втори път само за няколко минути господин Гивънс показа емоция. Той отново беше изненадан.

После двамата мъже започнаха да действат, единият върху гърдите, а другият — вкарвайки въздух в дробовете, като си сменяха местата, сякаш редовно им се случваше да спасяват хора, припаднали в пристъп на гняв в офиса на господин Гивънс.

Когато парамедиците се появиха, господин Сабрински вече дишаше самостоятелно, и те искрено признаха на господин Гивънс, че бързите му действия са спасили живота на господин Сабрински.

Похвалите им не трогнаха господин Гивънс. Когато носилката напусна офиса му, той избърса ръцете си със снежнобялата си носна кърпичка.

— Приключихме ли с драмите за днес?

— Надявам се. — Господин Урбано също забърса ръцете си, но Мередит забеляза, че пръстите му треперят. — Бог ми е свидетел, Зак, започнал си да харесваш тази част от работата твърде много. Докара на стареца Сабрински сърдечен удар.

Мередит застина.

Констанс ахна.

Господин Гивънс вдигна вежди, влагайки не повече емоции, отколкото господин Спок при някое от избухванията на доктор Маккой.

— Сабрински сам си докара сърдечен удар. Той крещеше.

— Разбира се, че крещеше! Той обича компанията си, и я загуби от човек, на който не му пука за нея по никакъв начин. Щеше да се чувства по-добре, ако ти беше точил лиги по нея, вместо да действаш по обичайния си бездушен начин.

Господин Гивънс наблюдаваше много странно господин Урбано, който си обличаше якето.

— Не знам какво имаш предвид.

Потривайки с длан схванатото си лице, господин Урбано изрече бавно:

— Имам предвид, че той беше прав. Ти си станал безсърдечно копеле. Обзалагам се, че не можеш да издържиш и седмица, без да разплачеш някого, без да уволниш някого или просто без да се държиш като задник с всички, които срещаш.

Мередит чу как Констанс тихо ахва, но мина известно време, преди да успее да откъсне поглед от сцената и да се обърне към приятелката си.

Изражението на господин Гивънс ставаше все по-надменно.

— Аз съм любезен — с хората, които го заслужават.

— Всеки заслужава поне малко обикновена учтивост. Ти претегляш всяка добра дума, сякаш е злато, и ти се свида да я дадеш някому. Дори на роднините си. Дори на приятелите си — които, между другото, те канят да гледаш хокеен мач по-следващата неделя на нов голям екран...

— Благодаря, но не мога. Имам работа.

— Може би заради това си такъв задник. Работиш през цялото време. — Господин Урбано сложи ръце на хълбоците си. — Добре, обади се ти на жена ми, за да ѝ кажеш, че няма да дойдеш — отново. Разплачи я, както правиш с всички останали.

— Няма да се разплаче заради това, че няма да дойда — подсмихна се господин Гивънс.

— Тя е бременна! Плаче дори на рекламите на Кодак!

С дълбоко чувство на облекчение Мередит осъзна, че господин Урбано и господин Гивънс са приятели, близки приятели.

Господин Гивънс седна зад бюрото си.

— Щом съм толкова неприятен, не знам защо ме искаш в къщата си.

— Защото съм ти приятел, въпреки че в момента не мога да си спомня защо.

Мередит хвърли поглед към Констънс, която следеше разговора с явно любопитство. После Мередит се обърна към господин Гивънс и осъзна защо. Господин Гивънс не го интересуваше, че двете по-възрастни жени слушат. В този момент той нямаше нужда от секретарките, и за него тях просто ги нямаше в стаята. Мередит стисна плътно устните си. Господин Гивънс наистина беше непоносим.

— Не мога да разбера — каза той — защо трябва да ме е грижа дали някой плаче, и дали някой некомпетентен е загубил работата си.

— Разбира се, че не можеш! Там е работата. Ти дори не можеш да разбереш защо трябва да те е грижа, ако някой умре на пода на офиса ти от сърдечен удар.

— Той е жив. Аз му помогнах — отбеляза господин Гивънс.

— Добре, значи преувеличих. — Господин Урбано пристъпи към бюрото. — Грижа те е, ако умрат — но вероятно само защото не искаш да ти се изцапа килима.

Господин Гивънс примигна към разгорещения господин Урбано.
— Това е скъп килим.

Наистина беше. Целият офис беше скъпо обзаведен, с прозорци от пода до тавана, черни кожени кресла, картина на стената, която отблизо изглеждаше като синьо-червена цапаница, а отдалеч — като цветя, и махагоново бюро, толкова огромно и красиво резбовано, сякаш е направено за декорация на музей.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — попита господин Урбано.
— Винаги искаш да стане твоето.

— И защо това трябва да е проблем? — отвърна господин Гивънс и в отговор на изсумтяването на господин Урбано почти — почти! — се усмихна. — Джейсън, аз имам идеален живот, непомрачен от измамни надежди или фалшиви приятелства.

— Ти ще умреш като отчаян, самотен, нещастен мъж.

— Започваш да говориш като леля ми Сесили.

Джейсън изръмжа.

Господин Гивънс заговори, подбирайки думите си много внимателно.

— Ако някой ден се събудя самотен... е, имам женени приятели, които също казват, че са самотни, и явно е по-добре да си сам и самотен, отколкото обвързан с жена и самотен.

Проницателността на господин Гивънс учуди Мередит; но какво пък, той беше много интелигентен мъж.

— Аз не съм самотен. — Върху лицето на господин Урбано се изписа шантава усмивка. — Не и със Селена.

— Тя е заета и не мога да я имам — усмихна се господин Гивънс.

— Така или иначе нямаше да те вземе. Тя ми го каза. — Господин Урбано се наведе над масата към господин Гивънс. — Обзалагам се с теб на сто долара — не, на долар! — че няма да се държиш любезно — което означава да не разплачеш или да не уволниш никого — до деня, в който ще дойдеш у нас да гледаме мача.

— Долар или сто долара?

— Няма значение. За теб и двете суми са все едно, така или иначе по никакъв начин не можеш да спечелиш баса.

— Сто долара тогава. Дадено. — Очите на господин Гивънс проблеснаха. — Стига да не включваш Бакстър в списъка на хората, с които трябва да съм мил.

— Е, мога да направя изключение за него.

— Добре. Компанията на Колин Бакстър е следващата на ред за поглъщане, но подготовката ще отнеме още някоя седмица. — Господин Гивънс демонстрира първата си истинска емоция — свирепо предвкушване на триумфа.

Мередит се изпълни със съчувствие към непознатия Колин Бакстър и към всяка от корпорациите, на които господин Гивънс беше хвърлил око.

А самият той стрелна с поглед Констънс.

— Ще видим сметката на Бакстър, преди да сте се върнали, госпожо Фаръл.

Мередит беше шокирана, когато чу Констънс да казва:

— Почти съжалявам, че ще го пропусна, сър.

Той обърна студения си поглед към Мередит.

— Това ще бъде вълнуващо преживяване за вас, госпожо Спенсър.

Мередит не мислеше, че ще е вълнуващо преживяване. Нито че щеше да ѝ хареса. Но каза:

— Да, господин Гивънс, ще се погрижа за всичко, което поискате. — Навремето тя беше много успешен административен помощник, и дори да не ѝ харесаше, щеше да се справи. Трябваше да се справи.

Господин Урбано потри ръце.

— Това ще са най-лесните сто долара, които някога съм печелил.

— Не знам защо казваш това — рече господин Гивънс. — Никога не съм искал нищо повече от това да се отнасят към мен така, както се отнасят с всеки.

Господин Урбано се засмя, после стана сериозен.

— Внимавай какво си пожелаваш. Може да се сбъдне.

Господин Гивънс изглеждаше озадачен.

— Не знам какво имаш предвид.

— Наистина не знаеш. Това е тъжната част. — Урбано възвърна веселото си настроение и каза: — И така! Ще дойдеш по-следващата неделя?

Господин Гивънс вдигна глава и се ухили.

Констънс дръпна Мередит за ръкава и двете дискретно излязоха. В приемната Констънс си имаше бюро, компютър, папки, в

обкръжението на дебели килими, зелени растения и изискана мебелировка. Секретарките се чувстват удобно в такава обстановка, помисли си Мередит: две възрастни жени с високи токчета и вълнени костюми с поли до коленете.

— Не мога да се сетя какво друго да ти кажа. — Констънс погледна към Мередит над очилата си. — Освен че господин Урбано и господин Гивънс са приятели още от колежа. Господин Урбано е бил професионален хокеен играч до завършването на следването си по право. Обади ли се, веднага трябва да го свързваш.

Мередит си отбеляза това в бележника си, въпреки че нямаше да го забрави.

Констънс потърка ивицата оцветена кожа по линията на косата си; тя беше боядисала прошарените си корени в подготовка за пътуването си до Хаваите, и Мередит установи, че дълбоко ѝ завижда заради сигурната ѝ работа. После тя хвърли поглед към офиса на господин Гивънс. Ала каква цена плащаше Констънс за тази сигурност! Да работи за този човек, ден след ден.

— Що се отнася до Колин Бакстър... — Констънс се поколеба. — Бакстър е специален случай. Той измами господин Гивънс, и господин Гивънс си има едно наум по този повод.

Мередит се засмя неловко.

— Кой не би имал?

— Да, но Бакстър уж му беше приятел. Разбираш ли, богатството на господин Гивънс го прави мишена за мошеници. Той цени лоялността над всичко друго.

— Повече и от способностите? — попита Мередит леко язвително.

Констънс се намръщи.

— Да. Знам, че не харесваш господин Гивънс, но ще трябва да се постараяш повече да не си издаваш емоциите. Той е схватлив, не пропуска нищо и е видял колко си ужасена от разигралите се събития.

— Той докара на онзи човек сърдечен удар!

— Можем да оправдаем господин Гивънс задето е действал толкова непредпазливо.

— Той беше прекалено безцеремонен.

— Господин Гивънс не вярва в захаросването на каквото и да било. — Констънс наблегна върху „каквото и да било“. — Работила

съм за баща му двайсет години и още девет за самия него. Възрастният господи Гивънс беше от старата школа, жесток и безмилостен, но синът му навярно го е задминал. Не вбесявай господин Гивънс. Ти се нуждаеш от работата, а аз... те препоръчах.

Ужасена, Мередит попита:

— Ако се издъня, ще те уволни ли?

— Не, разбира се. — Но Констънс подреждаше папките върху бюрото си и не поглеждаше Мередит в очите. — Обаче у теб я има онази избухливост...

— Спокойно можеш да тръгваш и да се чувстваш спокойна — увери я Мередит. — Откакто майка им си тръгна, аз трябва да издържам внуците си, и това ще ме стимулира да сдържам избухливостта си.

Господин Урбано излезе от офиса на господин Гивънс.

— Приятно прекарване на Хаваите, Фаръл — пропя той. — Кога смяташ да се върнеш?

Констънс му се усмихна.

— След три седмици.

— Страхотно — каза той и добави по-тихо: — Госпожо Спенсър, ако Зак ви създава проблеми, уведовете ме. Имаме бас.

Той я окуражи с вдигнат палец и излезе.

— Хайде. — Констънс поведе Мередит обратно към офиса на господин Гивънс. — Господин Гивънс мрази технологиите, затова ти ще трябва да изпращаш всички факсове, да копираш всички документи, да вършиш цялата работа на компютъра.

— Мисля, че и без това щях да я върша — отбеляза Мередит.

— Разбира се. Но той не докосва компютър, така че всеки имейл трябва да се разпечатва и да му се дава. — Констънс почука по вратата. — Господин Гивънс, удобно ли е?

Той вдигна глава от работата си, и от втренчения поглед на тъмните му очи Мередит почувства как я полазват тръпки по гърба.

— Разбира се, госпожо Фаръл. Сигурно ще искате да тръгвате вече.

— Да, сър, но госпожа Спенсър ще бъде тук да поеме работата.

— Да. — Той се вторачи изучаващо в Мередит и изглеждаше, сякаш знае какво е казала тя за него, какво си мисли за него.

Госпожа Фаръл се приближи до бюрото му, следвана по петите от Мередит.

— Знам, че мразите телефонните секретари, затова ви намерих телефонна служба.

— Телефонна служба? — Той вдигна вежди. — Майтапиш се.

— Телефонната служба на мадам Нейнси, единствената останала телефонна служба в Бостън. Те са в бизнеса от четирийсет години.

— Телефонна служба. — Господин Гивънс се намръщи. — Колко интересно. Как са успели да се задържат в бизнеса?

— Те обслужват хора, които искат да разговарят с друго човешко същество, дребни бизнесмени, които искат да създадат впечатление, че имат секретарки, и технофоби като вас. — Констънс докосна обикновения телефон с две линии върху бюрото му. — Единствената технология, с която се оправяте, е тази. Програмирала съм номера на телефонната служба преди този на родителите ви и след този за спешни случаи. Всичко, което трябва да направите, е да натиснете номер две и да задържите. — Констънс му показва.

Те чуха от високоговорителя на телефона сигнала за набиране и щракането от другата страна на линията, след което се обади женски глас.

— Телефонна служба — каза жената, и гласът ѝ накара Мередит веднага да го хареса.

— Здравей, Хоуп, госпожа Фаръл е.

— Госпожо Фаръл, още ли не сте тръгнали? — Мередит долови нещо от Юга в акцента на Хоуп, а може би това беше, защото жената говореше бавно, сякаш се наслаждаваше на разговора.

— Показвам на господин Гивънс как да получава съобщенията си — каза Констънс.

— Чудесно. — Гласът на Хоуп стана по-жив и експедитивен. — Все още няма съобщения. Има ли нещо друго, което мога да направя за вас, господин Гивънс?

— Тук е и госпожа Спенсър — каза Констанс. — Тя е временният асистент на господин Гивънс. Ще работиш и с нея.

— Здравейте, госпожо Спенсър. — Топлият, приветлив тон на Хоуп се беше върнал. — Очаквам с нетърпение разговорите ни.

Мередит се улови, че се усмихва на телефона.

— Това би било прекрасно.

— Така и трябва да бъде — каза Констънс.

— Приятно пътуване, госпожо Фаръл, и ни донесете от онова топло време — каза Хоуп. — Обещайте.

— Обещавам. — Констънс прекъсна връзката и също се усмихна.

Но не и господин Гивънс. Той наблюдаваше телефона с онова загадъчно хладнокръвие, от което Мередит я побиваха тръпки.

— Ето, господин Гивънс. Лесно е — рече Констънс. — Накарах Гризуолд да програмира същия бутон и на телефона ви вкъщи.

— Тя е рязка — каза господин Гивънс. — Решила е, че не ме харесва още преди да разговаря с мен.

— Обикновено това им отнема малко повече време — рече Констънс сухо. — Хоуп е очарователна и много представителна. — Тя се изкашля. — Способна е. Ще останете доволен от нея. Обадете ѝ се веднага, щом се приберете вкъщи довечера.

— Ще ѝ се обадя — кимна той. — Хоуп.

ГЛАВА 2

Зак хвърли сакото си върху кората зад задната седалка на своята лимузина мерцедес.

— Здравей, Колдфел, как мина денят ти?

— Много добре, сър. — Шофьорката му задържа вратата. — Благодаря ви, сър.

Зак забеляза, че Колдфел се държи вдървено с него, сякаш едва го познава, при положение, че го вози вече от десет години — това го накара да си спомни за думите на Джейсън. „Станал си безсърдечно копеле.“ Зак не би обърнал внимание на подобна забележка, ако не беше направена от Джейсън. Двамата се познаваха от колежа, и Джейсън звучеше толкова сериозно — а и двамата бяха склучили бас. Глупав бас, но все пак бас.

Много добре тогава. Колдфел щеше да бъде първото доказателство на Зак, че не е безсърдечен, а може да бъде любезен с останалите хора. Когато се качи в колата, той хвърли поглед на книгите на предната седалка.

— Какво четеш, Колдфел?

Колдфел го погледна така, сякаш бе казал нещо на чужд език.

— Сър?

— Какво четеш?

— „Истинските мъже, и защо ги е страх от обвързване“, сър. — Колдфел затвори вратата и тръгна към шофьорската седалка.

Четирийсетгодишна, ниска и слаба, с китайско-мексикански произход, Колдфел изобщо не приличаше на шофьор. Наистина, не приличаше и на бодигард, но точно такава беше всъщност — обучена да шофира, да защитава пътника си и да стреля, ако е необходимо.

Зак се чувстваше напълно удобно с нея, и сега свали прозореца между шофьора и задната седалка.

— Мислех, че си омъжена. Не ти ли изпратих сватбен подарък?

— Бях омъжена. Благодаря ви, каничката за сосове беше прекрасна. Това беше преди осем години. Сега съм разведена.

— Кога се случи?

Колдфел се усмихна неочаквано свирепо и озъбено в огледалото за задно виждане.

— Преди тринайсет месеца и пет дни.

— Съжалявам — каза той. Наистина съжаляваше. Харесваше Колдфел, когато я забелязваше. — Четеш ли, докато ме чакаш?

Тя изглеждаше стресната от въпроса му — все едно никога не беше разговарял с нея. Макар че се беше случвало няколко пъти. Докато тръгваше на заден ход, тя отговори:

— Да, сър. Тук, долу, е скучно.

Нагорещеният паркинг под седемдесет и седем етажната сграда на Гивънс в деловата част на Бостън изглеждаше като всеки друг паркинг на света — сиви бетонни колони, сив бетонен под. За по-голяма безопасност той притежаваше свой собствен сектор от паркинга. Автоматичната врата се отвори и колата излезе на улицата. Валеше мек и мокър сняг, едрите му снежинки се лепяха върху стъклото и потапяха града в тишина.

— Да, предполагам, че е скучно. Научи ли нещо от тази книга?

— Да. — Тя поклати тъжно глава. — Мъжете са недоразумение.

Това го стресна.

— Недоразумение?

— Мъжете избягват да се обвързват, защото са страхливци.

— Аз не съм страхливец. — Той беше предпазлив. Имаше огромна разлика между страхливост и предпазливост. Всяка жена, която се омъжеше за него, щеше да го направи заради пари. Той приемаше това. Но не можеше да се ожени, преди да се увери, че жената, която избере, ще му бъде опора, ще е домакиня с несравними способности и подходяща майка за децата му.

Освен това тя не бива никога да изневерява. Нейната вярност и нейните задължения трябва да бъдат гарантирани с предбрачен договор, който да е непоклатим и да предвижда всички възможности. *Всички възможности.*

— Щом казвате, сър. — Тонът на Колдфел бе достатъчен, за да го изпълни със съмнения.

Той изчака да спрат на червена светлина.

— Може би ти и аз трябва да имаме връзка.

Изпита удоволствие, когато видя челюстта на Колдфел да увисва.

Зад тях засвириха клаксони. Тя видя зелената светлина, изруга, пресече кръстовището, смени платното и се насочи към вкъщи. Когато трафикът намаля, тя каза:

— Точно от това имам нужда. Разведох се с незрял мъж, който не може да си държи вдигнат ципа на панталона. Защо да не се обвържа с мъж, който е емоционално резервиран?

Емоционално резервиран? Какво означаваше това, по дяволите?

— С твоите книги можеш да ме излекуваш.

— Няма начин. — Този път тя вдигна прозореца.

Зак се усмихна, чувствайки, че е доказал, че Джейсън греши. Той умееше да общува с хората. Току-що беше общувал с Колдфел. Сега знаеше някои неща за живота ѝ. Това беше достатъчно количество интимност за един ден.

Той издърпа папките от куфарчето си, отпусна се назад и се зае да поработи, докато Колдфел караше по лабиринта от улици към семейната къща в Бийкън Хил.

Домът му — сграда с внушителни пропорции, построена в стила на епохата на федерализма — беше точно от типа, на който се бяха възхищавали предшествениците му. Издигаше се на четири етажа, със сутерен, в който имаше реконструирана кухня с готвач и помощник-готвач. Прозорците бяха подредени и в редици, и в колони. Плоският покрив беше увенчан с парапет. Комините бяха високи и тесни, и улавяха снежинките, виещи се надолу от оловносивото небе. Входната алея се спускаше надолу по склона и стигаше до стена с масивен портал, зад който се намираще както входът на сградата, така и сервизната врата на сутерена. Колдфел спря под навеса на портала, излезе навън и отвори вратата на колата.

От другата страна на внушителния главен вход два реда от стълби се виеха нагоре до веранда, простираща се по дължината на къщата. Икономът отвори заобиколената от фасетно стъкло широка махагонова врата.

— Заповядайте, сър. Ще умрете от студ.

Зак не можеше да го разбере. Той управляваше мултинационална корпорация, печалбите му нарастваха, акционерите му се възхищаваха, и пътуваше по света. Беше вдигнал печалбите на семейството си до достатъчно високо ниво, че сестра му да може да води кампания за Сената и да събере нужните пари за лесна победа, а икономът му все

още го мислеше за неспособен да оцелее без негова помощ, и шофьорката му го мислеше за емоционално резервиран.

За Гризуолд изглеждаше по-вероятно да умре от студ. Той беше поне седемдесет и пет годишен, с вежди, буйни като тези на госпожа Фаръл, и плешива глава, лъскава като омазнено бобено зърно. Въпреки че Гризуолд беше живял със семейството на Гивънс и работил за него четирийсет години, в неговия тържествен баритон все още се усещаше добре поддържан британски акцент.

Зак забързано влезе в къщата и си свали шапката, палтото и ръкавиците, оставяйки ги в опитните ръце на Гризуолд. Фоайето беше с височина два етажа, ослепителният му вход беше боядисан в кремаво с открояващи се сапфирени нюанси. Килимът беше китайски, старинен, с прасковен, кремав и сапфирен цвят. Към втория етаж водеше дървена вита стълба. Къщата беше създадена за забавления — нещо, което семейството умееше да прави, и го правеше често.

— Ще желаете ли питие преди вечеря? — попита Гризуолд.

— Да, но аз ще си го приготвя. — Врата на кабинета му беше отворена, и Зак се спря на прага ѝ. — Трябва да проверя съобщенията си с новата телефонна служба.

— Да, сър. — Една от веждите на Гризуолд играеше като размятаща се кучешка опашка. — Нагласих автоматичното набиране между спешните случаи и родителите ви.

— Благодаря, Гризуолд, знам — рече Зак с впечатляваща търпеливост.

Захвърляйки куфарчето си върху кафявия кожен диван, Зак отбеляза, че постоянно се владее. И това продължаваше откакто беше навършил четиринайсет. Смътно си спомняше какво е да губи контрол, да крещи от радост или от гняв, да бъде някой различен от Закаря Гивънс. И беше доволен от това. Беше имал своя шанс да се отдаде на лудостта на младостта, и след онова лято беше пораснал безпроблемно. Ако животът изглежда като непрестанно повтарящи се плащане на такси, чистене на зъбите, следване на бизнес плана и пиене на кафе — е, на всеки би му ставало малко досадно понякога. Но това е по-добре от алтернативата — живот, изпълнен със случайни бедствия, неподсигурен от богатство и изпълнен с крещящи емоции.

След като си наля уиски върху бучките лед, той отиде бавно до телефона, сложен върху бюрото му от черешово дърво. Отпи бавно,

сякаш обмисляше следващия си ход. Колкото и да беше странно, искаше да бъде сам, когато чуе отново гласа на онази жена.

Гласът на Хоуп. Този следобед, когато я беше чул, си бе помислил, че звучи топло и страстно, като благоуханни нощи на тропически остров, като сияещи перли върху гладка, бледа шия... като жена, гърчеща се от възбуда. Когато беше чул гласа ѝ, по гърба му бяха полазили тръпки, и...

Това беше глупаво. Халюцинираше за някой, работещ в телефонна служба. Нуждаеше се от жена. По-късно вечерта щеше да се обади на Робин Бенет. Робин беше елегантна, спретната, красива и лесна, и очевидно, след като беше закопнял по един глас, чут по телефона, се нуждаеше от лесна жена. Да, щеше да се обади на Робин... но първо...

Той се наведе и натисна бутона за набиране на телефонната служба.

— Тук е Хоуп от телефонната служба на мадам Нейнси. За съобщенията на господин Гивънс ли се обаждате?

Какъв глас! Дружелюбен, дрезгав и толкова секси! Зак дълбоко си пое дъх, за да успокои неочаквано разтуптялото се сърце. Развеселен от това свое увлечение по една непозната жена, той се опита да ѝ нарисова мислен портрет. Хоуп вероятно беше приблизително на възрастта на госпожа Фаръл. Миришеше на цигари заради пристрастеността си към тютюнопушенето и се перчеше с широкия си ханш на раждала жена. Косата ѝ беше дълга и бяла, вързана в кок, и когато не отговаряше на телефона, готвеше спагети за съпруга си и за легиона си от внуци.

Зак доста хареса портрета си на Хоуп. Той добавяше известно количество здрав разум в иначе безумната натрапчива идея.

— Точно за това се обаждам.

— Изчакайте за момент, моля. Току-що звънях на госпожа Монахан, но тя не отговаря. Боя се, че е излязла, за да изчисти снега от алеята пред входа. — Гласът на Хоуп беше станал суров, сякаш той би трябвало да знае за какво говори тя, и дори нещо повече — да може и да иска да направи нещо по въпроса.

Той потъна в коженото си кресло с десетки приспособления, предназначени да отпуснат напрегнатите му мускули. Всичко в стаята бе направено така, че да отпускат напрегнатите му мускули. Самата стая

беше старомодна. Стената зад него беше покрита с рафтове от черешово дърво, стигащи до издигащия се на шест метра таван и за да се стигне до горните от тях беше нужна стълба. Високите дървени прозорци бяха украсени със сложна резба, а дървеният под скърцаше, когато човек върви по него. Но пердетата на кафяви и кремави ивици бяха от необработена коприна. Кафявият диван и креслото бяха луксозни и удобни, с високи облегалки и металическо сини декоративни възглавнички. Геометричните фигури върху килимите радваха окото на Зак, и когато той беше тук, се отпускате максимално.

— Нуждая се единствено от съобщенията си — каза той.

— Изчакайте, моля.

За миг Хоуп изчезна. Не се появи дори музика, а само редки бипкания, свидетелстващи, че връзката не е прекъсната. Зак взе един молив и започна да почуква нервно с него.

В момента не се чувстваше толкова увлечен по нея.

Всъщност беше раздразнен. Денят се бе оказал отвратителен. Първо — сблъсъкът със Сабрински, който не беше преминал толкова гладко, колкото Зак се беше надявал. После — госпожа Фаръл беше излязла в отпуска, оставяйки го на Мередит, която изглеждаше шокирана и ужасена във всяко едно отношение.

Той се надяваше, че жената няма да се гнуси от работата му, състояща се от всекидневни конфронтации. Нуждаеше се от секретарка, която да сплашва, а не от такава, която се плаши.

По-нататък — Джейсън, с онези думи, които се изляха, сякаш ги е сдържал в себе си твърде много пъти. Той беше нарекъл Зак безсърдечно копеле, беше му казал, че е самотен, и беше заявил, че Селена, красивата и мила съпруга на Джейсън, не би взела Зак за съпруг. Разбира се, Зак беше наясно, че може да има жени, които по една или друга причина не се интересуват от него, но не и Селена. Не и жената, която го посрещаше в дома си с такава грациозна непринуденост.

После идваше ред на онзи глупав бас. Зак щеше да съжалява, че се е съгласил на него. По дяволите, той вече съжаляваше — вързан за телефона, без да може да направи нищо.

Чу се изтракване и Хоуп отново се появи.

— Няма я там.

— Но аз съм тук — обяви той с многозначителен тон.

— Да, но вие нямате никакви истински проблеми. А госпожа Монахан има.

Той изпъна гръб и се вторачи в черния телефон.

— Откъде знаеш, че нямам никакви проблеми?

— Вие сте в безопасност, на топло, имате си работа и не се притеснявате за това къде ще е следващото ви ядене. — Тя направи пауза, за да стигнат думите ѝ до съзнанието му. — Не е ли така?

— Така е.

— В такъв случай сте добре, нали?

Коя беше тя, че да изказва такива мнения?

— Животът не е само в основните потребности.

— В добро здраве ли сте?

Той започваше вече да се нервира.

— Да.

— Госпожа Монахан не е.

На него не му пукаше какви са проблемите на госпожа Монахан — нещо повече, той беше убеден, че не плаща за телефонна служба, за да бъде пренебрегван за сметка на други клиенти. Особено пък за сметка на госпожа Монахан.

— Тя се нуждае от изкуствена бедрена става — продължи Хоуп. — Не може да си я позволи, и продължава да върши всички онези неща, които ме плашат до смърт.

Той се поколеба. Това не го интересуваше. Не му пукаше за някаква стара дама, свързана с него единствено чрез жена с прекалено развито чувство за отговорност към възрастните. Но басът, който беше сключил с Джейсън, като болен зъб му натякваше да се държи учтиво.

— Изкуствено бедро?

— Сещате се, артритът ѝ. — Гласът на другия край на линията ставаше все по-загрижен, и Хоуп му говореше така, сякаш ѝ беше роднина. — Тя се препъва с бастуна. Нуждае се от ходилка, но не ми позволява да ѝ взема някоя. Знам, че мога да намеря втора употреба за почти без пари.

— Да. — Той се прокашля. Какво ли знаеше за ходилките втора употреба? — А семейството ѝ? Не трябва ли *те* да се безпокоят за това, така че *ти* да можеш да ми дадеш съобщенията ми?

— Тя няма семейство. Мнозина възрастни хора нямат.

А това беше ситуация, която той не можеше да си представи. Майка му му даваше излишни съвети относно това как да ръководи бизнеса си. Баща му му даваше излишни съвети относно това как да си намери съпруга. Сестра му беше напаст и винаги бе била такава. Леля му Сесили му досаждаше да се спира и да мирише розите, преди да си е изгубил обонянието на стари години. Но всички те му бяха семейство, винаги бяха с него... независимо дали ги иска, или не.

— Познавам една дама, която си подмени бедрената става преди два месеца. — Това беше любимата му леля, по-малката сестра на баща му. Той разговаряше с дамата от телефонната служба за леля си Сесили. Джейсън щеше да се гордее с него.

Гласът на Хоуп стана по-загрижен.

— Как е тя?

Значи Хоуп изпитваше състрадание не само към хората, които обслужваше, но и към всеки, за когото чуеше.

Тази телефонна служба беше същинско бедствие. Ако имаше телефонен секретар, вече щеше да е получил съобщенията си.

Разбира се, всички електрически уреди винаги се повреждаха, когато той се доближеше до тях.

— Все още има проблеми с придвижването. Това е втората ѝ замяна на става — каза той, налагайки си да бъде учтив и търпелив.

— О, божичко! Първата не беше ли успешна?

— Не, имам предвид — тя беше на друга става. Жената има ревматоиден артрит. Като се изключи артритът, е много енергична. Изключителна жена. — Защо казваше тези неща на тази личност, на тази непозната? Той продължи с по-суров тон: — А сега трябва да си получи съобщенията.

Хоуп отговори точно както би трябвало... най-накрая!

— Разбира се, сър... изчакайте за момент! Ето я.

Той отново беше в режим на изчакване, слушайки същия онзи рядък сигнал, и се чудеше дали госпожа Фаръл не си е изгубила ума. Жената от телефонната служба не беше от типа хора, които той би харесал. Тя беше изключително неефективна, действаше без никакво чувство на приличие и без изобщо да е наясно за неговата значимост.

Чу се изщракване и той отново беше на линия. Хоуп докладва с облекчение в гласа:

— Госпожа Монахан е добре, но аз бях права. Тя се е пресилила с разходката си. Казва, че няма да помогне на артритата си, ако просто си седи на мястото, но аз ѝ казах, че ако падне по време на разходка, ще се озове в болница, и то ако извади късмет, защото може и да измръзне до смърт.

Той беше леко шокиран от тази праволинейност на жената.

— Ти си самата лъчезарност.

— Все някой трябва да ѝ каже фактите. Тя е толкова мила стара дама, никога не са ѝ се случвали такива неща. Опази боже, та тя е на осемдесет!

Опази боже? Не беше чул никой да се изразява така от години. Значи Хоуп наистина беше стара дама, а не младо чувствено същество, както можеше да се предположи от гласа ѝ. Той се почувства облекчен. Наистина облекчен.

— Наистина е стара. На мен баба ми е на седемдесет и осем, а майка ми е на петдесет и девет — каза той и лукаво попита: — А твоята майка на колко е?

— Вие господин Гризуолд ли сте? — попита Хоуп.

— Какво?

— Господин Гризуолд. Вие сте икономът на господин Гивънс, нали? — Гласът ѝ звуча по-топло и развеселено. — Да, трябва да сте вие. Не мога да повярвам, че дъртакът има мъж за секретар вкъщи.

Представата му за Хоуп като за готвеца домакия се изпари, заменена от идеята за висока амазонка. Амазонка, която не отговаря на лични въпроси и прави нагли забележки.

Тя продължи:

— Предполагам, че с всичките възможности, които има, господин Гивънс се е оградил с жени с дълги крака и къси поли.

— Не си ли разговаряла с госпожа Фаръл?

Явно тя не беше *виждала* госпожа Фаръл.

— Разговарях с нея, но по телефона. Обзалагам се, че има изкуствен маникюр и остри токчета. Права ли съм?

Той едва не се задави. Госпожа Фаръл имаше гъсти вежди, тънък мустак и остър като бръснач език, но инстинктът му на пакостник го накара да отговори:

— Всъщност да. Така е.

— Имам интуиция за хората — увери го тя самодоволно. — Опа, ето го и господин Чело. Изчакайте, моля.

Господин Чело?

Тя се върна на линия почти веднага.

— Той очаква новини за своя студентски заем, и понякога се нуждае от окуражаване. Извънредно талантлив е, но няма пукната пара. Баща му не одобрява неговите стремежи, и ако той не взема стипендия и заеми, ще трябва да работи като сервитьор и през този семестър.

Зак можеше да се закълне, че е разбрал правилно всяка нейна дума.

— Името му е Чело?

— Не, това е инструментът, на който свири. — Хоуп изглеждаше невероятно развеселена. — Имам прякори за всичките си клиенти. Ето това е госпожа Сиамска.

— Не е политкоректно.

— Не е, но само ако говоря за *нея*. А всъщност се отнася за котката ѝ — пици всеки път, когато стопанката ѝ е на телефона.

— О!

Не е политкоректно? Това беше ужасно. Не ѝ влизаше в работата да знае толкова много за своите клиенти. И определено не ѝ влизаше в работата да му разказва за тях, въпреки че не беше споменала никакви имена. И не би трябвало да я е толкова грижа за тях.

— Ето я горката госпожа Шах. Тя има бебе, съпругът ѝ я е напуснал, и тя живее на социални помощи, защото ако започне работа, няма да може да плаща да се грижат за детето.

Той се опита да отгатне смисъла на прякора, но не успя.

— Защо я наричаш госпожа Шах?

— Двете с нея играем шах по телефона. Тя е самотна. — Хоуп звучеше тъжно, сякаш самата *тя* беше самотна. — Това я развлича.

Зак се почувства замаян.

— Как успява да си плаща на телефонната служба?

— Таксуваме хора като вашия господин Гивънс по-високо, за да се покриват разходите за хора като нея.

— Това е незаконно — изрече той твърдо.

— Незаконно е да се помага на нуждаещи се? Не мисля така, господин Гризуолд. — Гласът ѝ беше твърд почти като неговия, и с

малко повече основание.

— Незаконно е да се таксува някой по-високо от друг за услугите, които получава.

— Господин Гивънс получава повече услуги. Поддържам постоянен дневник за всяко обаждане, което получава — и като се хвърли един поглед върху обажданията, които е получил, след като е напуснал офиса си, твърде много са, за да се оставят на госпожа Фаръл, когато тя се върне. На всичкото отгоре трябва да водя списък със срещите на господин Гивънс и внимателно да му напомня за часа му при зъболекаря следващия вторник — госпожа Фаръл смята, че той ще се опита съвсем преднамерено да забрави — както и за концерта камерна музика, на който ще присъства със семейството си следващия четвъртък. Освен това...

Той затвори очи.

— Няма нужда да продължаваш...

С явна наслада тя рече:

— На всичкото отгоре, ако господин Гивънс реши да организира съблазняване, съм инструктирана да изпращам цветя и бижута.

— Господи.

Госпожа Фаръл я беше инструктирала за това?

— Някой трябва да се погрижи за романите на голямото момче. Не може да очаквате от него да ги организира сам.

Хоуп се присмиваше на него — Зак Гивънс — с думите и тона си. И защо?

— Изглежда, нямаш особено високо мнение за господин Гивънс. Какво ти е направил?

— Нищо. — Тя се засмя дрезгаво. — Той просто е богат. Такъв се е родил и като такъв е отглеждан. Този тип хора никога не са особено стойностни. Когато трябва да изцедят малко човешка доброта, вимето им пресъхва.

Той никога по-рано не беше чул да го описват като пресъхнало виме, и за дълго загуби дар слово. После се усети, че пита:

— От Тексас ли си? — Незабавно осъзна, че това не е от типа въпроси, които може да зададе нечий служител. — Извинявай — каза той. — Това беше нахално от моя страна и, разбира се, ти не си длъжна да отговаряш... освен ако сама не поискаш.

— Нямам нищо против. — Но тя все пак звучеше предпазливо, сякаш се боеше да дава твърде много лична информация. — Да, бях от Тексас — много отдавна. Какво ви наведе на тази мисъл? Акцентът?

— Не толкова тексаският акцент, колкото липсата на бостънски акцент. — Фактът, че вече знаеше нещо лично за нея, някак го ободри. — Освен това тук не споменаваме вимета във всекидневните си разговори.

— Ще го запомня.

Той беше сигурен в това. Очакваше и да започне да избягва да се доверява на клиентите си, и одобряваше това. Като се изключи... като се изключи, че той искаше да научи повече за нея.

Тя се ориентираше към приключване на разговора.

— Мисля, че ви отегчих достатъчно.

Господи, не.

— Изобщо не си ме отегчила.

— Колко сте мил. От отдавна ли сте иконом?

Той се поколеба. Да й каже ли истината? Тя щеше страшно да се смути. Щеше да се уплаши да не си загуби работата.

Щеше да научи ценен урок.

Гласът ѝ се промени.

— О, боже! Големецът жив ще ви одере, че ви е отнело толкова време да вземете съобщенията му, нали, а вие сте твърде учтив, за да ми кажете да спра да бърборя. Изчакайте, имам ги всички тук. Мога да ви ги дам, или да изпратя факс с копие на всеки от разговорите, ако така ще е по-удобно.

— Не. — Да ги изпрати по факса? Не, той искаше да разговарят колкото се може повече, освен това проклетата факс машина съдвкваше хартията. — Не! Предай ми ги.

— Добре, и ако господин Гивънс се държи зле с вас, кажете му да се обади и аз ще го уведомя, че вината за закъснението ви е моя.

— Не, всъщност той няма да има нищо против. — Зак се зае да оправя нещата. — Той е наистина велик работодател.

— А вие сте лоялен служител — отговори тя топло. — А сега нека да ви предам съобщенията.

Той капитулира. Ако Хоуп държеше да мисли, че той, Зак, е подъл дъртак, кой беше той, че да я поправя?

— Имам химикал и хартия.

За първи път използвайки пред него делови тон, Хоуп започна да чете:

— Леля Сесили напомня на господин Гивънс, че той е неблагодарно пале, и иска да дойде при нея на вечеря утре. Да носи чук със себе — тя иска той да закачи една картина.

— О, не! — Картините на леля Сесили винаги бяха огромни, с претенциозни рамки, и се нуждаеха от известно експериментиране, преди да бъдат закачени за нейно удоволствие. — Ще трябва да наема някого.

— За да вечеря с нея? — Хоуп не изчака отговора му. — Сестра му Джена се обади от Вашингтон, за да каже, че конгресмен Нотингам се е лепнал за нея, което я прави официално част от Сената.

— Каза ли тя дали му е сритала задника?

Хоуп се засмя — продължителен, нисък, глух смях, от който космите на тила му се изправиха и който го накара да се почувства като най-духовития човек в Бостън.

— Не, не го е казала. Трябваше ли?

— Гледай новините довечера — посъветва я той.

— Робин Бенет каза, че всичките й приятели мислят, че тя и господин Гивънс са двойка *мечта* и че иска да му сготви вечеря вкъщи при първа възможност.

— Тя ще купи готова храна и ще се опита да я пробута като сготвена от нея — каза той цинично.

— Поканата беше предадена задъхано. Смятам, че това изразява похот — или тя е имитатор на Мерилин Монро.

Той се ухили. Робин винаги говореше така, сякаш се гърчи в оргазъм.

— Колин Бакстър иска да знае защо е чул слухове, че на акционерите му са се обаждали, за да им кажат как да гласуват — мамка му! — и е най-добре господин Гивънс да му се обади веднага.

Зак вдигна вежди, когато Хоуп цитира псувнята на Бакстър, като се надяваше тя да може да понесе още от същото, тъй като той нямаше никакво намерение да му се обажда. Вече беше твърде късно за това.

Хоуп прочете още пет-шест съобщения, никое от които не беше особено важно, но тя изложи уверено всички факти, и той се зачуди дали не е избързал с осъждането й. В края на краищата му се стори доста способна. И разговорът, макар и дразнещ, не беше променил

мнението му относно гласа ѝ. Тя наистина беше най-секси звучащата жена, която някога беше чувал.

— Това са всички съобщения, господин Гризуолд. — Хоуп провлачваше думите, извивайки езика си около всяка сричка, сякаш беше меден бонбон.

Затворил очи, Зак слушаше, и си представяше как този език се плъзга по члена му... Очите му рязко се отвориха.

Това беше. Той беше полудял. Беше си представил как му прави свирка жена, която никога не беше виждал и която вероятно беше два пъти по-възрастна и три пъти по-тежка от него, с четири пъти по-голямо окосмяване на лицето.

— Благодаря ти за съобщенията. — Той си напомни да се обади на Робин и да си определи среща за следващата вечер. Не, момент. Трябваше да окачва картина следващата вечер. Тогава за следващата вечер, определено. Явно се нуждаеше от разпускане.

— И, Хоуп?

— Да?

Той закрепил слушалката между рамото и ухото си.

— Кога си на работа утре?

— От обед до девет.

— Ще се обадя тогава.

Тя се поколеба, сякаш не беше сигурна как да отговори. Най-накрая каза плахо:

— Ще ви чакам с нетърпение.

ГЛАВА 3

Господин Гризуолд прекъсна връзката, и Хоуп седна пред старомодното телефонно табло с неговите лампички и жакове с усещането, че се е случило чудо. Тя го харесваше, и то много. С неговата отсечена бостънска интонация и неговата лоялност към работодателя му той изглеждаше привлекателен мъж. Хоуп лениво се чудеше на колко ли години е и как ли изглежда.

После смърми себе си, че това всъщност няма значение. Между училището, работата и следването тя едва имаше време да диша, какво оставаше за срещи — за голям ужас на мадам Нейнси. Въпреки това ѝ беше приятно да си поговори с мъж, който не споделя незабавно всичките си проблеми.

Тя направи гримаса и нагласи слушалките на главата си.

Всички ѝ се изповядваха за своите проблеми. Тя явно страдеше от някакъв дефект в характера си.

Връхлитайки през вратата заедно с поток от студен въздух, мадам Нейнси попита:

— Кой беше това?

Оставяйки след себе си изумителния аромат на парфюм „Джорджо“, мадам Нейнси допря бузата си до тази на Хоуп и заприказва, без да изчака отговора ѝ:

— Там навън има свирепа снежна вихрушка, ще трябва да пропуснеш часовете и да останеш за вечеря, че е глупаво да излизаш навън в такова време.

Мадам Нейнси беше собственик на телефонната служба открай време, и обитаваше денонощно апартамента в сутерена, който използваше и за свой офис, в Ямайка Плейн, необичаен квартал в центъра на града с разнообразие от етнически и сексуални малцинства. Силният източноевропейски акцент на мадам Нейнси я правеше да звучи като карикатурен руски шпионин, и тъй като тя отказваше да признае възрастта си, Хоуп я приемаше за около шейсетгодишна. Шейсетгодишна, която отчаяно се бореше да бъде на трийсет. Носеше

имитация на кожено палто и копринен шал на черни и златисти райета. На пръстите ѝ имаше изкуствени маникюри с изрисувани по тях клавиши на пиано, птици или миниатюрни планини, а на ушите ѝ висяха монети.

Хоуп я обожаваше.

— Не мога да пропускам часове тази вечер — каза Хоуп. — Възникнаха проблеми с чертежа ми и имам нужда от помощта на Шели Дроутър.

Сваляйки яркорозовата си, мъхната шапка, мадам Нейнси отиде до огледалото и оправи заскрежената си руса коса.

— Той преподавател ли ти е?

— Тя е една от студентките. Преподавателят всъщност не е много добър в чертежите.

Това беше основният проблем на държавните колежи. Учителите не само че не бяха експерти, но често дори и не бяха истински учители. Обикновено апаратурата се оказваше остаряла, и разписанието беше невъзможно. Но момичешките мечти на Хоуп бяха умрели на самотното тексаско шосе през лятото на шестнайсетата ѝ година, и в нейната болка и обърканост тя се беше превърнала от най-умното и популярно момиче в гимназията в самотна изгнаница в непознат град. Сега се бореше да си даде възможностите, които някога беше смятала за гарантирани — и понякога, само понякога, ѝ се струваше, че може и да успее.

Мадам Нейнси ѝ беше помогнала, като ѝ бе дала работа, когато тя още нямаше необходимия опит, и майчинска привързаност, когато светът ѝ се беше струвал твърде суров и самотен.

Слагайки ръце на хълбоците си, мадам Нейнси каза:

— Снегът се трупа по улиците, колите се хлъзгат, автобусите са спрени. В колежа ти може да отменят часовете. Мислила ли си за това?

— Ако случаят е такъв, ще остана тук — каза Хоуп разсъдливо.

Мадам Нейнси мразеше петъчните вечерни часове на Хоуп и правеше всичко възможно, за да ги саботира, но въпреки че Хоуп беше готова на какво ли не, за да угоди на работодателката си, по този въпрос беше непреклонна. Просто щеше да вземе часовете, необходими ѝ, за да има право да влезе в Бостънския университет. Щеше да изкара научна степен по компютърни науки. Щеше да има високоплатена работа в тази доходна област. И ако дотогава все още не

попаднеше на никаква следа от семейството си... е, тогава щеше да има възможност да наеме частен детектив, който да ги намери вместо нея. Някъде там бяха сестрите ѝ — Пепър, сега тийнейджърка, Кейтлин, на осем години, и приемният ѝ брат, Гейбриъл. Всички те бяха разделени помежду си от седем дълги години. Никое от телефонните обаждания до приемните семейства не ѝ беше донесло никаква информация, а бившите ѝ съседи ѝ затваряха телефона. И макар болката от липсата на брата и сестрите ѝ да беше намаляла, решителността ѝ да ги намери само се беше увеличавала. Тя не си позволяваше и най-малкото съмнение. Щеше да го направи, и часовете изискваха цялата ѝ концентрация, цялата ѝ интелигентност, и поглъщаха цялото ѝ време.

— Обади се. Обади се в училището си. — Мадам Нейнси започна да я побутва към комутаторното табло.

В този момент телефонът иззвъня. Тя погледна кой се обажда и веднага вдигна слушалката.

Доктор Къртис и колата ѝ бяха затънали в снежна пряспа — отново. Хоуп ѝ даде номера на пътна помощ и я инструктира да се обади отново, когато се прибере вкъщи.

Телефонната служба имаше четирийсет и седем абонати, и сякаш всичките имаха проблеми във връзка със снега. Отец Бекет имаше около двайсет и пет бежанци в епископския приют, които се нуждаеха от одеяла. Хоуп намери близък универсален магазин, склонен да дари одеялата, и уреди доставянето им, с надеждата, че ще го направят. Господин Шепард беше блокиран в офиса си, жена му беше сама вкъщи, и очакваше да роди всеки момент. Хоуп издири съсед, който да остане с нея, и обеща да я проверява всеки ден, докато бебето се роди. Хоуп се погрижи и да се увери, че госпожа Монахан е в безопасност вкъщи.

Чу тропането на съдове, докато мадам Нейнси шеташе в мъничката си кухня, а след по-малко от петнайсет минути се разнесе аромата на агнешко с чесън.

Кухнята беше старомодна, също като телефонното табло, с половинвековна газова печка, която отказваше да излезе от строя, с шейсетгодишен хладилник с наклонен таван и миниатюрна камера, евтина бяла мивка и оранжеви пластмасови плотове. В малката баня нямаше и инч свободно пространство — там бяха наблъскани

тоалетна, мивка и вана в пространство колкото за един килер. Навсякъде в спалнята и във всекидневната мадам Нейнси беше украсила с болана^[1] — изтърканите места по канапето и креслото бяха покрити с пурпурнозлатисти крѝпки болана, върху балатума имаше голям цветен мъхнат килим, високите прозорци, гледащи към тротоара, бяха украсени със златисти пердета с ресни. Ъгловата маса с лампа на стойка би изглеждала по на място в магазин за старинни мебели, а върху масичката за кафе имаше шахматна дъска. Бюрото, върху което стоеше телефонното табло, беше от талашит с покритие „Формика“. Масата за хранене беше разположена между кухнята и телефонното табло, така че мадам Нейнси да може да скача и бързо да отговаря, когато телефонът звънне по време на ядене, което нямаше как да не се случва.

И все пак, въпреки нейната бохемска разпуснатост, мястото беше пропито с личността на мадам Нейнси, и излъчваше топлота и добрина, и Хоуп се чувстваше тук като у дома си, което никога не се беше случвало в собствения ѝ празен апартамент.

След като проведе още два разговора и научи, че часовете ѝ наистина са отменени, тя отиде в кухнята, като отмести розовата завеса встрани.

— Сара не може да дойде на работа тази вечер. Тя е блокирана в къщата на приятеля си.

Мадам Нейнси изцѝка с език.

— Какво прави там? Тя е добра в работата си тук, не толкова добра като теб, но все пак добра, а прахосва времето си с този безполезен бакалин.

Хоуп нямаше намерение да влиза в дискусия относно морала на Сара. Тя ѝ беше добра приятелка, само две години по-голяма от нея, със силен апетит към мъжете. Сара се отнасяше много сериозно към отговорностите, които имаше като по-голяма от двете. Хоуп, под ръководството на Сара, пазаруваше в магазини за намалени стоки евтини и хубави дрехи, и беше научила от нея, че при необходимост екстракт от ванилия може да мине като заместител на парфюм. Периодично Сара отделяше време, за да ходи с Хоуп на кино за един долар, и говореше с поразителна откровеност за мъже, секс и връзки. Сара беше толкова добра приятелка, че нямаше нищо против да променя графика си, за да може Хоуп да присъства на часовете си.

— Ако остана, ще трябва да уча след вечеря.

— Да, разбира се. — Мадам Нейнси я щипна по бузата. — Искам само най-доброто за теб, Хоуп.

„Понеже разводът ви приключи, и сега сте самотна.“

— Знам, че е така.

Това беше вторият развод на мадам Нейнси, откакто Хоуп беше дошла да работи при нея преди три години, и общо шестият ѝ развод, за който тя си признаваше.

— Завърши ли работата, която ти намерих? — попита мадам Нейнси.

— Да, направих нов уебсайт на химическото чистене, и те ми платиха. — Хоуп се усмихна топло на мадам Нейнси, която често ѝ намираще работа, която да може да върши в свободното си време и да си докарва по няколко допълнителни, скъпоценни долара. — Благодаря ви, че ми казахте за тях. Парите бяха добри.

— Ще ти намеря друга работа. Не твърде тежка, и за още по-добри пари.

— Това би било чудесно.

Мадам Нейнси не искаше Хоуп да забележи, но тя наблюдаваше скъпото дете, докато Хоуп събираше сребърните прибори и чиниите от масата. Хоуп беше добро момиче, прекрасно момиче, което *някой* беше научил да помага винаги, когато е възможно. И Хоуп помагаше. Тя помагаше на всеки. Всички абонати я боготворяха, а ако някога я видеха, щяха да започнат да я боготворят още повече.

Защото Хоуп беше красиво момиче, много по-красиво, отколкото мадам Нейнси бе била в младостта си, а мадам Нейнси тогава беше красавица. Ала Хоуп... първото нещо, което всеки забелязваше в Хоуп, бяха очите ѝ. Големи и сини като полиран тюркоаз, те се открояваха върху лицето ѝ. Което всъщност беше доста обикновено — слабо, с остра брадичка, безцветни бузи, чип нос и красиви устни. Възголямо, но с хубави черти. Само да си слагаше понякога и червило!

Сещайки се за едно от дребните неща, които я дразнеха, мадам Нейнси погледна намусено масата и застана с ръце на кръста, наблюдавайки как Хоуп сгъва салфетките и реди сребърните прибори.

— Защо не носиш грим? Как очакваш да си намериш мъж, ако не полагаш усилия да си красива за него?

Хоуп погледна развеселено мадам Нейнси с огромните си сини очи.

— Правилният мъж за мен ще вижда през износените ми дрехи и безцветното лице и ще ме обича заради моята интелигентност.

Мадам Нейнси изсумтя.

— Има си причина мъжете да харесват красивите момичета повече от умните момичета. Мъжете виждат по-добре, отколкото предполагат. — Тя се върна при тигана си, разбърка агнешкото, после дойде обратно на масата. — И косата ти! Винаги я изтегляш силно назад. Слагаш фиби в нея. Режеш си сама бретона, и той става неравен.

Хоуп сви рамо.

— Ножиците ми не са много добри.

— Ако оставяш косата си пусната, ще е дълга. И къдрава. Има хубав цвят. Мъжете биха я харесали.

— Тя е кафява — рече Хоуп прозаично. — И ми пречи, когато е пусната. Има ли нещо за салатата? Аз ще я направя.

— В хладилника. — Дори без грим и със силно опъната назад коса, Хоуп се държеше с хората по начин, който караше жените да искат да си говорят с нея, а мъжете — да искат да легнат с нея.

Тя си говореше с всички. Но не си лягаше с никого — и по мнението на мадам Нейнси досега никога не го беше правила.

Хоуп беше твърде слаба. Мадам Нейнси все се опитваше да я угоява, но какво очакваше това дете, след като прекарваше цялото си време приведена над книгите, и учеше, сякаш животът ѝ зависи от това? Всичките ѝ пари отиваха, за да плаща за уроците си, и за още уроци, докато живееше в пълен с хлебарки едностаен апартамент в Мишън Хил. Мадам Нейнси потрепери, когато си помисли за това момиче, крачещо по улиците нощем след часовете си. Беше се опитала да убеди Хоуп да се премести в нейния сутерен, но Хоуп твърдо беше отказала. Каза, че не иска да се натрапва на мадам Нейнси. Добави още, че никой не я притеснява по улиците.

Това беше самата истина. Сякаш я пазеха ангели. Мадам Нейнси, Бог ѝ е свидетел, всяка вечер му се молеше да е все така бдителен.

Тя смяташе, че Хоуп е издигнала стена между себе си и света, и не допуска никой през нея. Разбира се, момичето никога не даваше информация за детството си, независимо колко умело мадам Нейнси я подпитваше. Единственото, което знаеше за миналото на Хоуп беше,

че родителите ѝ са починали и тя е живяла в сиропиталище някъде наблизо. И няколкото пъти, когато заради снега Хоуп беше оставала да спи тук, тя се беше будила с писък от кошмарите си.

Да, някога някъде нещо много лошо се беше случило с Хоуп.

Мадам Нейнси разбърка хубаво гъбите, после изсипа в гозбата една кутия с крем супа от целина.

В Хоуп мадам Нейнси виждаше сродна душа, защото изражението в красивите очи на момичето беше на стар, тъжен и самотен човек. Мадам Нейнси беше изгнаник от собствената си родина, и знаеше, че по някакъв начин и Хоуп е такава.

Така че мадам Нейнси каза:

— Днес срещнах един красив младеж.

Хоуп погледна одобрително към кухнята.

— Чудесно! Трябва да се срещнете отново.

— Не, имах предвид за теб!

Хоуп тихо изстена. Мадам Нейнси непрекъснато се оглеждаше за мъже за нея, и когато намереше някого, Хоуп неизменно изживяваше някои ужасни моменти.

— Аз мога и сама да си намеря някой младеж — каза тя.

— Но не го правиш. — Мадам Нейнси се взря в нея с леко изпъкналите си сиви очи. — Трябва да помислиш за бъдещето си.

— Мисля за бъдещето си. Не ми трябва мъж в него.

— Не знаеш какво означава самотата.

„Напротив. Знам.“ Ала Хоуп не каза нищо и продължи да изцежда юфката.

— Най-малкото не си от онези безсрамни момичета, които правят... сещаш се... с мъж преди сватбата.

Хоуп знаеше, и трябваше да положи усилия, за да сдържи кикотенето си.

— Всичките ми приятелки са правила... сещате се... и казват, че не си струва притесненията.

Изправяйки широките си рамене, мадам Нейнси отбеляза:

— Тогава не са го направили с правилните хора.

Хоуп избухна в смях.

Засегнатата, мадам Нейнси рече:

— Ти нямаш семейство, и трябва да ми се довериш. Взела съм присърце благополучието ти.

След няколко неуспешни опита Хоуп успя да поукроти въодушевлението ѝ.

— Да, госпожо Нейнси.

— Бракът е това, което създава... сещаш се... незабравимо преживяване. Когато си омъжена, това не е просто прибързано, жалко преживяване.

Хоуп отново избухна в смях.

Мадам Нейнси се облегна на плота и изчака Хоуп да приключи.

— Спомни си какво казвам винаги... — Тя поклати пръста си с дълги стави. — Първо халката. После в кревата. Ти си морално момиче. Знаеш това.

— Аз съм уморено момиче. Нямам достатъчно време, за да си позволя халката или кревата.

— Което ме довежда до господин Джоунс.

Хоуп изрече бавно и отчетливо:

— Нямам време за срещи, а и последният мъж, който ми намерихте, беше на шейсет и две и толкова широк, колкото и висок.

— Е, теглото му не беше много наднормено.

— Именно.

Той стигаше до брадичката на Хоуп.

Мадам Нейнси изучаваше дългурестата фигура на Хоуп.

— Ти си висока.

— Знаехте това, преди да ми уредите среща.

— Имаш дълги крака. — Мадам Нейнси сипа юфката в две купи и я засипа с вареното.

— Трудно си намирам дънки за тях.

— Но имаш тънък кръст. И красиви гърди. Можеш да спечелиш доста от тях.

Хоуп остави върху масата купите, от които се вдигаше пара.

— Две са ми достатъчно.

Мадам Нейнси се намръщи, сякаш се мъчеше да разбере за какво става въпрос, после се намръщи още повече.

— Шегувай се ти, но тази среща е с красив млад мъж... — Тя седна и зачака Хоуп да отговори на телефонно обаждане.

Беше мадам Шах, която каза:

— Кон на Ф6.

— Добре. Ще ви се обадя за отговора.

Хоуп отиде до шахматната дъска и премести хода, после се върна на масата.

Мадам Нейнси продължи да говори, сякаш нищо не ги беше прекъсвало.

— Той си има работа. Има си къща. Има си котка.

— Не.

Ябълката, която Хоуп беше изяла на закуска, отдавна вече не ѝ държеше сито и храната беше чудесна.

— Какво? Само защото не е бездомен или отчаян, няма да му дадеш шанс? — Мадам Нейнси махна с ръка към телефонното табло.

— Достатъчно е всеки един от абонатите ни да си каже проблемите, и ти веднага започваш да се грижиш за него. А те всички имат проблеми.

— Няма значение. Нямам време за срещи.

Мадам Нейнси започна да се храни с удоволствие.

— Трябва да се срещнеш с Джейк. Джейк Джоунс. Той е много привлекателен, с тъмна коса, мургава кожа, малко по-млад е от теб, може би, но си има свой собствен бизнес — прави разни неща за корабоплаването.

— Неща?

Мадам Нейнси сви рамене, довършвайки вечерята си.

— Той ми обясни. Не го разбрах. Но няма да спра да ти натяквам, докато не се согласиш да се срещнеш с човека.

Пускайки лъжицата си в празната си купа, Хоуп беше застигната от вдъхновение.

— Добре! Ще ви кажа истината. Вече имам уговорена среща. За следващата събота. — Хоуп претърси кътчетата на ума си, и триумфално попадна на име, което мадам Нейнси не знаеше. — С господин Гризуолд.

— Господин Гризуолд. — Мадам Нейнси изглеждаше изпълнена с подозрения. — Кой е господин Гризуолд?

— Той е икономът на господин Гивънс. Говорих с него тази вечер, и звучеше толкова... — Изправила се, Хоуп събираше чиниите от масата. — Забавен е, знаете ли? В началото беше по-скоро рязък, но мисля, че може да ми помогне да намеря за госпожа Монахан ходилка втора употреба.

Мадам Нейнси я последва в кухнята.

— И този господин Гризуолд те покани на среща по време на първия ви разговор по телефона?

— Тъхъ. — Хоуп грижливо избягваше да среща погледа на мадам Нейнси.

— И ти прие?

— Харесах го — отвърна Хоуп простичко.

Явно нещо в усмивката ѝ беше убедило мадам Нейнси.

— Не си виждала този мъж. Може да се окаже трол.

— Или козел, но външният вид няма значение. — Хоуп започна да мие чиниите. — В един идеален свят.

Винаги упорита, мадам Нейнси каза:

— Ако е ужасен, ще се срещнеш ли с господин Джоунс?

Хоуп се предаде.

— Ако е ужасен, ще се срещна с вашия господин Джоунс. — Но той нямаше да се окаже ужасен, защото тя нямаше време за истинска среща, никога нямаше да види господин Гризуолд, и щеше да му измисли описание, което да задоволи дори мадам Нейнси, въпреки че Хоуп всъщност не беше много добра в лъжите, защото където и да отидеше и каквото и да направеше, винаги щеше да си остане дъщеря на свещеник.

[1] Мъхести покривала от изкуствено влакно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

На следващата вечер Зак се облегна на стола си край масата за хранене и се потупа по издутия корем.

— Чудесна вечеря, леля Сесили, както обикновено. Как е бедрото?

Леля му Сесили се подсмихна многозначително.

— Бедрото е добре. Как е Гладис?

И това бе единственият отговор, който щеше да получи. Леля Сесили не обичаше да говори за здравето си и се отвращаваше от хората, които се опитваха да измъкнат повече подробности от нея. Което превръщаше изпълнението на молбата на майка му — *Нали знаеш, че Сесили обича най-много теб, виж дали можеш да разбереш как е* — в доста трудна задача.

— Мама е добре — отвърна той.

Но при леля Сесили нищо не беше лесно. Освен ако не се вгледате в пръстите ѝ, тънки и окривени, или във вездесъщата ѝ ходилка, никога няма да разберете, че тя е минала петдесетте и страда от ревматоиден артрит още откакто бе навършила трийсет и една години. Непокорната ѝ бяла коса беше подстригана в щръкнала пикси прическа, което я правеше да изглежда като слаба, любопитна, качулата птичка. Беше си направила лека пластична корекция, която подчертаваше немирните ѝ, косо разположени очи. Както беше казала някога: „Когато легна под ножа, за да сменят важна става в тялото ми, няма да е зле да ми пипнат малко и лицето“. Обличаше в модерни дрехи слабата си фигура, която поддържаше със строг режим на упражнения.

Тя звънна със звънчето, поставено до чинията ѝ, и трийсетгодишният Адонис, който беше неин личен треньор, иконом, готвач и прислужник, се появи на вратата и застана мълчаливо в очакване на нарежданията ѝ.

— Свен, това беше превъзходно. Племенникът ми тъкмо ми казваше колко му е харесало. Би ли раздигнал масата, ако обичаш? И

да ни донесеш по чаша портвайн.

Свен кимна и започна да събира чиниите.

Зак го проследи с поглед, когато излизаше през люлеещата се врата на кухнята.

— Той говори ли изобщо?

— Непрекъснато. Всеки път, когато се кача на „стеърмастър“-а.

— Тя продължи с удебелен глас и шведски акцент: — *Можеш да се справиш, Сесили. Ти си силна, Сесили. Само още пет минути, Сесили.* Мразя това. И него мразя.

Зак кимна. И преди беше чувал тези думи.

— Уволни го тогава.

— Никога няма да успея да си намеря тренъор, който да готви като него. — Свен се върна и тя го погледна меланхолично. — Освен това има хубав задник.

Свен не ѝ обърна никакво внимание, докато наливаше портвайна.

— Аха. Значи използваш задника му като стимул. — Зак прие чашата и благодари. — Освен това знам отлично, че нито за ден няма да се спреш.

— Упражненията са единственото нещо, което ме поддържа. — В очите ѝ се появи стоманен блясък. — Денят, в който ще ги спра, ще е денят, в който ще умра.

— Вярвам ти — рече Зак. И така, как да успее да измъкне малко повече информация за здравето ѝ? В този миг получи вдъхновение. — Работата е там, че аз познавам един човек, който има нужда от замяна на бедрената става, и ми се иска да науча повече за това.

— Познаваш някого? И какво от това? Какво ти пука?

— Тя не може да си го позволи...

— Познаваш някой, който не може да си позволи нещо?

Той се опита да запази търпение.

— Всъщност не я познавам. Чух за нея. От телефонната служба.

Леля Сесили се облегна назад и му се ухили.

— Използваш телефонна служба. И въпреки това не ми е ясно как така си научил за някой, който не може да си позволи смяна на бедрената става, от телефонната служба.

— Жената, която приема телефонните ми обаждания, работи и за жената, която се нуждае от операцията, и тя ми разказа за нея.

Малко беше трудно за разбиране и леля Сесили, естествено, се хвана за онази част от обяснението, която той най-малко искаше да подчертае.

— Има млада жена в телефонната служба.

— Не знам дали е млада, но определено е жена и тя като че ли иска от мен да ѝ помогна да намери използвана ходилка.

Очите на леля Сесили, тъмни и загадъчни също като неговите, се присвиха.

— Ще направиш услуга на жена, която никога не си срещал?

Това го подразни изключително много.

— Не съм казал, че ще правя услуга на когото и да било. Казах, че искам да разбера как ти е бедрото, за да мога да я успокоя, че след операцията всичко е наред.

— Младата дама от телефонната служба, или нейната клиентка?

Леля Сесили винаги беше ужасно подозрителна.

— И двете.

Сигурно беше забелязала нещо в изражението на лицето му, защото каза:

— Току-що се сдобих с нова ходилка. Старата все още е в добра форма. Пациентката може да я получи. Кажете само къде да я доставя.

Той не беше научил абсолютно нищо за състоянието на леля Сесили.

— В телефонната служба на мадам Нейнси.

Устните на леля Сесили отново започнаха да се разтеглят в усмивка. Тази вечер беше в много весело настроение.

— Значи си влюбен в някой на име мадам Нейнси?

Какво му беше казал Джейсън? *Ти претегляш всяка добра дума, сякаш е злато, и ти се свида да я дадеш някому.* И все пак той развеселяваше леля си, което беше добре, защото тя беше от семейството.

— Не съм влюбен в никого — рече тихо той.

— Жалко. Всяка, която успее да те накара да се заинтересуваш от ближния си, е точно този тип жена, която бих искала за теб. Не някоя като Робин Бенет, която е толкова плитка, че би могла да се удави и в детски басейн. Би трябвало да се занимаваш повече с този тип благотворителна дейност.

Зак беше чувал това и преди.

— Кой тип?

— Който не се афишира и единственото, което получаваш в замяна, са добри чувства.

— Аз отделям огромни средства за благотворителност.

— Даряването на голям чек на някой разкошен благотворителен бал не е благотворителна дейност, а успокояващо съвестта спестяване от данъци. Няма как да разбереш какво представлява истинската нужда, освен ако не излезеш навън и не вдъхнеш живота.

— Вдъхвал съм достатъчно, когато минавам от другата страна на улицата, за да избегна пияниците.

— Звучиш точно като баща си. И моя баща.

— Татко е добър човек. Дядо беше... — Зак се опита да намери някакво положително определение за упорития старец, когото едва си спомняше: — Преуспял.

Леля Сесили не му обърна внимание.

— Пияниците също имат нужда от помощ, и ако обонянието ти е твърде изтънчено за тях, то съществува и онази класа хора, които работят в „Уол Март“, имат две деца, не изкарват достатъчно, за да оцелеят, но изкарват повече от необходимото, за да получават купони за храна. Това обикновено са жени. Няма да е зле от време на време да проявяваш кавалерство.

Зак погледна леля си с присвити очи.

— Знаеш ли, за толкова дребничка възрастна дама си наистина голяма досада.

— Все някой трябва да ти досажда. Ти си толкова самодоволен, че понякога си чак противен.

— Не съм самодоволен. — Джейсън поне не го беше обвинил в това.

— Прав си. Това не е точната дума. Резервиран. Която и жена да се омъжи за теб, ще трябва да се задоволи с мъж, който се е затворил в толкова дебела черупка, че тя никога няма да има възможността да надникне във вътрешното му аз. — Леля Сесили го потупа по ръката. — Кое то, скъпи мой, понякога води до доста дълбоки размисли.

— Всяка жена, която се омъжи за мен, ще бъде задоволена, точка.

— Хм. И аз така чувам.

С благ глас, в който се долавяше ненавистта му към сплетниците, той попита:

— И къде го чу това?

— В обществените тоалетни.

Което го накара да вземе решение да прерови картотеката си „Ролодекс“ и да прекъсне всички клюки.

— На стената ли беше написано?

— Момичетата обичат да говорят. И така, разкажи ми за тази млада дама от телефонната служба.

Леля Сесили беше като булдог, захапал кокал. Нямахше да го остави на мира.

— Нали ти казах, никога не съм я срещал, не знам дали е млада или е възрастна дама. Само три пъти съм разговарял с нея.

— Три пъти и вече знаеш за клиентите й? — Леля Сесили се намръщи. — Не ми харесват хора, които си мислят, че могат да се възползват от теб, само защото си Закарая Гивънс.

— Тя не е такава.

Леля Сесили поклати глава, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Разбира се, че е такава. Трябва да е такава.

— Тя не знае, че съм Закарая Гивънс. Мисли, че съм Гризуолд. — Зак се наслади на великолепия момент да види леля си изгубила ума и дума, а Свен се засмя.

Моментът не продължи дълго.

— Гризуолд?! — Тя повиши глас. — Защо си мисли, че си Гризуолд?

— Защото смята, че Зак Гивънс е твърде надут, за да проверява сам съобщенията си. — Устните му се разтегнаха в неприятна усмивка. — Няма особено високо мнение за богатите.

— И аз нямам. Те са куп груби, безсърдечни скотове, но ти — ти не си сноб. — Свен постави малка каучукова топка до ръката й. Тя я изгледа неблагоприятно, след което я взе и започна да я стиска. — Отнасяш се към всички с еднакво безразличие.

Той отново дочу обвинителните думи на Джейсън. *Безсърдечно копеле.* Зак се наведе над масата, хвана леля Сесили за ръката, раздалечи скованите й пръсти и започна да ги масажира.

— Така ли правя?

— Е, с мен поне не се държиш така — призна тя. — Но бих дала цяла купчина пари, за да те видя влюбен до уши в някоя жена.

— Аз бих дал същото, за да те видя влюбена до уши в някой мъж.

Тя му се усмихна нежно.

Усмивката и настъпилата след това тишина го накараха да попита:

— Я, лельо Сесили, да не би да имаш романтична връзка?

— На моята възраст? В моето състояние? Каква глупост. — Тя пусна топчето и завъртя столчето на чашата между пръстите си. — Не съм предполагала, че все още са останали работещи телефонни служби.

Което означаваше, че ще го остави да се чуди.

— Само една, предполагам. Младата жена, която вдига телефона, се казва Хоуп.

— Подходящо име, освен това си мислех, че не знаеш дали е млада жена.

Щом тя може да се държи загадъчно, какво му пречи и той да е такъв.

— Не знам. — После се изправи. — Къде е картината, която искаш да ти закача?

— В приемната. Защо не я попиташ на колко е години?

— Защото жените на определена възраст избягват да разкриват тази информация. — Той се наведе напред и я погледна в очите. — Нали, лельо Сесили?

— Наглец — отвърна тя и го перна гальовно по бузата. — Можеш да кажеш на майка си, че в клиниката беше ад, но с новата става е много по-добре, отколкото със старата.

Изпълнен с признателност, той ѝ каза:

— Благодаря.

Леля Сесили придърпа ходилката към себе си и трмаво се изправи на крака. Той не предложи помощта си, защото знаеше, че ако го направи, тя ще го сгълчи.

Когато най-после се нагласи и тръгна към приемната, леля Сесили каза:

— Всъщност картините са две.

Той се приближи и тръгна редом с нея.

— Две огромни картини?

— Не, скъпи, този път са малки. Ела, ще ти покажа къде искам да ги закачиш.

* * *

— Господин Гивънс си помислил, че две малки картини са по-лесни от една голяма, но тя решила да изпробва всяка стена в стаята, преди да ги върне на първоначалната стена, и след това му се наложило да пробие седем дупки в мазилката, преди тя да остане доволна от местоположението им.

Хоуп се заля в смях. Гризуолд умееше да разказва случките така, че да я накара да изключи всички останали от телефонното табло и да слуша само него. Освен това имаше и хубав глас, типично бостънски, а същевременно дълбок и модулиран, точно какъвто би трябвало да е гласът на един иконом. Можеше да си го представи как обявява пристигането на гостите. „Почитаемият Мел от Гибсън“, би казал той. „Високоуважаемият дук на Ърл“. Освен това си представяше и как изглежда. Нисък и блед, с бели кичури коса около големите си уши и толкова дълъг и гърбав нос, че може да сплаши всеки, само като погледне над него. Първия път, когато бе разговаряла с мъжа, той се беше опитал да я сплаши, но тя не се плашеше лесно и три дни по-късно той вече беше доста по-отпуснат.

— Какво каза майката на господин Гивънс за романтичното увлечение на леля Сесили? — попита тя.

— Каза, че не е чувала абсолютно нищо за каквато и да била афера и ако аз — или господин Гивънс — научим нещо за това, веднага да ѝ докладваме. Направо изгаряше от трескаво любопитство.

Трескаво любопитство. Той беше казал *трескаво любопитство*. Хоуп се изкиска на ум. Не беше чувала никой да използва това съчетание в изречение, и все пак то се беше изплъзнало с лекота от езика му. Той не приличаше на никой друг от телефонното табло...

— Имате ли изобщо някакви проблеми? — попита тя.

Настъпи продължително мълчание, последвано от спокоен, но резервиран отговор.

— Няколко. Никой от които не бих избрал да стоваря на раменете на една нископлатена, отрудена служителка в телефонна служба.

— Много сте мил. — Но всъщност не го мислеше наистина. Начинът по който го беше казал, прозвуча така, сякаш я смяташе за глупачка заради това, че я беше грижа за него... — Не ми струва нищо да ви изслушам.

— А какво ти струва да проявяваш такава загриженост? — попита той леко хапливо.

— Успявам да я вменя между работата и училището — отвърна хладно тя.

Външната врата се отвори. В стаята нахлу студен въздух.

— Здравей, скъпа моя, виж кого ти вода — извика мадам Нейнси.

— Извинете ме — каза Хоуп. — Имам компания.

— Кой? — попита настоятелно Гризуолд, сякаш имаше право да узнае.

— Шефката ми. — С известно удоволствие Хоуп издърпа жака и се обърна към вратата, за да види как мадам Нейнси и някакъв странен мъж си събличат палтата.

Ако това беше мъжът, който бе избрала за Хоуп, то девойката не искаше да има нищо общо с него. Темето му стигаше под брадичката ѝ. Елегантният му син костюм беше ушит по поръчка за слабата му фигура. Кафявата му коса беше тъмна, без никакви оттенъци, над горната му устна надвисваше тъмнокафяв мустак — очевидно мъжът приемаше на сериозно рекламните за мъжка боя за коса. Но в гъстите вежди, които извиваха над бледите му сини очи, се забелязваха посивели косъмчета.

— Хоуп, надявах се да те намеря тук. — Мадам Нейнси представи с широк жест господина. — Това е Станфърд Уилауърт. Той е счетоводител.

Господинът пристъпи напред и протегна ръка.

— Значи това е младата дама, за която говорехте с такова въодушевление. — Уилауърт звучеше любезно и искрено, без капчица от тъмната магия, която обагреше гризуолдовия глас. — Вие трябва да сте Хоуп.

— Радвам се да се запознаем, господин Уилауърт. — Хоуп разтърси ръката му и погледна към мадам Нейнси, повдигайки

въпросително вежди.

— Той ще бъде много *важен* счетоводител — произнесе мадам Нейнси. — Работи за много велики мъже, но наемите в града са много високи. Затова ще наеме пространство за бюрото си тук в ъгъла — мадам Нейнси махна с ръка към сенчестия ъгъл, където гордо стърчеше лампата — и освен това има предложение за теб.

— Хоуп. — Господин Уилауърт повдигна рошавите си вежди. — Мога ли да ви наричам Хоуп?

Тя кимна.

— Хоуп, както мадам Нейнси любезно отбеляза, аз съм счетоводител, който успя да привлече няколко важни клиенти. Особено един от тях, господин Янек. Бих искал да капитализирам успеха си, но все още не разполагам с достатъчно средства, за да отворя собствен офис. — Той седна на ръба на единия от кухненските столове на мадам Нейнси и се наведе напред, опрял лакти върху коленете си. — Разбирате ли ме?

Хоуп се зачуди защо мъж на неговата възраст не е успял да постигне успех досега.

— Искате да бъдете важен, но не ви стигат пари, за да изглеждате важен.

Той се облегна назад.

— Точно така! В счетоводството, както навсякъде другаде, външността е всичко. Така че мадам Нейнси ми осигури — всъщност не ми осигури, а ми позволи да наема — малко пространство в телефонната ѝ служба. — Той ѝ се усмихна.

— Отивам да направя вечеря — обяви мадам Нейнси и се запъти към кухнята.

— Вие сте толкова добра със самотния мъж — извика господин Уилауърт след нея, а после с по-тих глас каза на Хоуп: — Тя е изключителна жена, нали? Толкова мила и щедра. Не знаех какво да правя, когато спечелих този голям бизнес, а тя забеляза нуждата ми и ме взе под крилото си.

Хоуп почувства как в нея се заражда топло чувство към него.

— Да, тя си е такава. Винаги осиновява бездомници. — В този миг, осъзнавайки, че това описание може да не му допадне, тя бързо додаде: — Като мен.

Без изобщо да се разсърди, той каза:

— И като мен. Така, както вече казах, с това място като адрес на офиса ми и с телефонното табло, което ще го направи да изглежда така, сякаш имам секретарка, аз съм в сто процента по-добро положение от преди. Но онова, което предложи мадам Нейнси, и което аз бих приел с удоволствие, е да мога да обявя някого за партньор. Тогава бизнесът ми наистина ще изглежда по-голям и аз ще мога да привлека повече клиенти, да наема други счетоводители... е, схващате идеята.

— Да... — Хоуп го погледна колебливо. — Предполагам. Откъде ще си намерите партньор?

— Мадам Нейнси предложи вас.

Идеята накара Хоуп да подскочи.

— Мен? Но аз не знам нищо за счетоводството.

— Не е необходимо. Просто ми трябва някой, който да се разписва при получаването на колетите и да подпише заедно с мен някои документи. Вие ще бъдете партньор в сянка.

Това звучеше твърде добре, за да е истина, и според опита на Хоуп, обикновено се оказваше, че не е. Не е истина, и не е добре.

— Защо не използвате мадам Нейнси? Тя сама си води счетоводството, затова предполагам, че го разбира.

— Предложих ѝ, но тя ми каза да попитам вас. Защото искам да плащам заплата на партньора си в сянка.

— Заплата. — Хоуп опита вкуса на думата. — Колко?

— Петстотин на месец.

Дъхът на Хоуп секна от порива на алчност.

След като не му отговори нищо, той улови ръката ѝ.

— Знам, че не е много, но само толкова мога да си позволя в момента. Може би по-късно ще успея да я повиша, но първо трябва да поема и други счетоводства.

Петстотин долара на месец? Това беше повече, отколкото можеше да се надява. С петстотин долара на месец тя можеше да спести за последен модел лаптоп само за четири месеца, и щяха да ѝ останат достатъчно пари за кабелна връзка в апартамента ѝ. Така щеше да търси във всеки свободен момент семейството си, вместо да се налага да ходи в библиотеката и да използва старото им оборудване. До края на годината може би щеше да е намерила поне един от тях. А

може и всичките. И тогава, за пръв път от седем години, щеше да се успокои. Но придобитата предпазливост я накара да каже:

— Ще си помисля.

— Разбира се, разбира се. Сигурно ще искате да видите препоръките ми. Щеше да е по-добре ако бяха за повече от пет години, но завърших университета едва на четирийсет. Битката беше трудна, но си заслужаваше.

— И аз ще взема скоро степен.

Той погледна учебниците ѝ, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Учите в колеж? Но вие сте млада. Въпреки това сигурно е трудно, нали?

— Много трудно. — Тя се поколеба, след което му предложи: — Уча компютърни науки. Ако искате, мога да поддържам счетоводната ви програма...

— Не! — Той се усети. — Имам предвид, не, благодаря. Доста съм параноичен по този въпрос. При въвеждането на цифрите не вярвам на никого, освен на себе си. — Той се усмихна. — Вложих твърде много труд в това, за да си позволя грешка точно на този етап. Сигурен съм, че ме разбирате.

— Естествено. — Тя разбираше твърде добре притесненията му и затова взе веднага решение. — И ви благодаря. Ще приема работата.

ГЛАВА 5

Гласът на Колин Бакстър прогърмя в ухото на Зак.

— Поканих те да купиш акции в компанията ми, за да изкараш малко пари, макар че един бог знае за какво са ти, а ти ми се отблагодаряваш по този начин? Прецакваш ме заедно със собствените ми акционери?

На Зак му се искаше да знае как да прехвърли разговора на високоговорител. Ако не на кръвното, разговорът поне нямаше да се отрази толкова зле на слуха му.

— Купих акциите заради измама. — Гласът му беше студен и ясен, без грам интонация, както обикновено говореше, когато беше ядосан. Когато откриеше, че е бил предаден. — Ти излъга в годишната си декларация. Направи да изглежда така, че компанията е на печалба.

— Тя беше на печалба.

— Ти подправи счетоводните книги. — Зак разтърка челото си. Беше настинал. Главата го болеше. Гърлото го болеше. И защо изобщо слушаше гневното избухване на Бакстър?

Зак беше обяснил болезнено ясно на Мередит, че няма да приеме това обаждане.

— О, по дяволите. — Бакстър изпъшка тежко по телефона. — Всички си подправят счетоводните книги.

— Аз не го правя. — Зак имаше много недостатъци, поне според сестра му, но нечестността не беше сред тях.

— Ти *не* го правиш. Проклетият по-голям светец и от папата Закарая Гивънс не си подправя счетоводните книги. Той се сдобива с печалба, без да си помръдне пръста. Компанията му е стабилна, от нея бликат пари. — Сарказмът на Бакстър отстъпи пред хленч. — Добре де, някои от нас не са извадили късмет с наследството и...

Зак мразеше да му хленчат.

— Бакстър, двамата израснахме заедно, забрави ли? Ти беше роден с цял сребърен сервиз в устата.

В гласа на Бакстър се промъкнаха нацупени нотки.

— Ти си по-богат.

Както обикновено, това беше проблемът. Когато някой от предците ти е бил магнат обирник през деветнайсети век и всеки Гивънс след това се е славел със способността си да печели пари, ти започваш с голямо богатство и го запазваш. Всичките ти приятели знаят колко си богат, и с изключение на малцината благословени, са готови по всяко време да те предадат. Всяка жена, с която се срещаш, те желае по една-единствена причина. Всички предателства бяха позволени, защото Зак беше богат.

Историята с Бакстър и компанията му доказва за пореден път лековерието на Зак — и разсъдливостта му. Той инвестира в компанията на Бакстър въз основа на препоръките му, но веднага щом забележа несъответствията в годишната декларация, направи свой собствен анализ и скоро щеше да спаси компанията посредством доброто старо поглъщане, което щеше да лиши Бакстър от власт.

Жалко, че така изгуби поредната частичка от вярата си в човечеството.

— Никой не се и опитва да ме прекара, Бакстър. Не знам защо реши, че точно ти ще успееш да го направиш. — Зак затвори телефона и бавно разгъна пръстите си от слушалката. След това натисна бутона на интеркома и каза: — Мередит, ела, ако обичаш.

Тя влезе веднага и той разбра, че бе очаквала повикването му. Видимо трепереше и беше посивяла от страх.

Той действаше по този начин на секретарките.

— Не ти ли казах да не ме свързваш с Колин Бакстър?

— Да, сър, но той каза...

— Не ме интересува какво е казал. Ти работиш за мен.

Мередит продължи упорито:

— Той се обажда по два пъти на ден през последните три дни.

Все още раздражен от лицемерието на Бакстър и собствената си лековерност, Зак заяви мрачно:

— Направо не разбирам защо госпожа Фаръл избра точно теб за своя заместница.

Мередит отвърна със същата упоритост:

— Господин Гивънс, аз знам как да си върша работата, а вие...

— Не съм дал ясни инструкции?

— Не. — Тя се изпъна и заяви със студен и ясен глас: — Щях да кажа, че сте твърдоглав. — После тръсна палм компютъра си на бюрото и продължи: — Плащате добре, но не достатъчно, за да търпя тези гадости. Вие сте груб, труден за работа и се съмнявам, че дори да ви покажа стъпка по стъпка как се налива чаша кафе, вие няма да се справите.

— Не е гадост да очаквам от вас да си вършите съвестно работата — процеди през зъби той и развали ефекта, като се издуха три пъти в носната си кърпичка.

Мередит го гледаше без капчица съчувствие.

— Само защото сте болен не означава, че можете да си изкарвате лошото настроение върху мен.

Леле, за такава треперлива малка мишка, тя можеше да изнесе страхотно изпълнение, когато се ядоса.

— Аз съм в лошо настроение не защото съм болен, а защото... — Той отново се изсекна, проваляйки ефекта от възражението.

— Знам защо сте в лошо настроение. Господин Урбано беше прав. Вие сте разглезен. Намерете си друга секретарка, ако можете. Грабнете някоя нещастница от секретарската гилдия и я измъчвайте. Аз напускам! — Тя вирна глава и излетя от офиса му.

Зак я видя през отворената врата как си взема палтото, слага си шалчето и си грабва чантата.

Той седна в стола си и подпря глава на дланта си. Госпожа Фаръл нямаше да е доволна от него.

Зак издърпа една носна кърпичка от кутията на бюрото си и си издуха носа. Наистина, какво очакваше тя, оставяйки го с тази идиотка? Разговорът с Бакстър беше много гаден, а секретарката му трябваше да го предпазва от подобни неприятности.

Разбира се — външната врата се затръшна толкова силно, че зъбите му изтракаха — сега той нямаше никаква секретарка. Имаше нужда и от някакви лекарства, а къде ги държеше госпожа Фаръл? Мразеше да е болен. Никога не боледуваше. Сега беше пипнал проклетата настилка, един мъж, когото някога бе наричал приятел, го беше измамил и на никого не му пукаше.

Изведнъж той се изпъна в стола. По дяволите, Джейсън щеше да бъде във възторг. Зак беше изгубил проклетия бас. Освен ако... той забарабани с пръсти по бюрото си.

Вдигна телефона и позвъни на администратора на първия етаж. Със сладък, търпелив тон той каза:

— Моля, изпратете веднага някой от секретарската гилдия. — Той изслуша въпроса на администратора и му се сопна: — Разбира се, че е господин Гивънс, кой друг би могъл да използва телефона му? — Затръшна слушалката и погледна към презрения уред.

Остана му да се обади само на още един човек. Той набра номера.

Отговори му безцветен женски глас.

— Телефонната служба на мадам Нейнси. На телефона е Хоуп. Как мога да ви помогна, господин Гивънс?

— Като използваш истинския си глас — изръмжа Зак.

— Гризуолд? — Тонът ѝ омекна и се стопли, точно както беше поискал.

Косъмчетата на врата му настръхнаха. Усещането се спусна по гърба му и стигна до мястото, където му носеше най-голямо удоволствие. Хоуп просто си похабяваше дарбата в тази телефонна служба. Трябваше да предлага секс по телефона за двайсет и пет долара на минута. Бог му е свидетел, че щеше да плаща. Бог му е свидетел, че той нямаше да ѝ го предложи — искаше я цялата само за себе си.

За себе си и за петдесетимата други абонати на услугите на мадам Нейнси.

Колко беше жалък — да желае Хоуп, жена, която никога не беше виждал и която можеше да бъде трийсетина години по-възрастна от него. Трябваше да изрови телефонните си номера и да се обади на Робин. Просто не знаеше защо не го е направил досега.

— Какво търсите в офиса на господин Гивънс?

Беше видяла, че обаждането не е от домашния телефон. Така че по-добре да ѝ каже истината. *Кажи ѝ истината.*

— Да не би дъртакът да ви кара да му отваряте и вратата на офиса? — попита весело тя.

Наглостта ѝ го остави без думи. Да ѝ каже истината ли? По дяволите, щеше да я уволни.

Хоуп сигурно беше усетила нещо в затаеното му дишане, защото каза:

— Съжалявам, това беше грубо. Вие сте лоялен към господин Гивънс и аз не трябва да се държа така. Искате ли да ви дам съобщенията за господин Гивънс?

Начумерен, Зак осъзна, че не може да я уволни. Точно в този момент тя бе единственият му приятел.

— Не.

— Тогава какво мога да направя за вас?

Той си призна с печален тон:

— Пипнал съм настинка.

— Горкото то. — Гласът ѝ прозвуча развеселено, но някъде отдолу се усещаше топлата нотка на съчувствието ѝ.

Зак се потопи в тази топлина.

— И секретарката ми току-що напусна.

— Имате секретарка?

Изненадата ѝ го накара да се опомни. Тя го мислеше за Гризуолд. Затова се наложи да импровизира:

— Постът на иконом налага доста отговорности.

— Сигурно. — Тя изглеждаше впечатлена. — Защо напусна?

— Беше некомпетентна. — Ръмжащата нотка се завърна в гласа му.

— Хмм, това прозвуча така, сякаш наистина сте болнавичък.

— Естествено, че съм болнавичък! — Тогава се усети — тази думата се използваше за бебета.

Хоуп му се присмиваше.

— Когато дам някакви нареждания, очаквам да се изпълняват. — По дяволите, беше го ядосала! — И без това изобщо не е трудно да си секретарка. Отговаряш на няколко телефонни обаждания, попълваш няколко досиета, оправяш се с няколко срещи...

Със сопнат глас Хоуп му каза:

— Разочарована съм от вас, Гризуолд. Точно вие би трябвало да знаете колко подценявани и важни са обслужващите позиции! Вашата секретарка е важна, иначе нямаше да имате нужда от нея. И ако този път се е объркала, може би има смекчаващи вината обстоятелства.

— Не ме интересуват смекчаващите вината обстоятелства. Плащам ѝ за определена работа и очаквам от нея да я върши.

Хоуп пренебрегна избухването му, както би направила с раздражението на някое дете. Попита го със спокоен глас:

— Обяснихте ли ѝ ясно какво искате? Беше ли ѝ познато или имаше нужда от обучение? Има ли деца и грижи ли се за тях?

— Има внуци и те не са моя отговорност.

— Какъвто шефът, такъв и икономът. — Гласът на Хоуп прозвуча напрегнато. — Знаете ли, че корпорацията Гивънс е сред онези с най-нисък рейтинг за работнически привилегии? Не плащат майчински, не предлагат забавачница, наемат колкото се може по-малко представители на малцинствата и инвалиди, и винаги се движат по ръба на закона, защото никога не назначават жени на ръководни постове.

— Жените забременяват. — Той примигна изненадано, когато чу думите, излезли от устата му. *Баща* му казваше подобни неща.

Хоуп го засипа със сарказъм.

— Гениално, Шерлок. Не се притеснявайте, можете да си наемете друга секретарка. Жените нямат насита на нископлатени служби.

— Моята секретарка не е нископлатена!

— Разбира се. Само защото вашият господин Гивънс е богат колкото Рокфелер, не означава, че раздава големи заплати. Нали? Кажете честно, нали?

— Плаща за онова, което получава. — Отново звучеше като баща си. Кога старецът беше успял така да обсеби ума му?

— Точно така. — В гласа ѝ звънна задоволство. Променяйки тактиката, тя рече с твърд глас: — Подозирам, че се държите доста твърдо със секретарката си, нали?

— Ами... да... може би. — Той се намуси. — Но тази настинка е ужасна.

Гласът ѝ омекна.

— Вие сте важен човек. Колко хора работят под ваше ръководство?

— Не знам. — Той се опита да си спомни колко прислужници беше виждал да се мотаят наоколо.

— Дори не знаете колко работници имате? — В гласа ѝ прозвуча искрен ужас.

Хиляди. Той направи едно бързо предположение:

— Осем.

— Гризуолд, само защото имате лошо настроение, не може да си го изкарвате на подчинените си. Не е честно спрямо тях — и спрямо вас.

— На мен ми се струва честно — промърмори той.

Гласът ѝ бе пропит от топла развеселеност.

— Да. Наистина ли секретарката ви беше толкова некомпетентна?

Не му се искаше да го признава, но Мередит сигурно беше най-компетентната заместничка, която госпожа Фаръл бе намирала досега.

— Ставаше.

— Тогава ѝ дайте един ден да се успокои, обадете ѝ се и се извинете.

Цялото му негодувание изригна на повърхността.

— Няма да го направя!

— Последствията от оставане без работа могат да са ужасни. — Нотката на упоритост отново се беше завърнала в гласа ѝ.

— Ти си филантроп.

Повечето хора, които познаваше, щяха да отхвърлят думите му с ужас. Но не и Хоуп.

— Да — призна без притеснение тя.

— Къде се научи да манипулираш хората така?

Тя се засмя.

— Имате предвид да им обяснявам как трябва да постъпят правилно?

— Все тая.

Тя се умълча за дълго, и той осъзна, че се кани да разкрие нещо за себе си — което не беше правила досега, въпреки неуморните му опити.

Гласът ѝ прозвуча едва чуто:

— Баща ми беше пастор.

Внезапно застанал нащрек, той попита:

— Беше? Да не се е отказал от църквата?

Отговорът ѝ прозвуча просто, без цветисти изрази или нещо подобно:

— Той е мъртъв. Родителите ми са мъртви.

— Аз... съжалявам. — Недостатъчни думи за такава огромна загуба.

— Благодаря ви. — Тя продължи с по-нормален тон: — Вашият пастор ще ви каже да направите същото нещо, което ви казах и аз.

На неговия пастор нямаше дори да му хрумне да разклати лодката и евентуално да прогони най-големия дарител на паството му.

— Нали не искате да станете като господин Гивънс. Никога не знаете каква вреда нанасяте, когато не проявявате загриженост, никога не виждате доброто, което създавате, когато проявите малко любезност. Сега вървете и си легнете. Утре ще се почувствате по-добре.

Той чу звъна на телефон някъде отзад и се опита да намери начин да я задържи.

— Имам и кашлица. — Той се изкашля няколко пъти, за да подчертае думите си.

— Вземете сироп за кашлица. Търсят ме на другата линия. Чао-чао.

С тези безчувствени думи тя му затвори — на него, Закарая Гивънс IV — оставяйки го да гледа замаяно слушалката. *Чао-чао?!* Той си мислеше, че това е запазено за бебета и стюардеси. А Хоуп беше неприкрит либерал. Трябваше да стои колкото се може по-далеч от нея или тя щеше да го накара да започне да мисли като самата нея и като леля Сесили. Не можеше да си представи изражението на лицето на баща му, ако започнеше да го засипва с приказки от рода, че щастливият работник е лоялен работник... Телефонът, който държеше, иззвъня. Той започна да натиска бутоните.

— Ало? Ало? — Накрая улучи онзи, който примигваше.

— Ало? — Гласът на Хоуп прозвуча ясно в ухото му. — Имам часове, но исках да ви кажа...

— Часове?

— Уча в колеж, но исках да ви кажа...

— Колеж? Защо?

Сарказмът в гласа ѝ едва не разтопи слушалката.

— Защото отдавнашната ми амбиция да стана оператор в телефонна служба е постигната. Сега ще млъкнете ли? — Той млъкна и тя си пое дълбоко дъх. — Исках да ви кажа, че дори да говорите грубо за работниците си, по сърце вие сте добър човек.

Наистина трябваше да ѝ каже истината. За това кой беше всъщност.

— Хоуп...

— Да?

Той отново чу слабото звънене, което означаваше, че трябва да отговори.

— Хоуп... — Как точно да го каже?

— Знам. Смутен сте. Но вие *наистина* сте добър човек. Трябва да вървя. Ще поговорим довечера. — Тя отново му затвори.

Два пъти за по-малко от десет минути. Това сигурно беше нещо като рекорд за член на семейство Гивънс. Той бавно остави слушалката на мястото ѝ.

Дъщеря на пастор. Това обясняваше много неща. Но в същото време защо говореше за себе си с такава неохота? Жената беше истинска загадка, която той копнееше да разгадае. Не беше толкова възрастна, колкото си мислеше, щом ходеше в колеж. Значи сигурно не беше омъжена и нямаше деца.

А той си беше изгубил ума, защото знаеше адски добре, че тя е чувствена жена. Трябваше да спре с тези фантазии за нея. Нямаше да слезе долу да я види. Щеше да се обади на Робин да си уреди среща. Веднага, щом се оправеше от тая настинка... и трябваше да направи нещо, за да оправи гафа с Мередит, преди Джейсън да е научил за него и да си е поискал парите.

— Имам време до хокейния мач — каза Зак на глас и натисна бутона за вътрешна връзка.

— Обажда се Черил от Човешки ресурси — обади се весел глас. — С кого искате да ви свържа?

Този път, без да опитва да модулира гласа си, той просто изстреля:

— Гивънс на телефона. Имаме ли детска забавачница в тази сграда?

Въпросът му породил кратко колебание, след което Черил каза:

— Не, сър, нямаме.

— Кой е вашият шеф?

— Господин Люис, сър.

— Той правил ли е проучване за изграждането на детски център в сградата?

Черил тихо изсумтя.

— Да бе. Кой се обажда всъщност? Марк, ти ли си? Защото нямам време да си играя игрички. Твърде съм заета да решавам дали да зашлевя дъртака Люис с дело за сексуален тормоз, или да слушам глупавите ти шегички.

Колкото и да не му беше приятно, Зак трябваше да признае, че Хоуп е права. Компанията му изобщо не предлагаше привилегии на работещите в нея и той смяташе да направи нещо по въпроса.

ГЛАВА 6

— Сър, прибирате се рано. — Гризуолд бързо облече сакото си и оправи ръкавелите.

Зак хвърли зимното си палто в ръцете му и тръгна към кабинета си.

— Вземи си почивка за тази вечер.

— Сър? — Гризуолд звучеше ужасено.

Зак се спря.

— Ако обичаш, Гризуолд, вземи си почивка за тази вечер.

— Но, сър...

— Виж какво. — Зак се обърна и погледна иконома си. — Прибирам се рано. Пипнал съм някаква проклета настилка и трябва да помисля за някои неща. Тази вечер не ми трябваш и искам да остана сам.

Гризуолд зае възможно най-изпълнената си с достойнство поза.

— Уверявам ви, сър, че ако искате да прекарате известно време сам, аз мога да не ви се пречкам, без да напускам къщата.

— Господи, човече, някога не ти ли се иска да свалиш тази твоя жилетка и да излезеш някъде на танци или нещо такова?

Гризуолд изсумтя с оскърбено достойнство.

— Сър! Всяка седмица почивам по две вечери и ги прекарвам в доста по-полезни занимания.

И отново Зак щеше да докаже на отсъстващата Хоуп — и своя обичащ басове приятел Джейсън — че е любезно, внимателно човешко същество.

— Наистина ли? Как?

— Бостънското генеалогично общество разчита изключително много на помощта ми.

— Тогава отивай там. Опитвам се да се държа вежливо. Помогни ми малко.

— Както желаете, сър. Ще напусна къщата, сър. Господинът ще желае ли вечерята му да бъде сервирана от някой прислужник?

— Сър? — завърши вместо него Зак. — Сам ще си приготвя нещо. Наистина, Гризуолд, всичко ще бъде наред.

Гризуолд изгледа работодателя си така, сякаш виждаше нещо изненадващо, след което кимна с достойнство.

— Помощник-икономът, един прислужник и една камериерка остават в къщата тази вечер. Ако имате нужда от нещо или промените мнението си за вечерята, те с радост ще ви обслужат.

Думите му накараха Зак да се сети нещо.

— Всъщност колко прислужници работят тук?

— Двама домашни прислужници на пълен работен ден, две камериерки на пълен работен ден, готвач, чистачите, които идват всеки ден, и аз.

— Сбъркал съм — произнесе Зак на глас. — И какво от това?

— Сър?

— Нищо. Ще се видим утре. — Зак влезе в кабинета си и затвори вратата зад себе си. Когато съблече сакото си и разхлаби вратовръзката, той погледна с очакване телефона. Тя разстрои живота му, нали? Разбута съвестта му, нали? Животът му беше уреден много добре. Той бе един от капитаните на финансовия свят, също както баща му преди него, дядо му преди това, прапрадядо му... Хоуп нямаше право да го изпраща в Човешки ресурси тъкмо навреме, за да види как дъртия Люис опипва Мередит, докато тя се опитва да вземе чека със заплатата. По дяволите, щеше да се наложи да уволни Люис, да каже на Мередит да се върне на следващия ден и да нареди на помощник-мениджъра на Човешки ресурси — жена, която очевидно таеше дълбока неприязън към него — да започне да проучва колко ще струва отварянето на детска забавачница в сградата. Предполагаше, че може да й даде поста на Люис, макар тя да беше в детеродна възраст и сигурно щеше да му се отплати с бременност и период на кърмене. Той отиде с широка крачка до телефона, вдигна слушалката и натисна бутона за автоматично набиране на телефонната служба на мадам Нейнси.

Отговори му непозната жена. С акцент като от някой филм за Джеймс Бонд тя попита:

— Какво мога да направя за вас, господин Гивънс?

Той присви очи. Що за номер беше това?

— Къде е Хоуп?

— Днес е почивният ѝ ден. Аз съм мадам Нейнси. С удоволствие ще ви предам съобщенията ви.

— Не! — Той затръшна слушалката. След това набра отново номера и когато мадам Нейнси вдигна, той попита: — Кога ще се върне Хоуп?

— На работа е утре вечер. — Мадам Нейнси също имаше чудесен глас, младежки, но точно сега му беше леко сърдита.

Не му пукаше.

— Къде е тя?

— Ходи на училище, но не и тази вечер. Днес почива. Поканих я да остане на вечеря, но не, каза тя. Имала някаква друга работа. Каква, питам аз? Не ми каза, но тя никога не си взема почивни дни. Така че сигурно отдъхва.

Той започваше да харесва мадам Нейнси.

— Звучите ми като здравомислеща жена. Знаете ли колко са опасни онези квартали, в които има филиали на колежа?

— Казах ѝ. Тя не ме слуша. Упорита е, решена да завърши образованието си и да изкара много пари.

— Тя иска пари? — Малко му беше трудно да свърже образа на търсачка на пари с онази Хоуп, която познаваше.

— Повече от всичко.

— Защо?

— Не ми каза защо. Много е потайна относно намеренията си. — Мадам Нейнси звучеше развеселено. — Но въпреки това омайва всички вас, нали?

На Зак не му хареса да бъде слаган в групата на останалите, които зависеха от милосърдието на Хоуп.

— Не съм омаян. Недоволен съм.

— От Хоуп? — Гласът на мадам Нейнси придоби бизнес нотки. — Моля ви, сър, аз съм собственикът на този бизнес. Кажете ми — какво е сторила, за да сте недоволен?

— По-умна е, отколкото е добре за нея. — Той отново затвори телефона и забарабани с пръсти по бюрото. Хоуп не си беше взимала почивка, откакто беше започнал да се обажда. Той беше предположил, че винаги е на работа. И какво трябваше да прави тази вечер без топлия ѝ, съблазнителен глас? Как щеше да изкара дългата вечер, болен и нещастен?

Чу се входният звънец. Той не му обърна внимание, сигурен, че някой ще отвори. Та нали винаги имаше кой. Но звънецът продължи да звъни и тогава той си спомни, че беше дал почивен ден на Гризуолд. И въпреки това някой от слугите щеше да отвори. При четвъртото позвъняване Зак се изправи и излезе от кабинета си. Фоайето беше празно. Не се виждаха никакви прислужници, така че Зак направи немислимото.

Отвори собствената си входна врата.

На прага стоеше една жена. Висока около метър и седемдесет и две, облечена с топло палто, шал и ръкавици, тя притискаше към гърдите си запечатан пластмасов контейнер, сякаш беше представител на съседската общност, дошъл да го поздрави. И какво лице. Високи скули, остра брадичка, широка уста, усмихната и чувствена. Веждите ѝ бяха извити нагоре, а очите ѝ... най-големите, сини и изразителни очи, които беше виждал в живота си.

— Да? — Гласът му прозвуча дрезгаво, затова той се прокашля.
— Мога ли да ви помогна?

— Гризуолд? — рече тя с неуверен глас. — Вие ли сте?

Гласът. Топъл, дрезгав, ритмичен. Той веднага разпозна този глас.

Това беше Хоуп и за пръв път от доста време той се изпълни с надежда.

ГЛАВА 7

Гризуолд гледаше Хоуп така, сякаш не можеше да повярва на очите си — очи, които на слабата светлина на верандата изглеждаха толкова тъмни, почти черни.

Но ако той беше изненадан, тя беше поразена. Той изглеждаше толкова... той изглеждаше... изобщо не изглеждаше като иконом. Не изглеждаше като Гризуолд. Тя си беше създала доста ясен образ в съзнанието си. Той беше стар, плешив, официален в облеклото и в държанието си.

Но този мъж беше... уха. Той беше принцът от приказките, без смешните му благороднически дрехи. Той беше Бен Афлек с индивидуалност. Представляваше олицетворение на всичките ѝ младежки мечти. Тя усети недоверчивостта в собствения си глас.

— Господин Гризуолд?

— Хоуп?

Тя разпозна гласа му. В него се долавяше същата недоверчивост като в нейния, и комбинацията от глас и физика накара сърцето ѝ да се разтупти.

— Аз съм. Или... аз. — *Аз съм идиотка.*

— Хоуп. Никога не съм предполагал, че си толкова... красива. — Очевидно той също не успяваше да преглътне вида ѝ, защото иначе никога нямаше да каже нещо толкова неикономско.

Преструвайки се, че краката ѝ не са омекнали като желирани бонбони, тя залепи на лицето си най-добрата си безочлива усмивка.

— Ето такива комплименти момичетата запомнят завинаги.

Той не отговори. Като че ли дори не забеляза гафа си, което, бе готова да се обзаложи тя, не се случваше често. В него се забелязваше официалността, която можеше да се очаква от един иконом, но тя не беше очаквала той да бъде висок метър и деветдесет и млад, на не повече от трийсет и пет години, и... красив. Или почти красив. Твърде суров за вкуса ѝ, със скосени скули и широка челюст, а скритите под тъмните му вежди очи не излъчваха добродушие. По-скоро изглеждаха

така, сякаш е видял твърде много от живота и видяното не му е допаднало.

Но това, че се беше изправила пред различна действителност, не я притесняваше. Беше ѝ студено на верандата на господин Гивънс, облечена в палтото си втора употреба, затова тя се наведе напред.

— Може ли да вляза вътре?

— Вътре? — Той се сепна, сякаш току-що осъзнал, че стои пред вратата като Монти Пайтън, който пази Светия Граал. — Господи, да. Заповядай. — Той отстъпи встрани и я покани с жест и старомоден поклон.

Тя се ухили и се плъзна плавно през прага.

— Сега вече разбирам. Че сте иконом.

— Какво имаш предвид? — Звукът на великолепия му, дълбок, богат глас ѝ напомняше за сладоледен сладкиш.

— Притежавате онази деликатна, отривиста официалност, която изглежда като да ви е вродена.

Той, изглежда, се засегна, от което ѝ стана смешно. Само че под светлината във фойето той изглеждаше още по-добре, отколкото ѝ се беше сторило в сумрака на верандата. Очите му изглеждаха черни, без следа от кафяво, оброчени от черни мигли, които бяха толкова гъсти, че сигурно изпълваха със завист всяка жена, която познаваше. Поне за нея това беше сигурно. Косата му също беше бляскаво черна и права, и беше подстригана в строга прическа. Тази коса, комбинирана с мургавината му, очите и изсечените скули, я накараха да се чуди дали във вените му не тече и кръв на коренни американци. А може и да беше славянин или... тя не можеше да се сети. Знаеше само, че той излъчва усещане за могъщество, каквото не бива да е позволено на никой човек.

И въпреки това косата му изглеждаше така, сякаш я беше скубал, широкото му чело беше смръщено и бръчките приличаха на прорязани в кожата му, носът му, прав, силен и аристократичен, беше червен и подпухнал, а самият той беше бледен.

— Горкият Гризуолд. — Тя протегна ръка и го погали по дращещата от наболата брада буза. — Изглеждате окаяно.

Той се отдръпна назад.

— За това ли дойде, да ми кажеш тези думи?

Той все още беше раздражителен, но това не я изненада. Не оставяше впечатление за мъж, който приема с примирение слабостта си.

— Не, дойдох, за да ви донеса това. — Тя му подаде пластмасовия контейнер, който носеше. — Пилешка супа. — Докато той гледаше контейнера така, сякаш през живота си не беше виждал такова нещо, тя свали ръкавиците си и разви шала. — Къде мога да ги оставя?

Слисаният му поглед срещна нейния.

— Донесла си ми пилешка супа?

— Полезна е при настинка. Напомнете ми да си взема контейнера. Ще ми трябва утре за обяд. — Тя забеляза закачалката и окачи на нея шала си. Пъкна ръкавиците в джобовете на палтото, разкопча го и също го окачи, отбелязвайки, че елегантното фоайе сигурно никога не е виждало подобна опърпана дреха. — Къщата е красива. Голям сте късметлия, че работите тук.

Погледът му сякаш бе залепен за пуловера ѝ.

Той не беше втора употреба. Беше оплетен от мадам Нейнси, а тя плетеше много хубаво. Преведената беше смесица от наситеножълто, кестеняво и червено. Цветовете правеха чудеса с обикновената кафява коса на Хоуп.

Гризуолд като че ли не го забелязваше. Когато някой мъж вперваше поглед в пуловера ѝ така, сякаш се възхищаваше на цветовете, тя знаеше адски добре, че той всъщност зяпа гърдите ѝ — които, ако трябваше сама да го опише, оформяха под пуловера две спретнати хълмчета. Не че ѝ пукаше какво си мисли Гризуолд за нея... тя тихичко въздъхна.

Това беше лъжа. Всъщност ѝ пукаше какво мисли Гризуолд за нея. Пукаше ѝ още преди да дойде тук, а сега... леле. Лицето му може и да изглеждаше безсърдечно, но тялото му привличаше цялото ѝ внимание. Той беше висок и излъчваше сила, която ѝ харесваше. Която би се харесала на всяка жена. Раменете му бяха от онзи широк тип, на който всяка жена би могла да се облегне, ако подобни неща ѝ допадаха, а Хоуп не беше от тези жени, и той ги беше облякъл в заслепяващо бяла риза, комбинирана с вратовръзка на черни и червени райета. Черните му панталони изглеждаха много скъпи. Сигурно бяха много скъпи. Сигурно господин Гивънс не искаше нищо да му напомня за

трудностите в реалния живот извън разкошната му къща. Но Хоуп трябваше да признае, че в този случай възискателността на господин Гивънс ѝ допаднаше. Никой не би изглеждал по-добре в тези панталони от Гризуолд.

— Къде ви е сакоето? — попита тя.

— А?

Тя събу ботушите си и ги постави чинно под закачалката. Чорапите ѝ бяха бели, от обикновен траен памук, нищо ефектно, но нямаха и дупки по пръстите. Тя го знаеше, без да поглежда. Беше си направила труда да си обуе най-новия чифт.

— Мислех си, че господин Гивънс ще настоява икономът му да носи сако.

— О. Той ми даде почивен ден. — Гризуолд вдигна тъмните си очи към нея и внезапно ѝ стана толкова топло, както не се беше чувствала от август. — Заради настинката ми.

— Уплашил се е да не кихнете срещу него? — Пъхнала палци в задните джобове на панталона си, Хоуп се залюля на пети и му се ухили.

Той не отвърна на усмивката ѝ. Суровото му лице дори се издължи, а очите му придобиха стоманен блясък.

Внезапно тя осъзна, че не иска този мъж да ѝ е враг. Гризуолд не беше човек, с когото можеше да се шегува.

— Той не е чак такъв злодей, за какъвто го мислиш. — Сериозният му глас не оставяше поле за спорове.

— Щом вие го харесвате, значи и аз го харесвам. — Тя нарочно пренебрегна мръщенето му — не беше лесно с този мъж, който просто доминираше над всичко наоколо — и се огледа. — Къде е кухнята ви? Ще ви затопля супата.

Гризуолд я изгледа толкова продължително, че на нея ѝ се прииска да се свие на кълбо от притеснение. Сега той оглеждаше останалата част от облеклото ѝ. Обикновено по това време на годината тя носеше чорапогащи под дънките. Днес обаче беше проявила суетата да не ги обуе и дънките прилепваха на задничето ѝ като втора кожа. И въпреки че бе останала с убеждението, че Гризуолд е възрастен иконом, ехото от баритона му отекваше в главата ѝ. То ѝ напомняше за топлина, за дом, за дълги летни нощи, влажност и светулки. Не знаеше

защо. Може би защото двамата като че ли имаха толкова много общи неща.

С безкрайната откровеност на мъж, благословен от живота, той си позволи да огледа продължително тялото ѝ, преди погледът му да се върне отново върху лицето ѝ.

Беше ли му се сторила глупава? Обикновено никога не си задаваше такива въпроси; в училище се беше научила на самоуважение и не се поддаваше на никакви критики, но погледът му изобщо не изглеждаше приятелски. Той беше... зашеметен. И... настойчиво заинтригуван. От нея.

Мъжете не я забелязваха.

Добре де, Сара твърдеше, че я забелязват, но Хоуп никога не отвърщаше на интереса им, докато те не се обезкуражаваха и не отстъпеха. Ала Гризуолд определено я беше забелязал и тя видя това, и се опита, доколкото можеше, да игнорира вниманието му по същия начин, както правеше с всички останали мъже. Не че можеше да си представи Гризуолд обезкуражен от... нещо. Ако беше решил да я преследва, нищо нямаше да го отклони от целта му.

Но той нямаше да го направи. Беше елегантен, възпитан, очевидно образован и по-възрастен от нея. Сигурно си имаше начин да убеждава жените.

Оставаше ѝ единствено да се държи нормално, сякаш той по никакъв начин не ѝ беше оказал влияние. Което съвсем не беше така.

— Ще затопля супата, освен ако нямате нещо друго за вършене — рече тя.

— Какво? — Той изглеждаше изненадан, че тя е прекъснала проучването му. — Не, нищо.

Мъжът имаше хищническо излъчване и я оглеждаше така, сякаш тя бе парче месо на сребърния му поднос.

— Може би не трябваше да идвам. — Тя пристъпи към закачалката.

Той я улови за китката и рече с глас, от който я заля вълна от топлина:

— Това е най-хубавото нещо, което някой е правил някога за мен.

Пулсът ѝ се ускори от допира на ръката му. Притеснена от усещането, тя понечи да отдръпне ръката си. Но той сякаш усети намерението ѝ и пръстите му затегнаха хватката си. Не толкова, че да я

заболи, но достатъчно, за да я задържи до себе си. Тя реши, че е най-добре да реагира с насмешка, затова рече закачливо:

— Никога?

— Без да очакват нещо в замяна.

— Но аз очаквам нещо в замяна.

Той я изгледа студено.

Очевидно господин Гризуолд не беше лесен за общуване и тя изпита жалост към подчинените му. Нищо чудно, че секретарката му го беше напуснала! Тя положи ръка върху ръкава му и каза:

— Нямам достатъчно приятели. Бих искала да ви наричам мой приятел.

Макар изражението му да не се промени, тя почувства как ръката му леко се отпуска. Тя също се успокои. За миг си беше помислила... всъщност не знаеше какво си беше помислила. Че ще я хване за врата и ще я изблъска през вратата.

Вместо това той я улови за ръката, обърна я и огледа тясната ѝ длан и дългите, слаби пръсти. След това плъзна пръста си по нея, без да сваля очи от лицето ѝ, сякаш преценяваше реакцията ѝ.

Топлината му я изгаряше. Тя се надяваше, че той няма да забележи как ускорения ритъм на сърцето ѝ кара бузите ѝ да пламват, или как не може да откъсне очи от неговите.

Реакцията му ѝ беше позната. Макар да беше неопитна, макар да не проявяваше интерес, тя бе чела достатъчно романтични книги и беше гледала достатъчно филми, а и останалите момичета говореха достатъчно много за това. Това свиване под лъжичката беше сексуално привличане. Което доказваше, че е нормална, предположи тя, но беше ново и смущаващо усещане. Искаше ѝ се той да престане да я гледа, докато тя не успее да се вземе в ръце.

Щеше да успее да се вземе в ръце, нали?

С тих глас, предназначен само за нейните уши, той каза:

— Съдейки по онова, което сподели с мен по телефона, бих казал, че имаш твърде много приятели.

Невероятно как използваше гласа си, за да създаде усещане за близост. Сякаш стените на файето се бяха приближили. Той вдишваше твърде много от въздуха и тя се задушаваше. И въпреки това успя да му отговори по същия начин, сякаш се страхуваше, че някой може да ги чуе.

— Човек никога не може да има твърде много приятели.

— *Ти* можеш. Те се възползват от теб.

Тя дръпна ръката си от неговата като опарена.

— Никой не се възползва от мен!

— Нима? — Той не отстъпи назад, а ѝ се намръщи отвисоко. —

Ти правиш всичко за тях, те не правят нищо за теб.

— Аз не искам нищо.

Той погледна към дънките ѝ, към тригодишните ботуши и повдигна вежди.

— Твоето *нищо* е доста по-различно от моето.

Тя отвърна, засегната:

— Може би моето *нищо* е правилно, а вашето е погрешно.

— Може би. — Очевидно не беше успяла да го убеди. — Кухнята е насам. Но изчакай само минутка. — Той ѝ връчи отново супата. — Искам да проверя дали има някой там. — И се изгуби през една врата.

Така. Животът му беше съвсем различен от нейния, но тя си мислеше, че постът, който той заемаше, щеше да смекчи малко арогантността му. Очевидно беше сбъркала. Трябваше да остави супата, да си облече палтото и да се маха отгук... но пък той имаше треска. Ръката му беше твърде гореща, когато я докосна. Имаше нужда от топла супа, аспирин и постеля, в този ред, и ако тя не успееше да го придума, той нямаше да се погрижи за себе си. Все пак беше мъж, а майка ѝ винаги ѝ беше казвала, че мъжете са упорити като шесткрако муле.

Без да вдига много шум, тя се промъкна напред, за да надникне в елегантната стая, в която се беше вмъкнал той. Гризуолд стоеше до масивно бюро и говореше по телефона. Всичко в тази къща беше красиво, скъпо и подбрано с любов. Над стълбата висеше картина на Моне и тя можеше да се обзаложи, че е истинска. Великолепието я караше да се чувства като селянка, която посещава своя крал, и усещането изобщо не ѝ допадна.

Когато той се върна, тя му каза:

— Хайде. Ще се чувствам много по-удобно в кухнята.

Той взе супата и ѝ даде знак да тръгне пред него по сенчестия коридор.

— Защо?

— Това място е като музей. — Тя го погледна през рамо. Странно, имаше усещането, че я подкарват като в стадо. Или че той е голям лъв, който я дебне да не избяга. — Страхувам се да не счупя нещо.

Той сви рамене.

— Всичко може да бъде заменено.

— Наистина ли? Значи тук няма никакви истински произведения на изкуството? — Тя понечи да се обърне към него, за да се отърси от странното усещане, че я преследват.

— Има няколко.

Обръщането не прогони неспокойството й.

— И ако счупя някоя антика, няма да бъда накарана цял живот да мия чиниите, за да платя цената й?

— Това не е ресторант. Не глобяваме гостите си заради това, че са счупили нещо. — Той я хвана за ръката и я придърпа странично към себе си. — Но ако толкова се притесняваш, по-добре гледай накъде вървиш. — Преведе я покрай една малка масичка, върху която стоеше висока ваза от фино духано стъкло. Притисна я до себе си и я поведе напред, прегърнал я през кръста.

— Няма да се блъсна в нищо — увери го тя.

— Знам.

— Не е нужно да ме държите.

Той я погледна с натезжали клепачи.

— Харесва ми да те държа.

— О... — О, боже. Това беше проблем, защото на нея също й харесваше. От телефонните им разговори тя знаеше, че той е енергичен и решителен. След като вече го видя, след като я беше докосвал, в нея се зароди неудържим копнеж, но същевременно й се прииска да бяга колкото се може по-бързо.

Ако беше достатъчно разумна, щеше да избяга.

Но очевидно си беше изгубила ума. И дар слово, защото докато вървяха по коридора, притиснати като любовници, изобщо не можеше да се сети каква тема да подхване.

Затвори очи за части от секундата. Не можеше в главата й да се въртят такива мисли. Не и за мъж, когото вижда за пръв път. Мъж... който очевидно беше болен.

Тя не можеше да не усети топлината на тялото му, докато вървеше до нея.

— Имате температура.

— Не. Никога не вдигам температура.

— Но сега имате. — Тя се спря. — Нека ви пипна челото.

Той се спря и се наведе към нея.

Тя протегна ръка.

Той се отдръпна назад.

— Майка ми казваше, че така може да се разбере само ако се провери с устни.

По дяволите. И нейната майка винаги казваше така. Със сравнително добре изиграно безразличие Хоуп каза:

— Много добре. — Плъзна ръце по врата му, привлече главата му към себе си и допря устните си към челото му.

Хладно. Изненадана, тя опита на друго място, после на още едно. Той *нямаше* температура. Хоуп прокара ръка по лицето му, потърка рамото му и продължи надолу по ръката.

— Но вие сте толкова топъл.

— И бързо се затоплям още повече. — Той се усмихна, разтегляйки леко устните си.

Първата му усмивка. В живота му, поне според нея. И тази усмивка я накара да осъзнае, че го поглажда с ръка — сякаш той беше голяма котка, а тя бе звероукротител — а Хоуп знаеше много добре, че не е такава.

Не и с този лъв. Не и с този мъж.

ГЛАВА 8

Зак остана доволен, когато видя как изумителните сини очи на Хоуп се разширяват. Добре. В тях проблясваше желание. Тя се преструваше, че няма нищо такова, но то определено беше там.

Дръпвайки рязко ръката си назад, момичето рече отсечено:

— Няма температура. — После се обърна и закричи по коридора.

Хипнотизиран от полюляващото се стегнато задниче, Зак я следваше по петите.

Жените винаги казваха, че е горещ. Сгушваха се до него в леглото, благодарни за топлината му. Някои от любовниците му дори твърдяха, че когато е проникнал в тях, ги затопля отвътре.

Приятно ласкателство, може би, за което Хоуп щеше да разбере дали е истина, или не. Защото когато тя го докосна, той наистина пламна.

Сигурно се беше почувствала неудобно, усещайки го точно зад гърба си, защото се опита да го разсее.

— Извинихте ли се на секретарката си?

Той сви устни, спомняйки си реакцията на Мередит, когато я беше попитал дали иска да продължи работата в офиса му. Първоначалният прилив на гняв се беше отдръпнал. Тя беше осъзнала, че напълно е прекъснала връзките с единствения чек за заплата в домакинството. Беше избухнала в благодарствени сълзи и му се беше извинила.

Подобни несдържани емоции бяха достатъчни, за да накарат един мъж никога да не се поддава на импулсите си.

— Взех я отново на работа. — По дяволите, част от задълженията на секретарката бяха да държи емоциите си под контрол. Не му пукаше дали плаче, стига да го правеше далеч от него и след това да избърсваше всички следи.

Но тази вечер не му се налагаше да мисли за бъркотията в офиса. Тази вечер той имаше Хоуп.

— Надолу по стълбите — упъти я той и продължи да се наслаждава на вързаната ѝ на конска опашка коса, която се подмяташе насам-натам, докато тя се спускаше към кухнята.

Жените, които познаваше, подстригваха косите си късо или ги оформяха в модни прически, поддържани от скрити фиби и лак за коса, а всеки паднал кичур беше винаги артистично подчертан. Те не позволяваха на кафявата си коса да се мята насам-натам както си иска и да проблясва с естествената си лъскавина.

— Ето, стигнахме. — Стълбището стигаше до ярко осветената кухня, която бе набързо опразнена от персонала. Телевизорът все още работеше, показвайки водещия на новините на фона на глух шум.

Веднага щом се озова в по-просторно място, Хоуп бързо се отдалечи от него.

Той не я последва. Нямахше да правят любов в кухнята. Някой от прислугата можеше случайно да се появи, а Зак нямаше да позволи Хоуп да се притесни. Самата къща я правеше неспокойна, макар да го прикриваше добре, а той... да, той определено я изнервяше и тя изобщо не можеше да го прикрие.

Щеше да я научи да се отпуска, да свикне с присъствието му, да реагира на докосванията му. След това... ах, след това щеше да ѝ се наслади така, както един мъж може да се наслади на една жена.

Хоуп се огледа одобрително.

— Това е прекрасна кухня. Сигурно ужасно ви харесва да работите тук.

Кухнята беше идеална, както всичко останало в домакинството на Гивънс. Тя беше голяма, с кръгла маса в средата, направени по поръчка шкафчета от черешово дърво и съвсем нови уреди. Зак почти не ѝ беше обръщал внимание; сега огледа бързо помещението и установи, че кухнята е доста приятно място.

— Не прекарвам много време тук.

— Сигурно. През повечето време икономът представя гости, нали?

Икономът... с какво се занимаваше икономът?

— Икономът наглежда домакинството. Някога имахме домакинка, но когато тя се пенсионира, Гризуолд пое и нейните задължения.

Хоуп се ухили.

— Харесва ми как използваш кралското *ние* и говориш за себе си в трето лице.

Трябваше да внимава.

— Седни и ще ти приготвя вечерята — каза тя.

Зак се настани на един от столовете край масата и започна да я наблюдава как обикаля наоколо, възкликва при вида на печката, намира тенджерите, разгадава как работи всичко.

Без да осъзнава какво е направила, тази жена бе нахлула право в бърлогата му — а той беше гладен. Умиращ от глад, макар да не го беше осъзнавал, докато не се беше появила на прага му.

Робин щеше да се размине с компанията му, поне засега.

Докато разкопчаваше горното копче на ризата си, той размишляваше върху привличането. Защото Хоуп не беше неговият тип жена. Носът ѝ имаше некрасива издатина по средата, сякаш е бил чупен. Тя беше твърде слаба. Белите ѝ чорапи бяха евтини, ластиците им едва ги държаха стегнати около глезените. Беше ужасно бедна — и не го криеше — и ангелски добра.

Но устните ѝ караха мъжа да си мисли за греховни удоволствия. Щеше да му е приятно да ги вкуси. Всъщност щеше да ги вкуси. А преди да свърши, тези устни щяха да са вкусили тялото му.

Той се усмихна.

— Когато се усмихнете, изглеждате точно като акула, която се кани да се впусне в безумно пируване — отбеляза Хоуп.

— Нима? Чудно защо. — Досега никой не му беше говорил толкова откровено и това беше част от очарованието ѝ. Тя се отнасяше с него така, сякаш той беше най-обикновен мъж, а в същото време бе и най-важният човек на света. Беше му — както бе заявила преди — приятелка, и може би не искаше да бъде нищо повече.

Но във връзките си, както и в бизнеса, важаха само *неговите* желания, а той я искаше цялата. Цялата тази искреност. Цялата радост. Цялата само за него. С цялата прецизност, която влагаше в сделките си, той щеше да я целуне, да я съблече и да направи живота ѝ песен, а когато приключеше с нея, тя нямаше да съжالياва за нищо.

— Готово. — Хоуп сложи супата пред него и сви пръстите му около дръжката на лъжицата, сякаш той беше някакво дете. — Това ще ви проясни главата и ще можете да спите спокойно.

— Така или иначе ще спя спокойно. — Винаги спеше добре, когато имаше някаква цел. Тя беше неговата цел. — Ти ли я направи?

— Да, но не се впечатлявайте особено. Лесна е. — Хоуп беше донесла купа и за себе си и я постави на масата на една ръка разстояние от него.

Значи не искаше да сяда твърде близо. Малка промяна след безгрижната фамилиарност във фойето.

— Малко пилешки остатъци, малко бульон, каквито зеленчуци намерих и малко юфка. Хвърлих ги в тенджерата и *воала!* Пилешка супа. — Тя разгъна салфетката си. — Трябват ни кракери. Знаете ли къде ги държат?

Той поклати объркано глава.

— Сигурно за всичко си имате хора, щом не можете да се ориентирате в кухнята. — Тя се изправи, изприпка в килерчето с провизии и се върна с една зелена кутия, една жълта кутия и една червена кутия. — Това е страхотно. Там вътре имате всичко необходимо.

Той гледаше кльощавите ѝ китки и тесните длани, докато тя изсипваше кракерите в една чиния.

— Вземи колкото кутии искаш — предложи той. — Там, откъдето ги взе, има още.

— Леле, колко щедро се разпореждате с кракерите на господаря! — Тя отново се настани до масата.

Той разбра, че тя ще изяде няколко, но няма да отнесе нищо. Хоуп беше странно същество, от онзи тип хора, каквито не предполагаше, че още съществуват. Служителите му вземаха моливи — а понякога и нещо повече. Прислугата открадваше това-онова от килера — а понякога и нещо повече. Не му пукаше; занимаването с тези неща щеше да е само загуба на време. Но да се сблъска с някой, който отказва да вземе предложеното, само защото няма право да го вземе... Хоуп беше различна. Очарователна. Уникална.

Внезапно той осъзна, че е гладен. От аромата устата му се напълни със слюнка и той внимателно сръбна от супата. Все пак беше свикнал да има майстор готвач в кухнята си. Но за негова огромна изненада, вкусът ѝ беше невероятен, плътен и богат, с някаква есенция, която не успя да определи.

— Какво е това? — Той разбърка бульона и го погледна така, сякаш очакваше от него да разкрие тайните си. — Какъв е този... вкус? Като на... пръст или...

— Семена? — Тя се засмя.

Звукът на смеха ѝ му достави по-голямо удоволствие, отколкото топлината или вкусът на супата.

— Сигурно е от магданоза. Обичам го и затова слагам много в ястията ми. — Тя се хранеше с апетит. — Мадам Нейнси ми даде половината от връзката си, така че е пресен. Тя излиза със счетоводителя, така че не готви толкова често. Жалко, защото е отлична готвачка.

Той не искаше да говори за мадам Нейнси. Искаше да разговарят за Хоуп и за него, и за супата.

— Супата е много добра.

— Това ще ви стигне ли? — попита тя. — Искате ли да ви сипя още?

С удоволствие би хапнал още, но Хоуп имаше повече нужда от нея. Подпря с престорена умора брадичка върху ръката си и рече:

— Не, довърши я ти. Апетитът ми нещо го няма.

— Не е заради супата ми, нали? — Тя го изгледа втренчено. — Не се преструвайте, за да не се налага да я ядете, нали?

Той улови ръката ѝ, повдигна я към устните си и целуна пръстите ѝ в жест на екстравагантно преклонение.

— Съвсем не. Това е най-вкусната супа, която съм опитвал. Изобщо! Обожавам супата ти. Всъщност ми хареса толкова много, че дори изпитвам вина и ми се иска да ми позволиш да те изведа на вечеря. Утре вечер. Утре ще се чувствам по-добре.

Тя не му обръщаше никакво внимание. Погледът ѝ беше вперен в екрана на телевизора.

Зак не беше свикнал да свири втора цигулка, особено след новините.

— Какво гледаш? — Той се извъртя в стола си и погледна към водещия местните новини, който разказваше историята на някакво семейство, разделено от развод и напускането на единия съпруг, което се беше събрало отново след трийсет години. Снимките, които проблясваха на екрана, показваха хора около петдесетте, братя и сестри, разделени от десетилетия, които сега се прегръщаха и плачеха.

С нетърпеливо движение Хоуп се изправи и издърпа ръката си от неговата. Отиде бързо до телевизора и го спря.

— Какви глупости.

Той я гледаше с вдигнати вежди как се връща при масата. Бузите и челото ѝ пламтяха, а щедрата ѝ уста бе горчиво свита.

— Определено не са глупости. Не и за това семейство.

— Казват, че агенцията по осиновяванията им помогнала да се намерят. *Това* са глупостите.

— Но такива неща се случват.

— В един идеален свят. — Гласът ѝ преливаше от сарказъм.

За толкова нежна и мила жена поведението ѝ изглеждаше... странно.

— Не си ли гледала досега подобни неща по телевизията?

— Нямам телевизор. — Хоуп все купичката си и я отнесе в умивалника. — Ще ми се да остана по-дълго, но имам доста за учене, а си обещах, че колкото и да ви харесам, когато ви видя на живо — тя му се усмихна, а единствените следи от напрежение си личаха в бръчиците край устата ѝ, — ще трябва да се прибера у дома и да се преборя с проклетата физика.

Той искаше да я спре, да я накара да му обясни причината за внезапната си неприязън.

Но тя продължаваше да говори забързано, усмихваше се твърде широко и изглеждаше готова да излети през вратата при най-малкото предизвикателство.

— Има ли изобщо хора, които да харесват физиката? — попита тя. — И ако има, кои са те и от коя планета са дошли?

Той не разбираше какво се беше случило, но знаеше, че трябва да действа внимателно. Хоуп представляваше съвсем различно същество: мила, щедра, и въпреки това пълна с тайни и скрити дълбини. Тя изглеждаше твърде земна, но същевременно намекът за някаква странна загадка го подтикваше да разгръща пластове ѝ като подарък, да докосва тялото ѝ, да научи тайните ѝ. По някакъв енигматичен начин изпъкналите ѝ мускули и мека кожа го заинтригуваха така, както никоя жена не беше успявала досега. Той си обеща, че преди момичето да си тръгне, ще се вмъкне толкова решително в мислите ѝ, че тя няма да сънува нищо, освен него, а когато се събуди, той ще бъде първата ѝ мисъл. Зак се изправи на крака. За пръв път в собствената си къща той

взе купичката си и я отнесе до умивалника с бавна крачка, за да не уплаши тази жена, която внезапно се беше проявила като толкова плашлива.

— Аз харесвам физиката. Какво толкова?

— *Харесвате* физиката? Какво *толкова*? Сигурно се шегувате. Физиката е трудна; от нея ме боли мозъкът.

Тя изглеждаше наистина успокоена и той разбра, че е взел правилното решение. С топъл, приятелски глас Зак рече:

— Тогава защо я учиш?

— Трябва ми за степента ми по компютърни науки.

— Компютърни науки? — Той се облегна на плота, изпълвайки дългите си крака, като нарочно застана така, че тя да може да го огледа. — Мразя компютрите. Защо точно компютърни науки?

— Защото когато се дипломирам, ще направя много пари. — Тя го стрелна с поглед, погледна го отново и се размърда неспокойно. Въпреки това се опита да го погледне в очите. — Ще мога да си подбирам постове и да работя онова, което е най-добре.

Тази невинна душица дори не осъзнаваше, че той я дебне, без дори да помръдва от мястото си.

— Какъв пост?

— Където се печелят най-много пари. — Тя го гледаше с хладнокръвния поглед на абсолютен скъперник.

— Толкова ли са важни парите за теб? — Мадам Нейнси го беше споменала; той не ѝ беше повярвал напълно, докато доказателството не застана пред очите му.

— Парите са най-важното нещо в света. Вие ги имате, затова не осъзнавате, че без пари сте просто боклук на улицата. Без пари зависите от състраданието на другите, което и без това не е в излишък в този свят.

Какво ли се беше случило, за да я накара да изгуби вярата си в човешката доброта?

— Това е изключително циничен възглед от една жена, проявяваща такава загриженост за възрастната дама, която има нужда от изкуствена става.

— Ако госпожа Монахан имаше пари, тя нямаше да се *нуждае* от тази операция, а щеше просто да я *направи*. — Хоуп прекара пръсти през бретона си и косата ѝ, която и без това бе подстригана доста

неравно на челото, сега стърчеше. — Наистина трябва да тръгвам. Ученето ми...

Когато се обърна към стълбището, той я улови за ръката.

Тя погледна дланта му така, сякаш размишляваше дали да я отблъсне.

Той я изчака да види дали ще го направи. Това щеше да насочи тази връзка в съвсем различна посока.

— Мога да ти помогна с физиката.

Тя си пое дълбоко дъх и отново се превърна в жената, която познаваше.

— Сериозно ли говорите? Добър ли сте по физика?

— Оценката ми в колежа беше отлична.

Тя го огледа далеч по-заинтригувано и без капчица притеснение.

— Вие сте... добър по физика? И ще се... съгласите да ми помагате?

— Настоявам. — Досега никога не беше ухажвал жена, която бързаше да се махне от него. Никога. Освен това никога не беше използвал физиката, за да накара някоя жена да остане с него. — Но първо ще те заведа на вечеря... — Не, той не можеше да излезе с нея. Хората — метрдотели, редовни клиенти — веднага щяха да го познаят.

Ала Хоуп вече поклащаше отрицателно глава.

— Предполагам, че нямате предвид някое заведение за бързо хранене, а аз нямам какво да облека.

— Тогава ще ти стотвя вечеря тук. — Щеше да поръча да му я доставят. — Ще ти обясня физиката. Това ще помогне ли?

— Да, но... — Тя побутна с крак крака на масата. — Не обичам да приемам подаяния. — Погледът ѝ отново срещна неговия. — А вие не знаете как да използвате компютрите, нали?

Той веднага усети капана, но не можа да го избегне.

— Нямам нужда от компютър. За нищо.

Тя издаде напред единия си хълбок и му се усмихна наперено.

— Щом вие ще ме обучавате по физика, аз ще ви науча как да работите с компютър.

— Компютрите не ми харесват. — Той видя, че тя не го слуша, затова произнесе думите бавно, използвайки заповеднически тон. — Не харесвам технологиите.

Тя знаеше, че го е хванала в капан.

— Аз не харесвам физиката.

— Но тя ти е необходима, за да завършиш.

— Вие имате компютри из цялата къща. — Тя посочи монитора, монтиран под шкафовете.

Така си беше. Гризуолд беше автоматизирал всичко в къщата. Зак беше одобрил разходите, по дяволите, не му пукаше какво правеха останалите, стига на него да не му се налага да пипа проклетите клавиатури.

— Те ме карат да се чувствам глупаво.

— Напълно ви разбирам — каза тя, наблягайки на думите. — Значи сключваме сделка. Аз ще ви науча да работите с компютър, вие ще ми обясните физиката.

— Не. — Не искаше да се занимава, а Зак Гивънс никога не правеше нещо, което не искаше.

— Заради шефа ви ли? Страхувате се, че той ще възрази? — Пред очите ѝ той се превърна във въплъщение на гневен иконом.

— Не, няма да възрази. Той няма нищо против служителите му да подобряват уменията си. Господин Гивънс е щедър работодател.

— Тогава значи е решено. Ще дойда тук в... да видим — тя прегледа програмата си — четвъртък вечер, и тогава всеки ще обучава другия. Нали? — Гризуолд изглеждаше така, сякаш се канеше отново да възрази и тя подозираше, че този път ще е енергично. Всъщност по-енергично. Но тя имаше нужда от помощ, а не можеше да му позволи да ѝ помогне, без да се реваншира. Затова потупа леко основата на гърлото му, където ключиците му се срещаха и оформяха едно U. — Трябва да увиете гърлото си с топло шалче.

Докосването ѝ осигури тъй нужното отвличане на вниманието — и дори повече. Той улови ръката ѝ, преди тя да успее да я отдръпне. Задържайки я върху кожата си, той се изпъна, пристъпи толкова близо, че Хоуп усети мириса на одеколона му, и преднамерено, тя бе сигурна в това, се надвеси над нея. Как успя да го направи? Да се превърне мигновено от раздражения, официален иконом в чувствения мъж, който мислеше само за нея? Нейната милувка. Нейното тяло.

— Тепло шалче? За да ми спре хремата?

— Не, за да мога да го използвам вместо турникет.

Заплахата ѝ накара в очите му да проблеснат тъмни, развеселени пламъчета.

Хоуп измъкна ръката си.

— Разбира се, че за да спре хремата. — Можеше ли този мъж изобщо да се страхува? Винаги ли получаваше каквото иска? Той беше поразяващо красив, с широки рамене и много мускулест. От него бликаше самоувереност и самата му фигура я караше да е предпазлива. Някак си усещаше, че той е живял живота си по собствените си правила. Никога не е изпитвал жестокостта или милосърдието на обществото. Този мъж не знаеше да прави компромиси, и след като я гледаше по този начин, сякаш тя бе просто хапка, доставена за негово удоволствие, Хоуп осъзна, че се намира в опасност.

Трябваше още сега да откаже уроците. Повече не трябва да го вижда. И все пак... вече се чувстваше увлечена от него и не можеше да отстъпи.

— Знаеш ли колко време мина от последния път, когато видях жена да носи — той перна с ръка конската ѝ опашка — косата си по този начин?

— Все едно щеше да ми пука. — Хоуп го изгледа с присвити очи. — Колко?

— От едно междучасие в четвърти клас. — Той сви озадачено връхчетата на пръстите си. — Как им викаха? Магарешки опашки?

— Конски опашки — поправи го тя.

— Магарешки — настоя тихо той и ѝ се усмихна с цялото си обаяние на любовник.

В момента Хоуп нямаше време да мисли за този образ.

— Не съм аз магарето тук.

Той отметна глава назад и се засмя.

Тя го гледаше, наслаждавайки се на гледката на силната му шия, на потъмнялата от наболи косъмчета брада, на разгърдената риза и разкриващите се отдолу гладки, мускулести гърди.

Хоуп преглътна и наведе очи. Той бе ужасно сексапилен мъж и тялото ѝ, забравено от толкова много време, веднага реагира. Само с няколко докосвания на китката, на косата — той бе успял да разбуди старите мечти и да зароди нови копнежи. Видът и смехът му бяха достатъчни, за да сгреят кръвта ѝ, и когато стоеше толкова близо до него, усещаше топлината му и вдъхваше аромата му, единственото, което искаше, бе да се протегне и да го целуне.

Видът на този мъж караше гърдите да я болят. Очевидно си беше изгубила ума.

Когато осъзна, че той е спрял да се смее, тя го погледна стреснато. Не беше прочел мислите ѝ, нали?

Пръстите му все още си играеха с косата ѝ и той каза:

— Искан ми се да можех да те целуна.

Господи! Той беше прочел мислите ѝ. И...

— Целуването влиза ли в служебните задължения на икономите?
— изтърси тя.

Ръката му се спусна към тила ѝ и той започна с леко притискане да масажира стегнатите ѝ мускули.

— Не и когато икономът има настинка. Изобщо няма да е кавалерско от моя страна да ти прехвърля някой вирус, след като ти беше толкова мила да ми донесеш пилешка супа.

— Разбира се. Настинката. — Тя не се плесна по челото, макар да ѝ се искаше. Все едно беше казала на мъжа, че иска той да я целуне. Повече нямаше накъде да се прави на недостъпна.

Нито на каквато и да било друга. Нямаше време за това. Трябваше да учи за изпити. Трябваше да се съсредоточи върху това, или да се сбогува с всички мечти, които я бяха поддържали през последните седем ужасни години.

— Добре, аз ще вървя.

Той я дръпна леко за опашката и тя залитна в ръцете му. Притисна я към гърдите си и я задържа там, за да чуе разтуптяното му сърце. След това облегна бузата си върху главата ѝ и каза:

— Бъди сигурна — аз никога не боледувам дълго. — Гласът му се снижи в хищнически шепот. — Особено когато имам толкова добра причина да оздравея.

ГЛАВА 9

Това беше старият познат сън, който Хоуп беше сънувала толкова много пъти. Намираше се у дома, Хобарт, Тексас, седеше до кухненската маса и хранеше Кейтлин със зърнена закуска направо от кутията. Бебето удряше силно с ръчички по таблата на високия стол, отваряше устата си и затваряше очи като малко птиче, и Хоуп чу един топъл, развеселен глас да казва:

— Това дете обожават тези неща.

Хоуп се обърна към печката.

Майка ѝ стоеше до нея и се усмихваше. Висока колкото Хоуп, закръглена като възглавничка и мила. Много мила. Единственото, което искаше Хоуп, беше да отиде до нея, да потъне в прегръдките ѝ и да чуе гласа ѝ, казващ, че всичко ще бъде наред.

Но Кейтлин извика „Още!“ и мама рече:

— Искат ми се да беше научила друга дума. Вечерята е почти готова. — Тя махна с ръка към тенджерите, които къкреха на печката. — Ще повикам баща ти. — И се запъти към кабинета.

Хоуп искаше да ѝ извика. Тя отиваше в погрешната посока. Татко беше навън, в работилницата си, и мама трябваше да остане тук. Те нямаше да бъдат заедно, ако мама не останеше. Но точно този сън държеше здраво Хоуп в прегръдката си и тя не успя да каже нищо на майка си, която изчезна през вратата.

Вместо това Хоуп изсипа една шепа хрупки на таблата и загледа как Кейтлин, с черната си, къдрава коса и ококорени сини очи, внимателно взима едно с пълните си пръстчета.

В този миг на вратата застана осемгодишната Пепър, сложила на колени на единия си крак, с късо подстригана черна, къдрава коса, извита като кука на челото. Мама искаше да си я пусне дълга, защото беше много красива, но всеки път, когато се опитваха да я накарат, Пепър грабваше ножниците и я отрязваше. Вперила поглед в зърнената закуска, тя каза:

— И аз съм гладна. Защо не ми дават да ям?

— Когато дойде татко, ще ядем. — Хоуп вече можеше да говори, но гърдите ѝ се свиваха в чувство на безсилие. Тя не можеше да стане от стола си, да обиколи къщата и да събере семейството си. Безупречната сънна логика ѝ подсказваше, че ако всички се съберат и седнат да се хранят заедно, болката от раздялата най-после ще секне.

— Остани — помоли тя Пепър.

Но Пепър се засмя и излезе.

Татко отвори мрежата на вратата. Оредяващата му кестенява коса стърчеше в единия край, сякаш беше прокарвал пръсти през нея, а веждите му бяха покрити със стърготини. Отново беше творил нещо от дърво в работилницата. Така и не бяха успели да го видят, не знаеха какво беше, но мама казваше, че има твърде малко свободно време, за да се занимава с неща, които му харесват и затова децата не трябва да му досаждат.

Но те не ѝ обръщаха внимание.

— Добре ли си, принцесо? — Той ѝ се усмихна така, както се усмихваше винаги, сякаш видът ѝ го правеше щастлив.

— Вечерята е готова — каза му тя.

— Но къде е бебето? — попита той.

Високият стол беше празен. Кейтлин беше изчезнала.

След това изчезна и татко.

— Това не е добре. — Гейбриъл се беше облегнал на кухненския плот и говореше с ниския си, гърлен глас, който използваше, когато се опитваше да я убеди в нещо. — Всички се пръснаха.

— Но аз дори нямам снимка — отвърна бързо тя.

* * *

Позвъняване я накара да вдигне глава от бюрото си. Погледна телефонното табло и примигна.

Тя имаше снимка. Беше най-ценното ѝ притежание, поставена в сребърна рамка до леглото ѝ. Всяка вечер и всяка сутрин я поглеждаше: мама и татко, прегърнати, заобиколени от четирите си деца.

И всеки път я разкъсваше болката от внезапната загуба на семейството ѝ, а понякога, когато оставаше да работи до късно и сънят не ѝ достигаше, те я навестяваха в сънищата.

Телефонното табло отново иззвъня.

Тя разтърка очите си с ръце, нагласи слушалките и микрофона и отговори.

— Уилауърт и съдружници, с кого да ви свържа?

В слушалките прогърмя грубоватият глас на господин Кинг Янек.

— Да, искам да говоря с Уилауърт.

— До утре няма да е в офиса. — „Все пак е седем вечерта и повечето офиси затварят още в пет.“ Тя погледна към бюрото на господин Уилауърт, което стоеше в ъгъла и изглеждаше като излязло от мебелната секция на „Уол Март“, и огледа с възхищение компютъра му, последен модел. Стисна химикала си и попита: — Да му оставя ли съобщение?

— Ами неговият партньор? Другият мъж от визитката, Прескът. Той там ли е?

Стресната, тя осъзна, че господин Янек говори за нея. Досега тя само се беше подписала при приемането на няколко доставки, а ето че най-големият клиент на господин Уилауърт си мислеше, че тя е партньор.

— Госпожа Прескът също си тръгна. — Тя си позволи да се подсмихне. Беше ѝ приятно разни важни хора да питат за нея.

— Мамка му, да не би партньорът на Уилауърт да е жена? — изрева Янек. — Трябва да поговоря с момчето. Скоро ще поиска да разписва чековете му, а позволиш ли веднъж на жена да го прави, тя ще си помисли, че е шефът.

— Тя е шеф, господин Янек — отвърна Хоуп с хладен тон. — Тя е съдружникът в Уилауърт и съдружници.

— Да, да. — Тонът му се промени, стана по-приятелски. — Ами ти? Защо си още там?

— Имам малко работа, която трябва да довърша. — Занимаваше се с домашното си и вдигаше телефоните, докато Сара не пристигнеше в десет. Мадам Нейнси беше излязла на среща и един бог знаеше дали щеше да се прибере. В телефонната служба беше тихо, идеалното място за учене.

— Колко си съвестна! — каза Янек. — Бих могъл да използвам някой като теб в компанията си. Какво ще кажеш?

Хоуп се поколеба дали да се почувства поласкана, или обидена. Беше пределно ясно, че Янек говори за задължения, които нямаха нищо общо с вдигането на телефона, но го беше казал по начин, в който нямаше никаква откровена обида. С абсолютно официален тон тя отвърна:

— Напълно съм удовлетворена от работата си тук, но ви благодаря.

— Жалко. Жена с глас като твоя може да стигне далеч.

Тя не искаше да узнава какво е имал предвид.

— Има ли нещо друго, господин Янек?

За нейно голямо облекчение той каза „не“ и затвори.

Телефонното табло утихна. Тя заби поглед в учебника си, но колкото и да се опитваше да се съсредоточи, мислите ѝ непрекъснато се отнасяха към Гризуолд. Беше му занесла пилешка супа. Голяма работа. Беше го правила и за други хора. Освен това се чувстваше малко виновна, че му се беше сопнала точно когато беше болен. Вината я беше отвела в голямата къща на Бийкън Хил.

Вината... и любопитството. Искеше да разбере как изглежда. Имаше нужда от лице, което да свърже с онзи глас. Той ѝ говореше в съня ѝ и утехата, която откриваше в дълбокия му глас, ѝ помагаше да се събужда с подновен оптимизъм. Опитът я беше научил, че оптимизмът е опасна емоция. Той неизбежно водеше до разочарование и мъка. Затова беше решила, че ако го изхвърли от главата си, като се убеди, че Гризуолд е стар и скован, както предполагаше, това щеше да сложи край на увлечението ѝ. Отново щеше да се съсредоточи върху семейството си.

При нормални обстоятелства това щеше да бъде изключително мъдър план. За съжаление Гризуолд изобщо не ѝ помогна. Той се беше оказал... доста привлекателен. Много привлекателен.

Великолепен, невероятно красив.

Хоуп изстена и отпусна глава върху ръцете си. Не беше спряла да мисли за Гризуолд. Всъщност предишната вечер сънищата ѝ преминаваха от черно-бели в цветни, от топли и утешителни в горещи и тревожни. За жена, която все още нямаше опит в секса,

подсъзнанието ѝ беше успяло да измисли няколко доста добри сценарии.

И той беше виновен за всичко. Би могла да преглътне всичко, с изключение на онази прегръдка. Тя притисна с ръка корема си. Когато я докосна, усещането беше като да се изкачи до най-високата точка на увеселителното влакче и оттам да се спусне право надолу. Беше едновременно плашещо и ужасно, и великолепно. След толкова много време отново да бъде докосвана, да бъде прегръщана — осъзнаваше ли той какво означаваше това за нея?

Не, разбира се, как би могъл.

Но тя не бе притискана силно от нечий ръце от последния път, когато бе видяла Пепър, и Пепър бе пищяла, когато я отведоха надалеч.

Само ако знаеше къде са сега Пепър и Гейбриъл, и бебето... ръката върху корема ѝ се сгърчи. Тя искаше всички да са добре, да са щастливи. Хоуп преглътна, но сълзите, които се криеха зад очите ѝ, не потекоха. Още преди години тя ги беше изплакала всичките.

Само ако знаеше къде се намират те. Как се чувстват.

Някаква линия извънтя. Тя вдигна рязко глава и погледна към примигващата лампичка. Беше линията на господин Гивънс. Гризуолд... да, по-добре да мисли за него, отколкото за семейството си. За своя провал.

Но мисълта за Гризуолд отново я накара да си спомни за съня от предишната нощ, който се беше разиграл в топлатата, осветена кухня и беше изпълнен със смях. Последван от удоволствие... И още удоволствие...

Дали Гризуолд знаеше? Разбира се, че не. Хоуп му приписваше сили, които никой човек не би могъл да притежава. Той нямаше представа, че тя има наситени съновидения като някой разгонен тийнейджър.

С отработеното движение на професионален телефонист тя го включи и изрече бързо:

— Как мога да ви помогна, сър?

Дълбокият, топъл глас на Гризуолд изпълни съзнанието ѝ и накара пръстите ѝ да омекнат.

— Хоуп. Хоуп, как е всичко при теб?

— Много добре. — Тя зачопли с пръст тъгълчетата на учебника си. — Господин Чело се обади. Мисли, че е намерил стипендия.

— Ами... Браво на него. Но аз имах предвид... как си ти?

— Аз ли? — Тя огледа обичайните си изтъркани дънки и провиснал пуловер. — Добре съм.

— Това е чудесно. — Тонът му прозвуча така, сякаш най-важното нещо в живота му е нейното добруване. — Притеснявах се за теб, когато тръгна да се прибираш съвсем сама.

— Не знам защо. Нали настояхте да ме откарате до автобусната спирка.

— Можех и до вас да те откарам. — Гласът му вече беше строг.

— Не беше необходимо. — В никакъв случай нямаше да му позволи да откара мерцедеса на господин Гивънс в нейния квартал. Щяха да го обезкостят още преди да е дръпнал ръчната спирачка.

Топлата, убеждаваща нотка се завърна в гласа му.

— Забравих да попитам — къде живееш всъщност?

Тя се засмя. Или поне се опита. Прозвуча повече като нервно кискане. Все едно щеше да му каже къде живее. Изпълни се с гордост от професионалния тон, с който му отговори:

— Съжалявам, сър, но тази информация е поверителна и не мога да ви я дам.

— Стига, Хоуп, знаеш, че можеш да ми се довериш. — Но въпреки това в гласа му прозвуча изненада, сякаш досега никой не беше поставял под въпрос почтеността му.

Всъщност това не беше намерението ѝ, но Хоуп знаеше кога да отстоява мнението си.

— Мадам Нейнси настоява за стриктното спазване на това правило и аз нямам намерение да го нарушавам.

С тон, който не беше чувала от него досега — сигурно го използваше при общуването си с неизпълнителните прислужници — той каза:

— Хоуп, достатъчно. Искам да знам къде живееш. Ти ще ми кажеш.

Гърбът ѝ се изви във въпросителен знак. Какъв арогантен мъж? Но отговорът ѝ беше произнесен с покорен глас:

— Добре, ще ви кажа.

— Така е по-добре.

Може да е великолепен, но заслужаваше да бъде поставен на мястото си. Тя го остави да почака малко повече.

— Представете си мястото, където живеете вие. Сега си представете нещо абсолютно противоположно на него. Там живея аз. — Преди Гризуолд да успее да каже нещо, тя издърпа жака и се усмихна на телефонното табло. — Така ви се пада, господин Гризуолд.

Почукване по входната врата я накара да се обърне. Беше зима, това беше Бостън, беше нощ и кварталът, макар и по-приятен от онзи, в който живееше, не беше чак толкова добър.

Сара имаше ключ. Също и мадам Нейнси. Кой тогава чукаше по вратата в този час?

Хоуп стана, отиде до вратата и надникна през шпионката — и едва не падна по задниче.

Отвън стоеше една белокоса дама с щура прическа и най-мъдрите очи, които Хоуп беше виждала в живота си — и висок, мускулест млад мъж, който я държеше в обятията си.

Хоуп реши да рискува, измъкна ключа си и отвори вратата, пускайки вътре двамата непознати и поток от студен въздух.

— Мога ли да ви помогна?

— Да, благодаря ти. Навън е ужасен студ. — Дамата се притисна към широките гърди на младия мъж. — Не можех да сляза сама по стълбите, затова той трябваше да ме донесе.

За пръв път Хоуп забеляза кривите пръсти на дамата и начина, по който държеше главата си — леко наведена настрани, сякаш не можеше да я държи изправена.

— Разбира се! — Линията на Гризуолд изжужа, но тя не ѝ обърна внимание. — Досетих се.

Дамата я погледна разочаровано и каза:

— Всъщност се надявах да си помислиш, че той ми е любовник.

— Абсолютно. Първо това си помислих.

Жената избухна в сърдечен смях. Когато най-после се поуспокои, дишайки тежко, тя попита:

— Ти ли си Хоуп?

Когато момичето кимна, дамата погледна за миг нагоре и Хоуп, която бе виждала достатъчно богомолци, можеше да се закълне, че жената говори с Бог.

Което я подразни, тъй като не можеше да разбере защо.

— Аз съм леля Сесили. — Леката усмивка не слизаше от устните ѝ. — Зак предупреди ли те за мен?

— Зак? — Хоуп се престори на озадачена. — О, господин Гивънс. Не, все още не съм имала привилегията да разговарям с племенника ви.

Леля Сесили поклати глава и промърмори:

— Каква идиотщина.

Хоуп не се засегна. Леля Сесили очевидно говореше за племенника си.

— Няма ли да седнете?

— С удоволствие. — Високият, мълчалив, мускулест мъж постави леля Сесили върху един стол. Дамата нежно положи ръка върху ръкава му. — Това е Свен.

— Шегувате се. — Думите се изплъзнаха несъзнателно от устата на Хоуп.

— Все някой трябва да се казва Свен. — Леля Сесили се обърна към него. — Иди ми донеси ходилката, скъпи.

Той кимна учтиво на Хоуп и излезе.

Момичето го изпрати с поглед. Мускулите му изпъкваха дори под дебелия зимно палто, изключителна проява на мъжественост, и Хоуп просто не можеше да откъсне очи от него.

— Да — каза леля Сесили, след като момичето продължи да мълчи, и очите ѝ проблеснаха развеселено. — Казвам му, че го държа при себе си само заради готвенето му.

— И той ви вярва?

— Едва ли, но няма как да знам. Той не говори много.

— На идеалния мъж не му се налага.

— Точно така. — Леля Сесили свали ръкавиците си и разхлаби шалчето. — Зак ме помоли да даря старата си ходилка на вашата клиентка, затова реших сама да я донеса.

— Ходилка? За госпожа Монахан? — Хоуп наистина не беше очаквала да се получи нещо от съвсем леките ѝ намеци, и сега плесна с ръце. — Толкова сте мила.

— Идеята беше на Зак.

Да бе, да.

— Според мен е на Гризуолд.

Леля Сесили си пое дъх, за да каже нещо. После отново си пое дъх и бавно го изпусна.

— Племенникът ми е доста свестен тип.

Линията на госпожа Шепард извъня.

— Извинете ме — промърмори Хоуп.

Докато изслушваше оплакванията на госпожа Шепард, че все още не е родила, че глезените ѝ са отекли и че бебето никога няма да се появи, тя чу как леля Сесили каза:

— Я виж ти. Звънецът те спаси.

Думите ѝ изненадаха Хоуп. Защо леля Сесили ще иска да разговаря с нея за господин Гивънс? Тя не го познаваше и нямаше желание да го опознава. Когато Хоуп приключи разговора, леля Сесили я попита:

— Защо не харесваш племенника ми?

— Не мога да кажа, че не го харесвам. — Хоуп настръхна. — Просто никога не съм разговаряла с него.

— Ако е заради парите му, трябва да призная, че и аз имам пари.

— Знам.

Леля Сесили говореше с онзи отривист бостънски акцент, който звучеше като прегъване на чисто нова банкнота.

— Значи мразиш и мен?

— Никого не мразя. — Но Хоуп се извърна настрана. Знаеше, че не е хубаво да мрази. Вярваше в това с цялото си сърце. Но когато си спомнеше онова, което беше причинено на семейството ѝ... когато си спомнеше болката от раздялата и самотата... и новинарската емисия от предишната вечер, в която показаха онези петдесетгодишни хора, които отново се бяха намерили! Ами ако не успее? Какво щеше да стане, ако намери сестрите и брат си чак когато станат на петдесет?

Какво щеше да стане, ако не ги намери изобщо?

Тя се беше опитала да прости на онези хора в Хобарт. Понякога ѝ се струваше, че е успяла. После в късната нощна доба мислите отново я връхлитаха и тя не можеше да намери прошка в себе си. Просто не можеше. Преди две години дори беше проследила нахалната Мелиса Кънингам до един скъп дамски колеж в Джорджия. Беше ѝ изпратила имейл. Не получи отговор. Затова използва толкова ценните долари, за да ѝ се обади по телефона. Първото, което Мелиса каза, е, че не говори с престъпници. След като Хоуп не спираше да я моли — когато ставаше въпрос за семейството ѝ тя нямаше никакъв срам — Мелиса ѝ каза никога повече да не ѝ се обажда. И накрая, с приглушен глас ѝ беше казала: „Забрави за Хобарт. Забрави за семейството си. Не

задавай никакви въпроси. Не разбуждай отново това гнездо на оси“. После беше затворила и отказа да разговаря повече с Хоуп.

Когато момичето си мислеше за хората, които бяха изтръгнали сестрите и брат ѝ от ръцете ѝ и я бяха прогонили в този странен свят, наречен Бостън, тя си спомняше, че те бяха богати хора. Които говореха престорено за великодушие и братска любов, но вътрешно бяха празни. Хора като Мелиса и родителите ѝ.

Заради тях Хоуп също се чувстваше празна отвътре. Празна и изтерзана, и, о, изпълнена с такава решителност!

Вратата отново се отвори и с нов порив на студен въздух вътре влезе Свен. Внимателно, както обикновено се отнасят големите мъже с деликатните предмети, той отвори сгънатата ходилка и я постави на пода.

— О! — Хоуп я огледа от всички страни, възхищавайки се на лъскавия хром, кошничката, колелцата. — Идеална е. — После отиде при леля Сесили и я хвана за ръцете. — Ужасно много ви благодаря.

— Идеята беше на Зак — повтори леля Сесили.

Хоуп кимна, без да повярва и за миг, но разбираше, че понякога любящите роднини обичат да си мислят хубави неща за членовете на семейството.

Телефонното табло изжува. Хоуп му хвърли един поглед и видя, че е госпожа Шах. Момичето я включи и каза:

— Дама на Д4. — И изключи.

Когато се обърна, тя видя, че леля Сесилия наблюдава със странен поглед и най-после си спомни какво изискват добрите маниери.

— Бихте ли желали чай или кафе?

— С удоволствие, скъпа моя. След това ще ти разкажа за племенника ми.

— Ще ми бъде приятно. — Вътрешно Хоуп изстена.

Но пък може би щеше да измъкне малко информация от леля Сесили — за арогантния, влудяващ, но толкова сексапилен Гризуолд.

ГЛАВА 10

— Скъпо мое момиче, уредих ти среща с моя господин Джоунс.

Хоуп рязко се завъртя на пети и изпусна молива си. Когато той падна на пода, острият му връх се счупи, но тя не му обърна внимание.

— Моля?!

Мадам Нейнси излетя от малката си спалня, закачайки подрънкващите обеци на ушите си, докато вървеше.

— Нали обеща, че ще излезеш с моя господин Джоунс и сега...

— Обещах, че ще изляза с него, ако не харесам господин Гризуолд. — Устните ѝ се разтегнаха в искрена усмивка. — А аз го харесвам. И то много.

— Ти... наистина ли се срещна с него? — От изненада и недоверие акцентът на мадам Нейнси се засили забележимо. — Той не е козел?

— Не. Не! Много е хубав.

— Млад?

— Не прекалено.

— Стар.

— Не. Около трийсетте, мисля. — Днес Хоуп си беше облякла бяла вълнена риза, която една от клиентките на телефонната служба ѝ беше изпратила за Коледа, и сега изчетка едно въображаемо петно на ръкава. Облечената отдолу бяла тениска ѝ държеше топло, а ризата, запасана в дънките, ѝ стоеше добре. Тя остана доста дълго време пред огледалото, за да се убеди в това. — Той е иконом на господин Гивънс, помните ли? Това е много добра работа. И е много мил. Наистина е... мил.

— Нали не ме лъжеш? — попита мадам Нейнси с подозрение.

— Мадам Нейнси! — Хоуп се престори на шокирана. — Сякаш бих го направила.

— Да, би, и аз бих те усетила, защото хич не те бива в лъжите. Но — мадам Нейнси повдигна брадичката на Хоуп и огледа лицето ѝ, — мисля, че ми казваш истината.

Хоуп се отдръпна и започна да прибира учебниците в чантата си.
— Тази вечер след училище ще отида да го видя.

— Тази вечер? Той няма ли да дойде да те вземе оттук? —
Начервените с ярко червило устни на мадам Нейнси се извиха надолу.
— Той не разбира ли с какво уважение трябва да се отнася към млада дама от твоя калибър? Ти му оказваш чест със своето присъствие.

— Няма да излизаме. Той ще ми помогне с домашното по физика.

— Това не е среща!

Хоуп затаи дъх и зачака оценката на мадам Нейнси.

— Това е... много по-добро от среща. Той ще ти помага по физика? Да, това е истинска саможертва. Много добре! — Мадам Нейнси протегна ръце във въздуха в екстравагантен жест. — Ще кажа на моя господин Джоунс, че е закъснял — поне засега. Но ти трябва да ми кажеш, ако имаш някакъв проблем с твоя романс. Аз имам голям опит във връзките. Мога да ти помогна.

— Да, мадам Нейнси. — Хоуп не спомена факта, че мадам Нейнси има опит само в провалените връзки. — Вие също ще излизате довечера, нали?

— Да, довечера ще позволя на Станфърд да ме изведе на среща.

Хоуп огледа мадам Нейнси, жизнена и енергична, след което се замисли за господин Уилауърт, по-млад, по-слаб и по-мълчалив, като избледняла снимка.

— Сигурна ли сте за него?

— Никак даже! Срещите с мен го правят щастлив, а аз харесвам гръцкия ресторант, който ми предложи. Но той е твърде... каква е думата... твърде нервен за мен. Винаги се тревожи. — Вратата се затръшна, пропускайки студения въздух. — Ето я и нашата Сара, която идва да поеме телефонното табло. — Мадам Нейнси се намръщи. — Закъсня!

С типичната си стремителност Сара изхлузи зимното си палто на пода.

— Закъснях, защото отидох да взема това. — Енергичното миньонче с проблясващи кафяви очи измъкна от чантата си дълъг шал с театрален жест на цирков конферансие. — Не е ли красив?

Красив беше. Тюркоазни цветове разцъфнаха върху наситения кафяв копринен фон, оброчен по краищата с кремави ресни.

— Колко е хубав! — Хоуп опипа меката тъкан. — Къде го намери?

— Има една занаятчийка, позната на Джо, и тя ги продава на много приемливи цени — отвърна Сара.

— Значи Джо ти го подари? — рече завистливо Хоуп.

— Не, глупаче, купих го за теб. — Сара я издърпа от стола и уви шалчето около врата ѝ.

— О... — Хоуп прокара ръце по разкошния шал. — Не мога да го приема. Толкова е...

— Изключено е да откажеш — намеси се мадам Нейнси. — Сара ще се обиди. Нали, Сара?

— Да — отвърна весело момичето. — Носи го, докато изучаваш... физиката. — При последната дума тя намигна на Хоуп.

Мадам Нейнси изсумтя, сякаш се беше обидила.

— Ти знаеш за нейния иконом?

— Не искаше да ми каже, обаче аз се опитах да я накарам да остане тук тази вечер, да похапнем заедно, да поговорим — каза Сара. — Направо я изнудих.

— И двете си правите големи изводи за тази вечер. — Докато говореше, Хоуп се изчерви и двете жени се изкискаха.

— Така значи, Хоуп — подразни я мадам Нейнси. — Не си особено впечатлена. — На вратата се позвъни и тя изтича до нея, увила шала около хълбоците си във вихър от алено и кехлибарено. — Господин Уилауърт, влезте. Как мина обядът ви?

— Добре. — Той влезе с шапка в ръка и застана смутено сред жените. — Здравейте, дами. — После се обърна към Хоуп. — Предполагам, че всичко с малкия ни бизнес върви добре?

— Много добре. — Хоуп гледаше как господин Уилауърт отива до бюрото си и се залавя за работа. Тя го харесваше. Той изглеждаше много добросъвестен. Караше я да се разписва за пратките; беше вписал името ѝ на визитните картички. Щом подписа договора и направи ревизия заедно с него, той ѝ обясни всичко. Беше толкова търпелив и ясен, че тя си помисли, че е разбрала по-голямата част от онова, което ѝ беше казал, и това напълно я удовлетвори. Все пак Хоуп не искаше да става счетоводителка, но някой ден щеше да има нужда от някой като него, който да се занимава с парите ѝ, а с помощта на господин Уилауърт щеше да натрупа опит.

Опит, който баща ѝ нямаше. Макар Хоуп да не разбираше нищо от счетоводство, тя беше наясно, че щом от църквата на Хобарт липсват пари, значи някой ги е откраднал, и това не беше преподобният Прескът. Още тогава го знаеше и нищо не можеше да промени мнението ѝ.

Спомни си онази сцена — как стои на верандата и слуша как енориашите ругаят родителите ѝ, без да разбира как може да са толкова лоши, толкова жестоки. Искаше ѝ се да изпитва злоба — и понякога я изпитваше — но в най-безрадостните мигове гласът на баща ѝ прозвучаваше в главата ѝ. „Хоуп, вярвай в Бог, защото той винаги държи съдбата ти в ръката си.“ Тя трябваше да вярва в това. Вярата беше единственото, което беше останало от баща ѝ.

Докато растеше и се срещаше с все повече неправди и жестокости, тя все повече се убеждаваше, че някой от онези хора е виновен в незаконно присвояване — и убийство. Убийството на родителите ѝ. Но тя не знаеше кой и трябваше да избира между търсенето на справедливост за баща ѝ и майка ѝ, и намирането на сестрите и брат ѝ. Беше избрала да открие Гейбриъл, Пепър и Кейтлин — и щеше да успее.

До този ден бе имала само приятелите си — които бяха много добри приятели.

— Благодаря ти за шала, Сара. И вие, мадам Нейнси, винаги сте били до мен. Не го казвам достатъчно често, но вие двете направихте живота ми много по-добър. Всеки ден изпитвам благодарност... — Внезапно гласът ѝ секна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Хоуп, ние изпитваме същото към теб. — Сара я обгърна с двете си ръце, след което протегна едната си ръка към мадам Нейнси. — Групова прегръдка!

Трите се прегърнаха, наслаждавайки се на момента на близост.

Мадам Нейнси ги щипна по бузките.

— Вие сте добри деца. Мили деца. И на двете ще ви се случат хубави неща, знам го. — Тя кимна на господин Уилауърт, който работеше на бюрото си, прегърбил рамене, сякаш усърдно се опитваше да избегне женската проява на сантименталност. — Започваш с петстотин долара на месец, а, Хоуп?

— О, да — отвърна момичето с неспокойна увереност.

Телефонното табло изжужа.

Мадам Нейнси погледна към примигващата лампичка.

— Това е госпожа Монахан.

— Отлично! Искрах да говоря с нея, преди да отида на училище.

— С нежна усмивка Хоуп избута двете си приятелки и се обади. — Здравейте, госпожо Монахан, как се чувствате в този ясен ден?

Наистина беше ясен, с достатъчно слънчева светлина и синьо небе, които можеха да накарат всички да повярват, че навън е топло. Но както често се случваше в Бостън, това беше просто химера. Максималните температури достигаха до нула градуса, а през нощта щяха да паднат до минус двайсет. За Хоуп, която с носталгия си спомняше топлите тексаски зими, това беше отвратително.

С прелестния си глас с ирландски акцент, възрастната дама отговори:

— Оу, миличка, чувствам се отлично и исках да ти кажа, че ходилката работи невероятно добре. Днес ходих до бакалията и кошничката побра всичко, от което имах нужда.

— Ходили сте до магазина? — Хоуп си представи дребничката дама с боядисана коса и прегърбени раменца, която тътри крачета по заледения тротоар към бакалията. — Навън е студено!

Госпожа Монахан се изкиска снизходително.

— Така си е, но аз съм издръжлива стара птица.

— Ако ме бяхте оставили да се обадя на социалните...

— Не, не искам да притеснявам никого! — Когато поискаше, гласът на госпожа Монахан можеше да шибя като камшик. — Сега, миличка, бих искала да разбера какво направи с онзи тест по физика. — Тя отново звучеше като сладката дребничка възрастна дама, за каквато я смяташе Хоуп.

Момичето въздъхна тежко.

— Събрах осемдесет и осем точки. Засега средната ми оценка е отличен. Но съм на косъм и не мога да си позволя да оплескам друг тест. — Хоуп прехапа притеснено долната си устна. — Трябва да завърша колежа с пълно отличие.

Госпожа Монахан нежно каза:

— Мисля, че тези науки, с които си се захванала, не са по твоята част.

— Моята част? — Хоуп се ухили.

— Мисля, че трябваше да запишеш психология или история на изкуството. Нещо по-нежно, което да подхожда на личността ти.

Хоуп затвори очи, припомняйки си за един сладък миг колко ѝ беше приятно в часовете по рисуване. Майка ѝ я беше карала всеки четвъртък при учителката по рисуване в гимназията, където прекарваше по един час. Госпожица Кембъл имаше труден характер, беше възискателна и от време на време правеше по някой комплимент на Хоуп, от който дни наред момичето ходеше със сияещи очи. Хоуп беше чувала майка си да казва, че дъщеря ѝ има истински талант. Родителите ѝ обсъждаха кой ще е подходящият за нея колеж по свободни изкуства. Тогава животът беше хубав и лесен, и светът се намираще в нозете на Хоуп. А на госпожа Монахан тя каза:

— В изкуството няма пари.

— Парите не са всичко, миличка.

Хоуп се зачуди как може толкова бедна жена като госпожа Монахан да вярва в това.

— Безпаричието е най-ужасното нещо на света.

— Липсата на свобода е най-ужасното нещо на света — поправи я госпожа Монахан.

— Безпаричието е второто най-ужасно нещо. Ще се боря за отлична оценка по физика. — Това беше единствената причина Гризуолд да я обучава.

Да бе, да.

— Колко усилено бихме могли да учим? Вече не ни е останало време за нас самите.

— Ще имам време за себе си, след като се дипломирам. — Но дори това не беше съвсем вярно. След като се дипломираше, тя щеше да отиде в университета. След като получи бакалавърската си степен, щеше да получи най-високоплатената работа, която успееше да намери, и да прекарва свободното си време в ровене из Интернет, търсейки някакви следи от роднините си. Сега, във всеки свободен момент, тя използваше стенещите стари компютри в библиотеката, но не намираще нищо. Никаква следа.

— Хайде, миличка, не се притеснявай. Ще вземеш физиката с отличен и ще влезеш в който университет пожелаеш. Ще запаля свещника за теб. Грижи се за себе си, мила моя, докато обикаляш из този проклет град.

— Обещавам. — Хоуп изчака госпожа Монахан да затвори и я изключи.

После погледна към учебника си. Компютърни науки. Трябваше да учи компютърни науки. Въпреки подканянията на госпожа Монахан, тя не можеше просто ей така да реши и да се захване с изкуство. Тогава нямаше да може да търси семейството си.

И дори не посмяваше да мисли за Гризуолд. Трябваше да се концентрира единствено върху ученето. Определено не ѝ беше работа да си представя някакво бъдеще с иконома, само защото той беше красив и умен, и като че ли я харесваше. Не трябваше да забравя какво се беше случило последният път, когато беше разказала на някого за родителите, сестрите и брат си.

Тя се изсмя на глас и звукът я изненада с враждебността си.

Мадам Нейнси подаде глава от кухнята.

— Проблем ли има, Хоуп?

— Не, никакъв — отвърна Хоуп.

Мадам Нейнси отново се скри, оставяйки Хоуп на мислите ѝ.

Последният път ли? По дяволите, всички пъти. Никой не би могъл да каже, че тя се учи от грешките си. Но вече знаеше. Никога не разказвай на други за миналото си, или всяко приятелство и близост ще завърши с язвителност и унижение.

Гризуолд беше просто неравност на пътя ѝ.

ГЛАВА 11

Неравноста на пътя ѝ седеше в офиса си, доуточнявайки последните подробности по закриването на компанията на Колин Бакстър и за последен път разговаряше с някогашния си приятел.

— По дяволите, човече, дай ми още малко време. — Бакстър беше уплашен, опитваше се да се измъкне от ъгъла, в който го бяха заклешили. — Ние сме приятели.

— Не. Не сме. — Зак смяташе Бакстър за безмилостен кучи син. Кое то не беше проблем. Все пак, според Джейсън, всяка сутрин Зак бръснеше лицето на друг безмилостен кучи син. Проблемът беше, че Бакстър беше егоист, който си мислеше, че може да прави каквото си пожелае, въпреки порицанията на неговия борд на директорите и задълженията към акционерите му.

— Всичко беше просто бизнес — рече умолително Бакстър.

— Не, не беше бизнес. Беше глупост. — А нищо друго не обиждаше Зак повече от това.

Бакстър се ядоса. Нищо чудно. Когато пречеха на плановете му, Бакстър винаги се ядосваше.

— Това е отмъщение. Отмъщение за това, че не минах някакъв си тест за лоялност към великия, страхотен Закарая Гивънс. Нека ти кажа, Зак, че никой никога няма да мине този тест, само за да ти угоди. Всеки гледа себе си и няма да е зле да спреш да търсиш онази *истинска* връзка, защото никой няма да те хареса толкова, колкото ти се харесваш.

— Достатъчно — отсече Зак.

— Някога те слушах как хленчеше, че всички се отнасят с теб по различен начин, защото си богат, и си мислех, *на кого му пука?* Но слушах и кимах, и се преструвах, че ме интересува...

— Сбогом, Бакстър.

— Не ми затваряй телефона!

Зак спокойно остави слушалката на мястото ѝ. После отиде до умивалника на барчето, плисна си няколко пъти вода на лицето и

когато се обърна, видя Мередит на вратата.

— Какво има? — сопна ѝ се той.

Това като че ли не ѝ правеше впечатление. Вече не. Със спокойствие, придобито след срещата с предишните му избухвания, тя каза:

— Леля ви Сесили е на телефона. Каза да се обадите или ще купи още картини, които ще трябва да окачате.

— Добре, ще говоря с нея. — Той отиде до телефона и докато вдигаше слушалката, каза на Мередит: — Преди да си тръгнеш, бих искал да ми дадеш един съвет.

Мередит отвори уста да попита какъв, но бързо я затвори, кимна и излезе, затваряйки вратата зад гърба си.

Зак вдигна слушалката и рече сопнато:

— Какво има, лельо Сесили?

— Така ли поздравяваш своята възрастна, скована от артрит леля? — Тя звучеше твърде весело.

Изпълнен с подозрение, той отвърна с преувеличена загриженост:

— Радвам се да те чуя, лельо Сесили. Как е възрастното ти, сковано от артрит тяло?

Тя се засмя.

— Доста добре, всъщност, или поне ще бъде след около три седмици, когато се озова на Карибите и се опъна на топлия шезлонг под чадърчето.

С раздражено любопитство той попита:

— На почивка ли отиваш? Сама?

— Много си проницателен. *Наистина* отивам на почивка и няма да съм сама. Това отговаря ли на любознателните ти въпроси?

— Не съвсем. — Майка му беше права. Леля Сесили *сигурно* имаше любовна връзка.

— Много лошо. Защото друго няма да научиш. — След това закачливо побърза да промени темата. — Познай какво направих снощи.

Той се прегърби в луксозния си кожен стол.

— Щом ти не отговаряш на въпросите ми, защо аз трябва да отговарям на твоите?

— Колко невъзпитано. Това не подхожда на важен човек като теб. Отидох да се абонирам в телефонната служба.

Това вече не го очакваше. Изпъна гръб и попита настоятелно:

— На мадам Нейнси? Ходила си при мадам Нейнси?

— Колко телефонни служби има в Бостън? Разбира се, че отидох при мадам Нейнси.

Той потъна в стола си и впери поглед в телефона, сякаш по някакво чудо успяваше да види там лицето на леля си.

— Видя ли я? Видя ли Хоуп?

Леля Сесили се изкиска.

— Видях я.

Зак плувна в пот.

— Мили боже, какво ѝ каза за мен?

— Истината.

— Не. — Леля Сесили го беше издала?!

— Да. Казах ѝ, че Зак Гивънс ми е племенник. — Жената го остави да се гърчи в агония няколко съдбовни секунди. След това додаде със саркастичен тон: — Обаче Хоуп не се интересува от Зак Гивънс. Намира за интересен само иконома му Гризуолд.

— Аааа. — Той си отдъхна. — Ти си любимата ми леля.

— Този път ласкателството няма да те спаси. Кажй истината на момичето.

— Да. Трябва да го направя. — Но на него му харесваше как Хоуп се грижи за него. Сякаш беше мъж като всеки друг, а не ходеща кредитна карта.

— Не съм наясно с делата ти, момчето ми, и не искам да знам нищо за тях, но ме поправи, ако греша — това момиче не е твое, че да го загубиш.

— Не е... все още.

— Закарая Гивънс, какво си мислиш ти? — Гласът на леля Сесили се пречупи, когато го извиси в нотка на възмущение. — Че ще опустошиш тази абсолютно прекрасна млада дама, която е преживяла толкова несгоди...

Той застана нащрек.

— Какви несгоди?

— Не ми каза, но е сираче и е бедна. А ти смяташ да я вкараш в леглото си, а после ще ѝ кажеш: „Между другото, аз не съм онзи, за

когого ме мислиш“?

Той се успокои.

— Страхотна е, нали?

— Очарователна е, а ти избягваш въпроса ми.

— Ще ти отговоря, ако ти отговориш на моя. С кого ще ходиш на Карибите?

Леля Сесили надменно го пренебрегна.

— Хоуп не само ще ти донесе много повече проблеми, отколкото си свикнал да се оправяш, а е и много по-мила от всичките жени, с които спиш. Остави я на мира.

Да остави Хоуп на мира? Да я остави беше все едно да изостави задълженията си в Гивънс Ентърпрайсис. Гивънс беше част от него, а Хоуп... е, тя не беше. Никоя жена не беше. Но момичето определено беше привлякло интереса му, а това бе достатъчно.

— Мередит ми казва, че имам друго обаждане. — Това не беше истина, но той не искаше да говори повече с леля Сесили за Хоуп. — Ще кажа на майка, че отиваш на Карибите. С мъж. Очаквай разпит. — Той затвори, преди да чуе възраженията ѝ, след което се обади на лекаря си и с няколко стегнати изречения, повечето от които включваха номера на сметката му, уреди госпожа Монахан да бъде оперирана.

Така. Това успокои донякъде надигналото се чувство за вина, което леля Сесили беше успяла да пробуди у него.

След това се обади в дома си.

— Домът Гивънс — отвърна Гризуолд, сякаш беше кралски глашатай.

Зак бе избрал по-величествен тон, когато разговаряше с Хоуп.

— Гризуолд, изпращам те на почивка.

— Господин... Гивънс? — Гризуолд звучеше озадачено. — Вие ли сте това? Добре ли сте?

Зак отвърна с раздразнен тон:

— Разбира се, че съм добре. Звучиш така, сякаш никога не ходиш на почивка.

— Разбира се, че ходя, сър. Но на вас не ви харесва. Не обичате промените.

Зак се ухили противно.

— Променям се.

Гризуолд опита друг номер.

— Ще трябва да оставя Ленърд за мой заместник, а вие знаете, че не го харесвате.

Зак се намръщи. Това си беше чистата истина. Така и не бе успял да хареса помощник-иконома, нервен, сервилен мъж, който никога не поглеждаше Зак в очите.

— Ще оцелея. Върви някъде. Направи някакво генеалогично изследване или нещо друго... До довечера да те няма.

— Довечера? — Задъхвайки се от негодувание, Гризуолд обяви: — Сър, това е възмутително.

— Аз ще платя почивката.

— За колко време? — попита свадливо Гризуолд.

— Две седмици ще свършат работа. — След две седмици Хоуп щеше да се намира в къщата му, в леглото му, той щеше да е разкрил измамата и тя щеше да му е простила.

Гризуолд въздъхна.

— Ще ви оставя номера на мобилния ми и когато ви омръзне, можете да ми се обадите.

— Добра идея. Благодаря, Гризуолд. Ще се видим, когато се прибереш.

— Да, сър. И, сър? Госпожица Хоуп се обади да търси... мен. — Гризуолд говореше отмерено, показвайки пълното си неодобрение. — Казах ѝ, че ме няма вкъщи.

— Уф. — Зак се беше надявал, че Гризуолд няма да открие какви ги върши. Но той нямаше да разпитва как икономът му беше успял да открие измамата. Прислугата винаги знаеше всичко, а Гризуолд знаеше дори повече. На всичкото отгоре той беше със Зак от толкова дълго време, че можеше да си позволи да покаже неодобрението си, а Зак не беше в настроение да чува какъв е задник. Затова рече презрително: — Благодаря ти, Гризуолд. Ще ѝ се обадя.

Той затвори, преди Гризуолд да каже още нещо и си пое дъх с облекчение. С молив в ръка си отбеляза дните от почивката му. Следваща по ред беше Мередит. Той ѝ позвъни по вътрешната линия.

Консервативно облечената му секретарка се появи веднага с бележник в ръка и се настани на стола пред бюрото му, готова да приеме задачата си.

— Довечера смятам да готвя вечеря — каза той. — За една жена. Мередит вирна изненадано глава.

— Така. Ще поръчам вечерята и ще скрия кутиите.

— Направо ще се хване.

Ако не му трябваше помощта ѝ, досега да я беше уволнил за втори път. Но му оставаха само още десет дни до завръщането на госпожа Фаръл и не му се искаше да се занимава с нова секретарка. Освен това Хоуп би казала, че трябва да е благодарен, че Мередит се е успокоила достатъчно, за да започне да прави саркастични коментари.

— Смятам да сготвя... — той се поправи, — тоест да поръчам лазаня и искам да предложи червено вино. Не от най-лошите, но поевтино от онези, които обикновено красят масата ми. Надявам се да ми помогнеш.

Тя се усмихна.

— Бих могла. Добро на вкус вино, но не скъпо? Колко искате да похарчите?

Той се опита да си спомни какво има в избата си и колко е похарчил за него.

— Не повече от петдесет долара за бутилка. — Зак търпеливо я изчака да спре да се смее и когато вдигна ръка, да избърше очите си, той попита: — Според теб какво би означавало скромна цена?

— Някои хубави вина струват по-малко от десет долара бутилката. — Тя се поколеба, сякаш се притесняваше да продължи.

— Продължавай — окуражи я той.

— Честно казано, когато аз мога да си позволя вино, избирам Ситра. Това е червено трапезно вино от Италия, продават го в бакалиите и е доста добро.

— Ситра. — Той си го записа.

Тя се размърда неспокойно на стола си.

— Вижте какво, господин Гивънс, това не беше добро предложение. Да опитаме нещо друго.

— Защо не Ситра?

Тя изглеждаше... не виновна, а смутена.

— Продават го в големи бутилки.

— Колко големи? Галон?

— Един номер по-малки. И струва — тя потрепна, — седем долара.

— Но на теб ти харесва. Добре. Благодаря. — Значи остава Ситра. Той погледна към менюто. — Имам също салата и квасен хляб

със зехтин, плюс зелен боб алмандин. Сецаш ли се какво друго ми трябва?

— Десерт?

— Забайоне с малини. — Той очакваше жената да възкликне ентусиазирано.

Вместо това тя го гледаше така, сякаш никога не беше чувала за това.

— Нали се сецаш — яйца, захар, вино Марсала, разбити заедно и охладени... — Тя наистина изглеждаше озадачена и той се намръщи. — Ти какво би предложила?

— Сър, надявам се да ми простите, но аз навлязох в ритъма на офиса и говорих с горкото момиче от телефонната служба, и мисля, че знам с кого е срещата ви и не смятам, че е редно, но ако искате да е нещо по-прилично, предложете й шоколад.

Той не можеше да реши дали да реагира на критиката срещу лицемерието му, или срещу избора му на храна.

Мередит не изчака да разбере.

— Тоест опитайте с вашето забайоне. Има жени, които не обичат шоколад, но повечето от нас го обожават.

— Какъв шоколад?

— Шоколадов мус, шоколадов пай, шоколадова торта... — Очите на Мередит бяха притворени, сякаш си припомняше екстаза. — Когато излизах с моя съпруг, той ми купи вкусна храна и накрая имаше шоколадова торта с шоколадов мус и шоколадова глазура. Мислех си, че ще умра от радост. — Тя се изправи. — И не забравяйте цветята.

— Да, цветя. — Той си отбеляза. — Каква е тази история с жените и цветята?

— Повечето от нас нямат достатъчно красота в живота си. Има ли нещо друго?

— Това е всичко. — Той посегна към телефона и в главата му толкова ясно прозвуча гълчащият глас на Хоуп, че той едва не се огледа, за да провери дали не е тук. Не беше, но той така или иначе се подчини. — Благодаря ти за помощта, Мередит.

— Пак заповядайте, но... според мен е много гадно, че не сте казали истината на това момиче.

С многозначителен поглед той каза:

— Мередит!

Тя хлъцна и избяга от стаята.

Той я изпрати с поглед. Знаеше, че постъпва гадно, като не казва на Хоуп истината, и колкото повече отлагаше, толкова по-трудно щеше да е признанието. Но той беше планирал точно момента. Наистина. Щеше да изчака, докато тя лежеше гола в прегръдките му. Ако ѝ го кажеше тогава, докато тя бе податлива и задоволена от ласките му, щеше да му прости, без да мърмори. Почти можеше да си го представи...

— Здравсти, приятел! — Джейсън Урбано удари по рамката на вратата, когато влизаше в стаята. — Случайно напоследък да си причинявал сърдечен удар на някого?

Зак подскочи и впери поглед в него, замаян от фантазията си и зашеметен от рязкото ѝ прекъсване. Изведнъж се притесни, защото беше убеден, че похотливите му мисли са изписани на лицето му.

— Какво? Не!

— Тогава за какво си мислеше? Изглеждаш адски виновен.

— За нищо. Просто размишлявах. — Зак се зарови из документите и се намръщи упорито.

Коего не заблуди никого, защото Джейсън се настани на стола, разположен вдясно от бюрото на Зак и се намести по-удобно.

— Може би си мислиш за доо... вечера. — Той провлече думата. — Може би си мислиш за люу... бов. — Джейсън се ухили нагло и Зак разбра, че е хванат на местопрестъплението.

— Мислех си за работа — каза той с унищожително презрение.

— Да бе, вярно. — Джейсън се наведе към бюрото. — Когато се хванах на бас с теб, че няма да можеш да се държиш мило повече от десет дни, никога не съм си помислял, че ще го вземеш толкова на сериозно, че да завъртиш любов с някаква готина мацка от телефонната служба.

— Тя не е готина мацка. Всъщност готина е, но е... — Зак се оплете в описанието си на Хоуп пред ухиления си другар. Той добави намръщено: — Мередит ще си го получи.

— Не. Подслушвах на вратата. — Джейсън изимитира Мередит с фалцет: — Не забравяйте цветята.

Подигравките на Джейсън прогониха всякакви мисли за честност от главата на Зак.

— Скоро ще ми дължиш сто долара, приятелче.

Джейсън се подсмихна.

— Малко вероятно. Чух, че преди два дни си уволнил госпожа Спенсър.

— Върнах я обратно — рече надменно Зак.

— Но си се държал гадно. Печеля.

Зак хвърли на масата своя коз.

— Извиних се.

Джейсън ахна в преувеличено изумление и притисна длан към гърдите си.

— Ти? Извинил си се? Направо да се уплаши човек. Наистина си способен на всичко, за да спечелиш баса. Добре. Разминаваш се на косъм. Но само този път, защото да не се лъжем, до хокейния мач в неделя — който ще гледаме у нас, не забравяй — има достатъчно време, за да съсипеш нечий живот. — Той се подсмихна. — Никога няма да успееш.

— Ще успея.

— Никакъв шанс.

— Ще успея — повтори Зак. Докато беше с Хоуп, нищо нямаше да се обърка.

ГЛАВА 12

Хоуп застана пред голямата входна врата на имението Гивънс и оправи шала си. След като бе приела работата при господин Уилауърт, тя можеше да си позволи някои нови дрешки...

Момичето решително натисна звънеца.

Трябваше да спре да си мисли за подобни повърхностни неща. Парите ѝ трябваха, за да издири семейството си. Външният ѝ вид нямаше значение.

Освен това — Гризуолд отвори вратата и я огледа оценяващо — той като че ли я харесваше такава, каквата е.

Прие мълчанието му както би приела поздравите от друг мъж, защото очите му грееха и усмивката флиртуваше с упоритите му устни.

Тази вечер той беше отхвърлил официалните панталони и колосана риза в полза на меки, прилепнали сини дънки и бяла тениска. В някакъв замаян ъгъл на ума си тя се зачуди дали не се беше облякъл така, за да я накара да спре да се притеснява заради износените си дрехи. Ако това беше целта му, не се беше получило, защото тениската прикриваше мускулестите му гърди с неуловимостта на лъскава коледна опаковка. Късите ръкави свършваха точно наред изпъкналите бицепси, които се размърдаха и се задиплиха като лава под кожата му, щом той пое ръката ѝ, за да я въведе вътре.

И дънките... тя не беше осъзнала досега, че краката му са толкова дълги. А би трябвало. Не се бяха променили от предишния път. Но нещо в избелелия син деним привличаше погледа ѝ и го караше да пробягва по цялата им дължина, от обутите в меки кожени обувки крака до издутината под ципа.

Дълги крака. Дълга издутина.

Тя затвори очи, оставяйки му се да я води напред, и се опита да овладее хаотичните си мисли.

— Какво има? — попита той.

Успяваше бързо да забележи всичко. Кое то трябваше да я накара да внимава.

— Аз съм дъщеря на свещеник.

— Да, каза ми го вече. — Той свали ръкавиците от ръцете ѝ и разтърка нежно замръзналите върхове на пръстите ѝ. — Знаеш ли, че това е единствената информация от личен характер, която ми даде по собствено желание.

Тя се опита да се концентрира, не върху усещането на пръстите му върху нейните и почти болезненото удоволствие от това ръцете ѝ да бъдат стоплени от мъжко докосване. За нейна огромна изненада очите ѝ се напълниха със сълзи.

За да прикрие липсата на безразличие, тя бързо изрече:

— Тогава се пригответи, защото сега ще ти кажа още нещо лично. Взех твърдото решение да не допускам мъж в живота си.

Дори да беше обезкуражен, той не го показа.

— Това ми се струва твърде самотно.

— Не, разумно.

— Никакъв мъж. — Той кимна. — Завинаги ли?

— Докато си взема степената.

— Добре. — Стоплящата душата ѝ усмивка се разля върху лицето му. — Притесних се, че искаш да станеш монахиня.

— Не съм толкова ревностна католичка. — Тя се поколеба. — И какво щеше да направиш, ако наистина смятах да стана монахиня?

— Щях да направя всичко възможно, за да те разубедя.

— И аз така си помислих. — Тя бе започнала да опознава характера му. Този мъж не позволяваше нищо да застане на пътя му към целта.

Да, тя опознаваше характера му и това бе поредното лошо нещо. Не го искаше и със сигурност не искаше да разбира какви са целите му. Особено след като подозираше, че една от тях е самата тя.

— Ти си дъщеря на свещеник... — напомни ѝ той.

Тя осъзна, че от известно време просто го зяпа.

— О! Да. И реших да не допускам мъж в живота си. Мъжете се нуждаят от нещо като внимание и секс, а аз няма да съм завършила училище още — тя преглътна — четири години, и то ако всичко върви добре. Така че те моля да се държиш почтено и да ми помогнеш.

Той се осмели да я погледне изненадано.

— Аз просто ти стоплям ръцете.

— И си облякъл тези дънки!

Той се вгледа в лицето ѝ, сякаш това щеше да му помогне по-добре да разгадае мисловния ѝ процес.

— Искаш ли да ги сваля?

— Много смешно. — При тази мисъл кожата на гърдите ѝ настръхна. — Иска ми се да носиш нещо не толкова... — Тя направи жест, обхващащ цялото му тяло.

Той наведе глава и се огледа.

— Не толкова...?

— Да. И тази тениска. Кого се опитваш да заблудиш? Ти не си от онези, които носят тениски.

Той имаше нахалството да се престори на обиден.

— Нося, когато не съм на работа.

— Фланелки. Сигурна съм, че носиш фланелки. От онези с якичка и малко алигаторче на джобчето. Те са по-свободни и дори да са бели, материята им е достатъчно плътна, за да не прилепва като... — Тя отново махна с ръка. — Целомъдрието не се поддържа лесно, но аз открих, че ако се ангажирам с разни неща, ако не мисля за това и стоя далеч от изкушенията, всичко ще бъде наред. Затова ще съм благодарна, ако ми съдействаш. — Така. Каза му го. И го предупреди.

Топлината на фойето я обгърна и този път тя се огледа не толкова възхитено, колкото оценяващо.

— Харесва ми тази къща. Уютна е. Въобще не е такава, както изглежда отвън. — Тя започна да развива шала си.

Той избута ръцете ѝ встрани и сам го направи.

— Радвам се, че я одобряваш.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Нежните му жестове, мисълта, че някой го е грижа за нея, бяха способни да унищожат граденото с години чувство за самодостатъчност.

Гризуолд беше опасен мъж. Много опасен.

Тя подсмръкна.

Той бръкна в джоба на дънките си — Хоуп със смущение призна, че го наблюдава твърде внимателно — и извади една мека бяла кърпичка.

Тя я взе с облекчение и попи носа си.

— Носът ми винаги тече, когато вляза от студено на топло. — Обяснението беше абсолютно ненужно, но така бе по-добре, отколкото да го остави да си мисли, че плаче.

— Нямам нито една фланелка — каза той.

Тя го изгледа недоверчиво.

Но той изглеждаше напълно искрен.

Добре. Харесва тениски. Щеше да се наложи да се примири с тях.

Хоуп вдигна глава към кристалния полилей, оглеждайки проблясващите свещници и кристалните орнаменти.

— Не знам защо очаквах да видя прислужници, които сноват навсякъде из дома на господин Гивънс.

Той разкопча палтото ѝ, гледайки намръщено разнокалибрениите копчета.

— Освободих ги за тази вечер.

— И господин Гивънс ли освободи?

Той я погледна така, сякаш внимателно преценяваше какво да отговори.

— Аз съм много могъщ човек.

Тя го потърка по ръката и направи най-добрата си имитация на примряла от удоволствие участничка в конкурси за красота. Нацупи устни. Запърха с мигли.

— Властта ме възбужда.

Смяташе, че е успяла да разведри атмосферата.

Той не се усмихна. Вместо това свали палтото ѝ и го закачи на закачалката, след което постави там шала, ръкавиците и шапката ѝ.

Тя се притесни от сериозното му изражение като комик, който е бил освиркан на сцената. От прилива на кръв към бузите и ушите ѝ, главата ѝ запулсира болезнено. Беше ли успяла да го отблъсне с предупреждението си? Дали той се държеше мило, само защото се надяваше да я вкара в леглото си? Хората обикновено я харесваха заради самата нея, но те не бяха красиви мъже.

Красиви, могъщи мъже.

И докато знаеше, че единствената причина той да бъде с нея е сексът, без него щеше да ѝ е по-добре... тя подсмръкна отново и си издуха носа.

Но Хоуп го харесваше. Обичаше да разговаря с него. Харесваше й да бъде с него. Харесваше й... харесваше й да го гледа. Обичаше да го гледа дори когато бе облечен в официалните си дрехи. Той караше кръвта й да кипи във вените, караше ума й да искри от вълнение. Въображението й оживяваше и да, повечето от нещата, които си представяше, бяха скрити дълбоко в подсъзнанието й и Хоуп никога нямаше да ги пусне навън, но те си съществуваха и тя знаеше, че са там. Когато беше с Гризуолд, животът възвръщаше аромата си, а тя не искаше да изпусне това.

Когато се върна при нея, той я хвана за ръката и каза:

— Заради пилешката ти супа... настинката ми вече я няма.

Настинката му я нямаше, слугите ги нямаше... и тя трябваше да се досети, че той се опитваше да й каже, че иска да я целуне.

— О! — Устните й оформиха кръгче, но звук не излезе.

Значи не го беше обезкуражила съвсем. Той все още я харесваше.

Сърцето й изпърха по изключително обезпокоителен начин. Но разбира се — в продължение на седем дълги години бедното й сърце беше преживявало само болки и страдания.

— Това е много красиво. — Той погали с пръсти шала й, но очите му не слизаха от нея. — Изглеждаш така, сякаш искаш да припаднеш.

— Ами, досега съм целувала само едно момче, когато бях на петнайсет. — Тя си пое дълбоко дъх. — Всъщност Скитър Брактън беше от по-горен курс, а аз бях второкурсничка; той участваше в кръжока по дебати и играеше футбол. Футболът е много важен в Тексас, така че той беше голяма работа, а аз заеквах от вълнение всеки път, когато ми обръщаше внимание. — Тя се спря, за да си поеме дъх. — Коего, очевидно, не се е променило и до днес.

Той я слушаше внимателно.

— Никога не съм играл футбол. Падам си повече по бейзбола.

— Това също е важно в Тексас. — Тя не можеше да си спомни лицето на момчето на Хобартови. Не и докато гледаше Гризуолд. В този миг й хрумна една ужасна мисъл. — Когато каза, че настинката ти я няма вече, имаше предвид, че искаш да ме целунеш, нали?

Гризуолд повдигна пръстите й до устните си, след което притисна дланта й към гърдите си, над сърцето. Плъзна ръка през талията й и я притегли към себе си.

— Точно това имах предвид.

И както предишния път, топлината му я обгърна, прониквайки до костите ѝ. Кожата му ухаеше на сапун и тя вдъхна дълбоко аромата на мирика и подправки. Имаше чувството, че може да вкуси от него... и при тази мисъл се изчерви. Устните му, кожата на лицето му, плътта на тялото му.

Това ѝ идваше в повече. Той ѝ идваше в повече.

— Хоуп, погледни ме. — Плътният му, дълбок глас звучеше подканящо и ласкаво.

Но боязливостта я задържа в прегръдката му. Тя, която вървеше сама по бостънските улици, която навсякъде си създаваше приятели, която бе взела живота си в ръце и го оформяше според желанията си. Тя се боеше от този мъж.

Искаше да го целуне. А просто стоеше в ръцете му, вперила поглед в гърлото му.

Той обхвана брадичката ѝ с дланта си и леко повдигна главата ѝ. Тя най-после го погледна в очите. Мислеше си, че ще го види как се усмихва, развеселен от срамежливостта ѝ.

Но той се вираше напрегнато в нея, сякаш искаше да види... нещо. Чувствата ѝ? Можеше ли да ги види? И ако можеше — какво представляваха те? Защото самата тя нямаше никаква представа.

Погледът ѝ се плъзна по силните му, остри черти, наслаждавайки се на смесицата от монашеска строгост и безумна сексапилност. Той можеше и да иска да я целуне. Той можеше да поиска и нещо повече. Но възпитанието му щеше да го възпира до ритъм, който тя можеше спокойно да следва. Нямаше да я превземе по-бързо, отколкото тя би могла да възприеме.

Хоуп се отпусна в прегръдките му и плъзна длани по ръцете и раменете му.

— Бих искала да ме целунеш.

Ноздрите му пламнаха и само за секунда, преди клепачите му да се спуснат, тя зърна в очите му безмилостно напрежение, което едва не я накара да размисли.

Но това продължи само секунда и когато устните му срещнаха нейните, и нейните очи също се затвориха, тя се утеши с мисълта, че ѝ се е сторило.

Защото той целуваше толкова нежно, търсеше очертанията на устните ѝ със своите, всяко докосване беше едва доловима милувка. Но въпреки това тя ясно усещаше всичко; устните ѝ пареха и се цупеха, и тя откри, че следва устата му, опитвайки се да получи повече от онова, което обещаваха неуловимите му докосвания.

Той ѝ позволи да влезе в ритъм с него, да притисне устните си към неговите. Вкусът им бе също тъй великолепен, както и видът им, и те бяха меки като кадифе. Топлината, която се разпространяваше в тялото му, се излъчваше и от устните и тя сля устата си с неговата. Хоуп си помисли — ако бъркотията в главата ѝ изобщо можеше да се нарече мисъл — че би могла да стои тук вечно и да го целува.

Но той, също като дявола, ѝ предложи и други изкушения. Постепенно, докато тя се увеличаше в целувките, той отвори устните си върху нейните и тя го последва.

Всичко беше толкова красиво. Тялото ѝ жужеше от удоволствие. Неусетно бе станала по-висока, чувстваше кожата си опъната и изтъняла. Гърдите ѝ се наляха, щръкнаха и единственият начин да облекчи натиска, бе да ги притисне към неговите гърди. Здравата ѝ младост внезапно я връхлетя, саботира я, въвлече я във водовъртеж от неподозирани досега хормони. Усети как се овлажнява между краката и за пръв път от дълго време, може би за пръв път в живота си, тя осъзна великолепието на това да бъдеш жена.

Насред цялото това чудно удоволствие една мисъл прониза съзнанието ѝ — той отне дъха ѝ, замествайки го със своя и обсеби тялото ѝ по начин, който не си беше представяла.

Тя рязко прекъсна целувката и впери поглед в него.

Той също я гледаше, спокоен и решителен. Не попита защо се е отдръпнала като че ли му беше ясно.

Придърпа я към себе си и отново я целуна.

Втората целувка ѝ показа колко силно се бе въздържал преди. Този път той ѝ показа желанието си като плъзна езика си в устата ѝ бавно, нежно, упорито, намери нейния език и го всмука в устата си. Тя се възпротиви — само за миг. Само толкова му бе необходимо, за да я сграбчи и да я понесе към своя тъмен свят на страст и власт. Тя не знаеше къде отиват, но когато устните му се притиснаха към нейните, а тялото му я обсеби, фойетото, Бостън, светът сякаш изчезнаха и останаха само Гризуолд и всепоглъщащото му желание.

Точно когато възбудата ѝ стана неудържима, когато тялото ѝ се люшна към неговото и предвкушването на удоволствието се разля по вените ѝ... той се откъсна от нея. Не грубо. Не рязко. Но твърдо. Първо приближи устата си до нейната. След това я целуна с притиснати устни, отдръпвайки ръцете си от тялото ѝ.

Хоуп дишаше тежко, опитвайки се да се върне в реалния свят, където нощта бе студена и тя бе успяла да оцелее съвсем сама, без ничия помощ.

Но завръщането беше трудно, когато той стоеше толкова близо до нея и от тялото му струеше страст и топлина.

С едно плавно, танцувално движение той я завъртя настрани, притискайки хълбока си към нейния, и я обърна към вратата, която водеше към кухнята.

Умът ѝ се рееше свободно, докато тя се опитваше да се върне в реалността. Бяха се целунали. Просто една целувка. Дори когато като тийнейджърка беше целунала Скитър Бакстър, тя не се беше въодушевила толкова, а тогава беше все още една глупава ученичка.

По-лошото беше, че Гризуолд понасяше разделянето на телата им по-добре от нея, със спокойствие, което я накара да се почувства неопитна и наивна. Несъзнателно попита:

— Ти... ти... хареса ли ти?

— Да те целувам ли? — Гризуолд я погледна и в очите му проблесна топлина, която тя не можеше да сбърка. Той хвана ръката ѝ и я притисна към ципа на дънките си.

Хоуп бързо отдръпна ръката си, но не и преди да почувства дължината и твърдостта му — и ако досега си беше мислила, че тялото му гори, сега тя откри източника на цялата тази топлина.

Той я желаше. Преследваше я. Тя не беше в безопасност. И спокойно, сякаш току-що не беше направил най-скандалното нещо в живота ѝ, той каза:

— Сготвил съм вечеря. Хайде да живеем опасно — нека похапнем.

ГЛАВА 13

Зак наля още вино в чашата на Хоуп.

— Леля Сесили определено има любовна връзка.

— Защо трябва да е любовна? — Хоуп облегна лакти на масата и подпря с ръце брадичката си, загледана с предизвикателство в Зак. — Защо да не е нещо романтично?

Хоуп беше толкова отпусната, че Зак заподозря, че си е пийнала повечко. На следващия ден щеше да повиши заплата на Мередит.

— Каква е разликата?

— Любовната връзка включва телесни части. Романтиката е свързана с ума и сърцето.

— Умът и сърцето са нещо страхотно, но нищо не може да се сравни с добрия, разгорещен, мачкащ чаршафите секс.

Тя се изчерви.

Проклятие, тя се изчерви! Като някое момиче, което никога не беше чувало думата секс произнесена на глас, като някоя девственица...

Той притика стола си по-близо до нейния и я погледна в очите.

— Знаеш ли какво представлява сексът?

Тя се отдръпна назад, сякаш стресната от близостта му.

— Да, разбира се, че знам. Но романтиката съществува в този свят, както и истинската любов. Ако леля Сесили иска да има романтична връзка, остави я на мира и не я разстройвай с неприличните си мисли.

— Неприлични... мисли? Това прозвуча като излязло от някой филм от шейсетте. — Хоуп наистина говореше като девственица. Целуваше се като девственица. Той огледа това ведро, спокойно, пламнало лице. Сигурно беше девствена.

— Леля Сесили е много мила дама и заслужава уважението ти. Тя бе така добра да докара ходилката за госпожа Монахан, което, между другото, направи старата дама ужасно щастлива. Благодаря ти.

Девственица. Той дори не знаеше, че още ги правят. Не и на нейната възраст. Не обърна никакво внимание на благодарностите ѝ. Умът му беше зает с тази нова, поразителна мисъл.

Това променяше напълно подхода му. Трябваше да вложи повече хитрост и много повече търпение. И като се имат предвид думите на Мередит...

— Искаш ли още торта с шоколадов мус?

— Ще ми се да имах място. — Хоуп се потупа по корема. — Трябваше да ми кажеш за тортата, преди да изям толкова лазаня. И салата, и хляб. — Тя размаха ръка пред устата си. — Пфу. Толкова много чесън в зехтина.

Той снижи гласа си и промърмори многозначително.

— Няма нищо. Аз също ядох от него.

Тя го погледна като хипнотизирана, гърдният ѝ кош се повдигаше и спускаше едва забележимо. После се отрърска от магията.

— И така... колко време ти отне да купиш... ъъ... да направиш лазанята?

— Проклятие! — Той удари с ръка по масата, разклащайки червените, бели и розови карамфили. — Как се досети?

— Внимателно! — Тя взе вазата и помириса цветовете. — Как разбрах, че не ти си приготвил вечерята? Онзи ден дори не знаеше къде се намират кракерите. Реших, че или си купил лазанята, или си накарал готвача да я приготви, а това ми се стори твърде... знам ли... очевидно. — Тя лекомислено го щипна по брадичката. — Признай си, не можеш да ме излъжеш. Твърде умна съм за теб.

Каква лековерна малка глупачка беше тя.

— Да.

— Това ми прозвуча като въпрос. — Хоуп се ухили и се наведе към него. — И ти си един мъж.

— Последният път като проверих, бях. — Разгонен мъж. Мъж, който е твърдо решен да осъществи намеренията си.

— Татко и брат ми ме предупредиха за мъжете, а мама беше чак плашещо откровена. Ушите ми пламваха от съветите и предупрежденията ѝ, но тя настояваше да я изслушам и сега се радвам, че го направи. Няколко пъти аз... — Тя може би усети важността на изреченията, които се лееха от устата ѝ. Може би забеляза колко напрегнат беше той, опитвайки се да улови всеки нюанс, да събере и

съхрани всяко късче информация за миналото ѝ. Но нещо я накара да млъкне окончателно.

Какви ли тайни криеше, за да е толкова пестелива с подробностите от живота си? Той се изправи, заобиколи масата и застана зад нея. Тя се опита да се обърне; той постави ръце на раменете ѝ и я накара да остане на мястото си.

Хоуп седеше вдървена, с изпънат гръб.

— Какво правиш?

— Ти работиш твърде много. Мадам Нейнси го каза и аз съм съгласен с нея. — Той притисна палци към напрегнатите мускули в основата на врата ѝ. — Мога да правя чудесен масаж. Отпусни се и ми позволи да... поработя върху теб.

Тя рязко си пое дъх.

Зак почувства как момичето събира сили, за да му възрази. Затова каза с възможно най-невинния си глас:

— Значи ме хвана за лазанята. Но поне я купих сам.

— И смачка гроздето за виното. — Гласът ѝ звучеше почти нормално.

Той започна да движи пръстите така, както си спомняше, че прави масажистката му, като притискаше и приглаждаше всеки напрегнат мускул, докато възелчетата не се разпаднаха.

— Всичко беше чудесно. — Хоуп леко заваляше думите.

— Дори виното. Наведи се напред. Облегни челото си в масата. — Когато тя се поколеба, той я подразни: — И пет минути да минат, законите на физиката няма да се променят.

Хоуп изпъшка „Физика!“, постави ръцете си на масата и облегна главата си върху тях.

Той, разбира се, знаеше, че тя не му се противеше, защото умираше от желание да бъде обучавана по физика. Не, момичето се съпротивляваше, защото осъзнаваше как постепенно се отпуска в присъствието му и започваше да подозира, че ако се отпусне още малко, той може да се възползва от нея.

Тя беше умно момиче. Той определено възнамеряваше да се възползва от нея. Но Хоуп беше подценила коварството му. Всеки път, когато се отдръпваше, той я пускаше, след което я придърпваше към себе си още по-близо от преди.

Ала сега тя се протягаше, позволяваше му да я разтрива, да я гали, привикваше към докосването му и нямаше никаква представа колко му се иска да издърпа нагоре блузката ѝ, да види гладката ѝ, копринена кожа, леките грапавини на гръбнака ѝ, тънкото ѝ кръстче. Искаше да я вземе в ръцете си и да я вкуси, а тя дори не подозираше това.

Хоуп беше самата невинност. Той се наслаждаваше на изключителността ѝ и ценеше чудото на съществуването ѝ. И точно тази невинност улесняваше толкова много прелъстяването ѝ.

Когато тя се отпусна до такава степен, че беше на път да заспи, той се наведе над ухото ѝ.

— Скъпа...

Миглите ѝ изпърхаха. Свенлива усмивка разчупи устните ѝ.

— Ммм?

Той нежно отмахна косата от бузата ѝ и прошепна:

— Време е да се събуждаш.

Очите ѝ внезапно се отвориха и се впериха в неговите.

— Трябва да раздигна масата. — Той я целуна по челото. — Уроците ни чакат.

Тя изглеждаше обидена — и обърквана.

Точно това искаше той. Балансът ѝ щеше да е нарушен, нямаше да е сигурна в следващия си ход, щеше непрекъснато да го следи с поглед, през цялото време да мисли за него. Колкото повече време прекарваше с Хоуп, толкова повече му се искаше да надникне под маската ѝ, да разкрие защо родителите ѝ са мъртви, къде са изчезнали братята и сестрите ѝ... защо толкова настоява да остане сама в този свят. Хоуп беше една загадка, която той бе решен да разгадае.

— И така, разкажи ми за семейството си.

Той смяташе, че се държи напълно нормално, че се интересува просто така, без да проявява настойчивост, но без да променя позата или изражението на лицето си, тя просто му отказа:

— Да се захващаме за работа.

Той щеше да открие защо момичето е толкова неотстъпчиво, толкова недоверчиво и отхвърля всякаква помощ. Но не точно сега.

— Искаш ли още една чаша вино?

— Не, ако ще уча физика. И ти не трябва да пиеш повече. Нали ще ти обяснявам компютрите.

— Компютрите не ми харесват — произнесе предпазливо той.

Тя му отвърна също толкова предпазливо:

— Държиш се като мъж, който никога не е правил нещо, което не му харесва.

— Рядко. — Това беше достатъчно. Той също трябваше да пази тайна — макар опазването ѝ от това невинно същество да се беше оказало по-лесно, отколкото бе очаквал.

Той започна да слага чиниите една в друга, но сребърните прибори от първата все още си лежах в нея и купчината съдини опасно издрънча.

— Никак не те бива в това. — Тя издърпа приборите и чиниите полегнаха плътно една в друга. — Така. Отнеси ги в умивалника. Аз ще донеса чашите.

Зак я бутна с ръка по рамото и Хоуп отново се озова на стола.

— Аз те поканих на вечеря. Аз ще почистя. — Той смяташе да сложи чашите най-отгоре върху чиниите, след което се сети, че сигурно ще паднат и ще се разбият в облицования с италиански теракот под. Затова ги остави на масата.

Тя го гледаше как се бори с непривичната му задача.

— Преди да станеш иконом, не мина ли през някакво обучение за работа в кухнята?

— Не. От люлката право в училището за икономи, след което дойдох да работя тук. — Зак описваше живота на Гризуолд, доколкото беше запознат с него.

Той се върна за чиниите от десерта.

— Няма да е зле да прибереш каквото е останало в хладилника — каза му тя.

— Да... — Освен това трябваше да го покрие с нещо, нали? Той смутено се запъти към килерчето за провизии.

— Целофанът е тук — извика му тя. — В чекмеджето. Видях го предишния път, докато търсех сребърните прибори.

Зак излезе от килера и видя в ръцете ѝ продълговата жълта кутия.

— Благодаря. — Проблемът беше, че последния път, когато беше вършил домакинска работа в кухнята, беше преди много години, и то не в тази кухня. — Господин Гивънс има много повече опит в това от мен. Когато бил на четиринайсет години, той се записал на лагер за

бойскаути в Монтана. — След това покри храната с целофан и я прибра, продължавайки предпазливо да ѝ разказва за себе си. — Станало някакво объркване с името му и никой не разбрал кой всъщност е той.

— Обзалагам се, че веднага им го е разяснил.

— Не. Е, поне опитал в началото, но бързо се досетил, че едва ли някой в Монтана е чувал за Гивънс Ентърпрайсис. — Той успешно успя да отнесе чиниите в умивалника и се върна за чашите. — Било невероятно лято. За пръв път в живота му никой не знаел кой е той и на никого не му пукало. Трябвало да преплува цяла миля в ледената вода на езерото, за да получи значката по плуване, да гребе с кану от единия док до другия и да използва брадва, за да насече дърва за огрев. Веднъж отишли в гората с едно друго дете — Джон Бингъм, още помня името му — на изпит по ориентиране с компас. Джон бил най-тромавото дете в лагера и ако трябвало нещо да се случи, то винаги се случвало с него. Та кракът му пропаднал в заешка дупка и се счупил.

Хоуп ужасено ахна.

— Да — съгласи се Зак. — Било е нещо ужасно. Джон изпитвал адска болка и господин Гивънс трябвало да шинира крака му, преди да отиде да потърси помощ. Водачът на лагера казал, че господин Гивънс свършил много добра работа. Той получил похвална грамота. — Която Зак все още пазеше в кутията си за бижута. Глупава работа. Отдавна би трябвало да я изхвърли, но някак си не можеше да се насили да го направи. — Това било най-хубавото лято през живота му и фактът, че през цялото време е бил никой, му показал колко рядко се среща истинското приятелство. — Хоуп поглъщаше жадно всяка негова дума. — Когато си богат.

— Ти и господин Гивънс сте приятели.

— Като че ли си изненадана.

— Щом го харесваш... значи и аз трябва да променя мнението си за него. — Тя отиде до умивалника и изплакна чиниите.

Беше я впечатлил, въпреки че я лъжеше.

— Когато се върнал в Бостън, той решил, че може да използва новото си познание за приятелствата. Господин Гивънс бил доста неопитен в онези години, а и се върнал от Монтана надъхан с бойскаутски убеждения. Ако искаш да имаш приятел, бъди приятел.

Значение има не външният вид, а вътрешната красота. Всякакви такива глупости.

Хоуп го стрелна с поглед.

— Така че отишъл в училището си...

— Много скъпо частно училище.

— Разбира се. И когато започнал да се държи приятелски, да бъде открит и щедър, и винаги готов да помогне, познай какво се случило.

— Хванали го и го набили?

— *Не*. В нашите скъпи частни бостънски училища не бият хората.

— Само в общинските.

— Да, сигурно. — Когато разговаряха по телефона, тя му беше затворила. Сега, когато стояха лице в лице, тя го прекъсваше; никой не си позволяваше това, освен членовете на семейството му. Той попита раздражено: — Искаш ли да чуеш историята, или не?

— О, искам, искам. — Но тя му се хилеше, очевидно без да се стресне от раздражението му.

Нали беше казал, че точно това иска. Хората да реагират искрено, без да се съобразяват с особата или богатството му. Сега, когато го получаваше, не беше сигурен, че му харесва. Какво му беше казал Джейсън? *Внимавай какво си пожелаваш, защото може да го получиш.*

Зак беше на път да се разколебае и да не продължи. Не беше обучен да разкрива мислите си пред някой като Хоуп. Но му се искаше тя да го опознае поне донякъде, за да може по-късно, когато ѝ разкрие самоличността си, когато вече са били любовници и настъпи времето да се разделят, тя да го разбере.

— Продължавай — настоя Хоуп, хващайки го под ръка. — Само се закачах. Какво е направил господин Гивънс?

— Не става дума за това какво е направил, а за това какво са му причинили. Едно момиче, което било две години по-голямо от него, осъзнало, че е доста привлечено от него.

— Ооо. — Хоуп сбърчи нос. — Това не е добре.

— Да, но той бил израснал доста през лятото и решил...

— Не е хубаво да се бъркаш с егото на някое момче. — Хоуп наистина изглеждаше отвратена. — В гимназията ми имаше едно

момиче, което... О, съжалявам! Ти ми разказваше за господин Гивънс.

Зак искаше да чуе за гимназията на Хоуп. Искаше да чуе всичко, което тя бе склонна да му разкрие за себе си.

А тя се интересуваеше единствено от нещата, които ѝ казваше той.

— Какво е правила тази вампирка, врънкала го е за пари?

Всяко нещо с времето си.

— И използвала колата му за търговия с наркотици.

— Гадост.

— Точно това си помислих и аз... — Зак се сепна, — когато господин Гивънс ми го разказа. Едва когато шофьорът я хванал на местопрестъплението, господин Гивънс разбрал колко старателно е бил използван. Какъв невероятно унизителен момент... ще да е било. — Той все още не беше забравил как лицето му пламтеше, как Мегън Майкълс го беше наругала, беше му се подиграла, беше накъсала тийнейджърското му его на парчета.

Но най-вече помнеше огорчението, което бе изпитал, осъзнавайки, че баща му е бил прав. Един Гивънс трябва внимателно да подбира приятелите си и никога, никога да не сваля гарда си.

— Да си мислиш, че си център на света, а изведнъж да се окаже, че не си дори един от сателитите. — Тя отметна бретона си от челото. — Да, това сигурно е доста унизително.

— За щастие господин Гивънс отскоро се бил научил да вярва на хората, затова не било трудно да се отучи. За щастие това не навредило фатално на характера му. Пострадало само самочувствието му.

— Това ли е причината да се държи надменно с всички? И според теб случката не е навредила фатално на характера му? — В гласа ѝ прозвучаха скептични нотки. — Според мен му е навредила. Той не е женен, нали?

— Не.

— Някога бил ли е женен?

— Не.

— А обича ли някого? Изобщо обичал ли е с цялото си сърце и душа, и разум?

— Не. Абсолютно не. — И нямаше никакво намерение да го прави.

— Той се страхува. — Упрекът ѝ прозвуча толкова естествено и леко.

Зак не ѝ беше разказал историята с такова намерение и не му харесваше начинът, по който тя възприема благоразумието му.

— Може би просто не е срещнал подходящата жена...

— Може би. А може и да е бил толкова зает да ѝ пречи да се възползва от него, че просто не я е познал.

В гърдите му внезапно се разгоря гняв и той попита троснато:

— Нима *ти* си толкова открита и доверлива, че се осмеляваш да критикуваш господин Гивънс?

— О, аз критикувам всички. — Тя зареди чиниите в миялната машина. — Дали имам това право е съвсем друг въпрос.

Харесваха му откровеността ѝ, честната самооценка — въпреки че тя не му беше разказала нищо за себе си. Той чакаше мълчаливо, защото знаеше, че продължителното мълчание принуждава жените да говорят. Но Хоуп като че ли не се притесняваше от това, а Зак се страхуваше да мълчи дълго, за да не започне тя да се чуди откъде икономът знае толкова много неща за господин Гивънс и защо ѝ ги разказва. А отговорът на този въпрос беше лесен. Беше ѝ ги разказал, защото след като я съблазни, вкара я в леглото си и я направи своя, той не искаше да я накара да се чувства така, сякаш се е отдала на непознат. Искаше Хоуп да знае за него повече от всяка друга жена на света, защото тя бе единствената, на която можеше да се довери.

Интересно, че тя беше и единствената жена, която искаше да впечатли.

— Заради случилото се през онова лято господин Гивънс подкрепя бойскаутите.

— Имаш предвид, че ги спонсорира? — Тя изкриви устни и той веднага разбра, че ще трябва да свърши и известна работа като доброволец, ако наистина иска да я впечатли. — Всъщност момичетата скаути са онези, които имат нужда от подкрепа.

— Ще му кажа. Той ще им изпрати чек. (*Още утре.*)

— Леле. Сигурно е хубаво да имаш толкова пари.

— Много. И същевременно не е. Парите на господин Гивънс винаги карат хората да гледат на него по различен начин. Парите го превръщат в обект на изнудване или съблазняване, или ласкателства. А

това изобщо не е приятно. — Зак се облегна на плота. — Е, с изключение на съблазняването.

Тя се засмя, но в същото време изглеждаше замислена, сякаш той беше казал неща, които никога не ѝ бяха хрумвали.

— Разбирам, че господин Гивънс може би малко се пази от хората.

— Малко.

— Гризуолд, знаеш ли какво би ми харесало? — Тя се усмихна мило. — Да чуя някои от твоите истории.

— Да, и аз искам да чуя някои от твоите.

Внезапно тя започна усърдно да подрежда сребърните прибори в миялната машина.

— Така си и знаех — рече той. Хоуп нямаше да научи нищо, освен ако не разкриеше нещо за себе си в замяна. — Няма да ме оставиш да почистя, нали? Защото съм мъж, или защото не можеш да търпиш някой да прави нещо не както трябва?

Тя завъртя очи.

— Дъщеря на пастор.

— Винаги ли трябваше ти да чистиш?

— Винаги. Летни пикници. Коледни вечери за бедните. Благотворителни събирания. Обучена съм да помагам. Винаги ще си остана дъщеря на пастор, както ти винаги... — Тя млькна, разколебана дали да не попита него, икономата Гризуолд, за семейството и възпитанието му.

Зак забеляза, че тя се отказва. Защото, ако го направеше, той щеше да има пълното право да ѝ задава въпроси, а тя не искаше да разкрива нищо.

Истинските бостънчани щяха да одобрят това. Но не и той. Зак искаше да проникне в съзнанието ѝ, да разбере каква е тя наистина.

Не, момент. Тази мисъл не го удовлетворяваше. Той искаше тя да му каже каква е в действителност. Искаше да му довери и най-скритите си мисли, страховете си, надеждите си.

Хоуп Прескът го беше обсебила, и то не само в сексуален смисъл.

— Хайде. Да вървим в стаята ми да учим физика. — Плановете му включваха не само съзнанието ѝ. Шалът, който бе увила около шията си, беше копринен и наситеният му кафяв цвят придаваше на

кожата ѝ топлина, която той искаше да притежава. Тюркоазните цветя разцъфваха напук на студената зима отвън и той искаше да ги докосне. Да докосне нея. Той улови краищата на шала, придърпа я към себе си и се наведе, за да я целуне.

Тя се дръпна назад.

— Можем да учим физика тук, в кухнята.

Той се отдръпна и я погледна втренчено. Миглите ѝ изпърхаха, устните ѝ потръпнаха. Мисълта да отиде в спалнята му и да остане сама с него там я изнервяше.

Така и трябваше.

— Не искаш ли да ми покажеш как да използвам компютъра си?
— попита той.

— Да, разбира се, че искам.

— Той се намира в дневната ми.

Принудена. Тя беше принудена да отиде заедно с него в бърлогата му, а по-лошото беше, че ѝ харесваше да се чувства принудена. Хареса ѝ, когато той я улови за ръката и я поведе към стълбището за прислугата, и тя не трябваше да се притеснява, че нарушава разбиранията си, защото просто нямаше друг избор. Харесваше ѝ да бъде хваната в капана му — и това я плашеше до смърт. Той я плашеше до смърт — и неизмеримо я вълнуваше.

Хоуп се зачуди дали той усеща предпазливостта ѝ по отношение на приятелството им. Не изглеждаше недоволен — тя го погледна скришом с крайчеца на окото си — а по-скоро решителен със сбърчените си тъмни вежди и упорито стиснати зъби.

И въпреки това ѝ се струваше странно, че отива в стаята на мъж. Особено на този мъж. Все пак, въпреки че се намираше толкова далеч от Хобарт, тя си оставяше дъщеря на пастор.

Когато влезе вътре, тя не се озова в полупразна таванска стаичка, както си бе представяла жилището на един прислужник. Всъщност не беше дори само една стая. Апартаментът на Гризуолд бе по-голям от нейния. Много по-голям. На приземния етаж в имението Гивънс той разполагаше с всекидневна с диван, кресло и голяма маса. Осветлението беше меко, прозорците бяха скрити зад завеси в кафяво и златисто, достатъчни да скрият нощта и студа.

С широк жест той обяви:

— Дневната ми.

Тя бавно се завъртя, оглеждайки стаята. Голям букет от лилии и гипсофили красеше масата. Общото впечатление беше за елегантност, но въпреки това тя усети как я полазват тръпки. Тази вечер за пръв път беше целунала този мъж, а сега, мили боже, той я беше примамил в апартамента си.

Добре де, не я беше примамил. Той имаше напълно логична причина да бъде тук. Но през отворената врата тя можеше да види спалнята му, където властваше огромно легло — но то привличаше не само погледа, а и мислите й.

Пръстите на краката й се свиха в чорапките.

Гризуолд и тя, и леглото. В главата й отекна гласът на майка й. *Това си е истинско предизвикване на съдбата.*

Проблемът се криеше в това, че тялото на Хоуп бе настроено към неговото, а Гризуолд излъчваше абсолютна увереност. Това бе достатъчно съблазнително.

Тя рече с твърде тържествен тон:

— Много е хубава.

Изненада я стилът на мебелите — той беше нетипично съдържан, което някак си не очакваше от Гризуолд.

Той я поведе към отворената врата.

— Спалнята ми. Онази врата води към банята, ако искаш да се освежиш.

— Благодаря. — Освен леглото, в голямата спалня имаше и диванче под прозореца, голямо, гравирано бюро с лампа, учебник по физика и подвързана със спирала тетрадка, малък букет от жълти рози — и мощен пентиум с двайсетинчов плосък монитор и чупеца се клавиатура. Хоуп бавно отиде до него и успя да съдържи лигите си при вида на лъскавия черен компютър. След това се обърна към Зак и го погледна обвинително. — Ти ми каза, че не разбираш нищо от компютри.

— Не разбирам. — Гласът му прозвуча достатъчно убедително. — Това е за персонала, ако иска да го използва. — Той побутна тетрадката към нея. — Аз разбирам от физика.

Тя я пренебрегна толкова решително, колкото той пренебрегваше технологията.

— Не трябва ли компютърът да се намира на някое по-удобно място от тук?

— Да, но тогава няма да мога да контролирам колко време прекарват в интернет.

— Аха. — Тя го стрелна с поглед. — В това има смисъл. — Не твърде, но достатъчно.

Той не отговаряше на очакванията ѝ. Изобщо не отговаряше на очакванията ѝ. Когато беше просто един глас в телефона, нямаше никакво значение как изглежда. Нисък мъж, висок мъж, красив мъж, трол — нищо не би могло да я изненада. Но все пак Хоуп си беше създала някаква представа как би трябвало да изглежда един иконом. Раболепен, но все пак с достойнство. Сдържан, но нетърпелив да се хареса. Икономът не би трябвало да излъчва властност, компетентност, арогантност, граничеща със студенина. Но всичко това го имаше у Гризуолд и тя... го желаше.

Тя бързо отиде в банята с мъхесто зелените ѝ кърпи и купата с плаващи гардении, и затвори вратата зад себе си. Облегна се на умивалника и погледна в отражението на лицето си с пламнали бузи и проблясващи от възбуда очи. Плисна го няколко пъти с вода, опитвайки се да охлади кожата си и да си върне здравия разум.

После го подсуши с кърпа и отново се погледна в огледалото.

Нищо не се беше променило. Тя изглеждаше по същия начин и все още го желаше. Не с нежната привързаност, която родителите ѝ показваха един към друг, а буйно, отчаяно, без мисъл за любов, благоприличие или за утрешния ден. Тя просто... бе обзета от похот. И на това трябваше да се сложи край.

Хоуп отскочи от огледалото и се „освежи“. Да, трябваше да сложи край на похотта. Само ако знаеше как.

Напрегната, тя се върна в спалнята.

Той все още беше там, все така поразителен, висок, широкоплещест, като ролс-ройс в зелена леха.

Всъщност ако това беше икономът на господин Гивънс...

— Що за човек е господин Гивънс? — изтърси тя.

— Ммм? — Тъмният поглед на Гризуолд се плъзна по нея, карайки кожата ѝ да настръхне. Той не отговори, а просто я гледаше упорито, сякаш се опитваше да я сплаши.

Да не би да смята, че е твърде любопитна? Това я подтикна да повтори въпроса си:

— Що за човек е господин Гивънс?

— Той е един красив дявол. — Гризуолд не се усмихна, но си личеше, че донякъде му е забавно.

Това я раздразни още повече.

— Но все пак е дявол?

Гризуолд не сваляше поглед от нея и накрая се размърда, сякаш взел решение.

— Какво определя един мъж като дявол? Господин Гивънс води образцов живот. Пие изключително рядко, не пуши, среща се с жени от неговата класа и е въздържан в креватните си подвизи.

— Въздържан в креватните си подвизи? — Устните ѝ потръпнаха, докато се опитваше да потисне широката си усмивка. — Вие, бостънците, се изразявате по изключително странен начин.

— А ти как би се изразила? — попита тихо той.

— Че не си ляга с всяка срещната. — Отговорът ѝ беше пряк, но тя се изчерви.

Погледът му се задържа върху лицето ѝ, предупреждавайки я, че е забелязал всяка промяна в цвета на лицето ѝ.

— Може би нямах предвид това. Може би исках да кажа, че не се слави с перверзиите си.

Тя замръзна. Ченето ѝ увисна. Стоеше там и зяпаше глупаво Гризуолд, чудейки се що за каприз я беше накарал да си мисли, че би могла да се изправи лице в лице с този вежлив, изтънчен мъж, който се беше срещал с толкова много известни мъже и жени, и да спечели.

— Той изобщо не е перверзен. Харесва жените и те твърдят, че е доста добър в леглото. — Той замълча, сякаш очакваше нейната забележка.

Тя не можеше да произнесе ни дума. Не можеше дори да помръдне от мястото си.

Гризуолд продължи:

— Господин Гивънс е мъж, който, ако се захване с нещо, обича да го направи както трябва. Той смята, че изкуското правене на любов се отплаща богато, затова когато на шестнайсетгодишна възраст открил момичетата, той счел за необходимо да прочете достатъчно литература за сексуалните реакции на жените.

Тя рязко затвори уста и с дрезгав глас попита:

— Да не би баща му да изпратил една от камериерките в стаята му, за да може да се упражнява върху нея?

— Чела си твърде много романи.

Гризуолд не успя да я разубеди. Изобщо.

— Нима?

— Да. — Преди момичето да успее да възрази, той вдигна ръка.

— Не камериерка, а обучена дама на нощта, която проявила изключителна готовност да обучи един нетърпелив младеж в най-деликатните положения — така да се каже — на любенето.

Тя беше твърде смутена, за да го погледне в очите.

— Ти попита — напомни й нежно той.

— Ами вече ще знам. — Никога повече нямаше да попита за нещо толкова интимно. Тя плесна с ръце, за да прогони магията, и каза: — Първо компютъра.

— Първо физиката.

Тя поклати глава.

— Няма начин. На мен физиката ми е необходима, така че със сигурност ще работим върху нея. Няма да ти позволя да провалиш уговорката ни, а когато стане дума за компютрите, ти си голям ревльо.

ГЛАВА 14

Тази вечер. Щеше да я съблазни тази вечер. Когато се окажеше с Хоуп в леглото, когато тя станеше мека и топла от любенето му, тогава преструвките между тях щяха да приключат. Той щеше да ѝ каже кой е. Тя щеше да му прости. И той щеше да промени живота ѝ към по-добро.

Но той нямаше да направи грешката да се опитва да я съблазни преди урока ѝ. Това нямаше да успее — а той никога не бе претърпявал провал.

Те заседнаха за половин час над компютъра и за час и половина над физиката, и когато Хоуп избута стола си назад и се протегна, тя изглеждаше доволна и облекчена.

— Благодаря ти. Професорът ми е блестящ, но теб много по-лесно те разбирам. — Тя издърпа лентата от косата си, която се разпиля около раменете ѝ. Хоуп вчеса с пръсти къдриците си, после започна да ги събира отново на конска опашка.

Зак също блъсна стола си назад, взе лентата и я плъзна в джоба си.

— Защо ме разбираш по-лесно? — Той харесваше вълните от мека кафява коса около раменете ѝ, обилните златисти отблясъци, които тя хвърляше под светлината на лампите.

Хоуп погледна към джоба му, после и към самия него, и реши да не го прави на въпрос.

— Той е от Румъния, и не му разбирам всичко.

— Значи ще дойдеш при мен и другата седмица?

Тя ухаеше приятно, на ванилия, сапун и топла жена, и той я вдишваше от два часа.

— Ако обещаеш да се упражняваш в пускане на компютъра поне веднъж дневно.

— Добре — каза той незабавно. Лъжеше.

— И ми пиши имейли, за да докажеш, че си го направил.

— Знаех си, че има някакъв капан. — Тази вечер беше научил толкова много за нея. Тя беше интелигентна, чевръста и задълбочена. Решителна, но той знаеше това и от по-рано. Привлекателна... тя беше гореща и беше съблякла фланелката си, и за пръв път в живота си той се беше препотил при вида на жена с бяла тениска без ръкави. Мускулите на ръцете ѝ бяха дълги и гладки, не като да е вдигала тежести, а вероятно заради това, че постоянно носи книгите си навсякъде. Под тънкия плат се виждаше сutiена ѝ, и той за пръв път в живота си завидя на евтин бял сutiен.

— Спомняш ли си какво ти преподавах? — попита тя.

Той погледна към бележките си.

— Да.

— Добро момче. — Тя се ухили и се разходи из стаята, оглеждайки колекцията от табакери на витрината на Гризуолд, както и безценните керамични скулптури в шкафа му.

— От друга страна, защо да чакаме до другата седмица? — Без да се помръдва от стола си, той добави: — Ела пак утре вечер.

Тя не вдигна поглед. Не беше впечатлена от царствената му заповед.

— Не мога. Трябва да уча.

— Можеш и тук. — Когато я беше видял за първи път, беше си помислил, че тя не е негов тип, но усмивката ѝ и възхитителният ѝ глас го бяха омаяли да я жадува. Сега, след времето, прекарано с нея, типът жени, които харесваше, се беше променил — защото всичко в Хоуп го привличаше. Той негодуваше срещу износените ѝ дрехи, но само защото те покриваха тялото, което той копнееше да види. Високата ѝ, слаба фигура се придвижваше с плавна грациозност, която възбуждаше мечтите му.

— Не само по физика. Компютърни науки. Социология. Испански.

— Аз говоря испански. Ще ти приготвя вечеря.

— Не.

Проклятие. Тя беше уловила мириса на неговата възбуда, и се готвеше да избяга уплашена. Той не можеше да допусне това; искаше я и щеше да я има.

Да. Тази вечер беше моментът.

Той се изправи и тръгна към нея, оставяйки ѝ да отстъпи единствено към леглото.

Тя го отбягна и се озова при масата до леглото. Докосна букета от червени рози с нежните си пръсти.

— В дома ти има толкова много цветя. Красиви са.

Той се плъзна още по-близо.

— Те показват моята чувствителност.

Тя избухна в смях.

— Как ли пък не!

Той не се присъедини към смеха ѝ. Вместо това използва гласа и тона си, за да я убеди.

— Чувствителен съм. Чувствителен съм към теб. Никога не съм поглеждал жена по този начин. Мисля си за теб през цялото време. Даже ме отвличаш от работата ми.

— Тъъ... е, не мога да дойда утре вечер. — Тя се преструваше, че не вижда как той я доближава, но той виждаше лекото стягане на врата ѝ, учестеното ѝ дишане. — На работа съм, после трябва да направя маратонско учене в апартамента си, където никой няма да ме безпокои.

Пристъпвайки още по-близо, той обгърна с пръсти голите ѝ ръце.

— Аз няма да те безпокоя.

— Напротив. Ще ме безпокоиш.

— Защо казваш това?

— Ти винаги ме безпокоиш. — Тя прехапа устната си, сякаш съжаляваше за откровеността си.

Той се усмихна, леко повдигайки устни.

— Тогава си въздействаме еднакво.

Той плъзна ръцете си по нейните и взе лицето ѝ в шепите си. Наведе се напред и съедини устните си с нейните.

Тя е толкова напрегната, помисли си той, че може да се скъса.

Хоуп се отдръпна назад и каза:

— Не мога да те целуна.

— Одеве ме целуна. — Устните му бродеха из меката кожа на бузите ѝ и назад към ухото. — Защо сега не?

— Защото това е твоята спалня. Не мога да бъда в твоята спалня. — Тя се опитваше да се измъкне. — Трябва да тръгвам.

Той я държеше.

— Една целувка. След това, ако искаш, можеш да си тръгваш.

Тя го погледна с присвити очи, сякаш подозираше, че това е номер — както и си беше всъщност, но това малко агънце не се и опитваше да овладее страстта си, след като се беше озовало в правилните ръце.

— Добре.

Той хвана пръстите ѝ и ги положи върху врата си.

— Ако ще ме целуваш — каза той, грижливо опитвайки се да говори с нормален тон, — искам и да ме прегърнеш. Искам всичко да е както си му е редът.

Тя леко се отпусна и се облегна на тялото му.

— Една целувка.

Увивайки ръце около нея, той я придърпа така, че тя застана на пръсти. Наслаждавайки се на допира на хълмчетата на гърдите ѝ върху неговите собствени гърди, той я целуна.

Тя незабавно му доказа колко умело го е заблудила. Хоуп си даваше сметка за привличането между тях, устните ѝ с лекота се отвориха под неговите. Той я вкуси и започна да пирува с нея, сякаш беше изгладнял.

Това беше нещо повече от целувка. Беше предварителна любовна игра, само че Хоуп не знаеше това. Тази целувка беше първата от многото.

Тя му показа, че си спомня онова, на което той я беше научил по-рано. И добави свои собствени иновации — обхвана езика му с устните си и сръчно го всмука. Тя стенеше, докато правеше това, и този тих приятен шум едва не го погуби.

Бавно съблазняване? Ако тя не внимаваше, той щеше да загуби контрол над себе си — а сега не беше точният момент за такова нещо.

Вместо това той рязко отдръпна длани от гърба ѝ. Вдигна глава, погледна надолу към нея и каза убедително:

— Още една.

Клепачите ѝ бавно се вдигнаха; сините ѝ очи бяха разширени от страст.

— Да, моля.

Той не ѝ позволи да види триумфа му. Спусна се върху леглото, повличайки я със себе си, и я целуна отново. Не направи грешката да се движи твърде бързо; двамата седяха там, прегърнати,

наслаждавайки се на срещата на устните, зъбите и езиците си. И всъщност... той наистина се наслаждаваше на това. С повечето жени целувката беше необходимо зло, приготвление, което изискваше умения, но не и внимание. А при Хоуп той изпитваше удоволствие от вкуса ѝ, от начина, по който тя потрепваше до него, и от изненадата ѝ от това грандиозно ново преживяване. Бавно, докато целувките следваха една след друга, той се снижи на дюшека, лукаво измествайки се, и я придърпа под себе си.

Тя сякаш изобщо не забеляза това. Както той беше сигурен, че ще стане, тя беше уловена в неизбежната спирала на удоволствието.

Тялото ѝ под неговото беше слабо и дълго, и той леко се отдръпна, боейки се да не я смачка... и желаейки да я смачка, да я вземе, да ѝ даде удоволствие и той самият да намери такова.

Притискайки устните си към нейните, той се търкаше в нея, опитвайки инстинктивно да облекчи напрежението на ерекцията си.

Тя подскочи изненадано. Всяка друга жена би обвинила краката си около него и би го използвала, за да получи свое собствено удоволствие.

Но не и Хоуп. Хоуп се бореше да освободи китките си от хватката му.

Той веднага ги пусна, сигурен, че тя ще го избута, и знаейки, че ще трябва да ѝ го позволи. Тогава щеше да му се наложи да я утешава, да говори с нея, и да започне отново цялото това мъчително проточило се ухажване.

Девственица? Той наистина ли се наслаждаваше на това, че тя е девствена? Сигурно беше полудял, с цялото време и търпение, което изискваше една девственица, а той беше Закарая Гивънс... Погледна към нея, протегната на леглото в съблазнителна поза. Той беше Закарая Гивънс, и щеше да ѝ даде времето, от което тя се нуждаеше, за да се превърне това в скъпоценен спомен, но в момента не можеше да си представи, че няма да я съблече, и му се искаше тя винаги да го желае.

В този момент пръстите ѝ докоснаха бузата му. Едната ѝ ръка обви врата му. Тя го придърпа към себе си.

Той погледна в очите ѝ и видя лековерно очакване и смирено доверие.

Тя искаше да го целуне отново.

Той искаше да повдигне главата ѝ и да изреве с примитивен триумф. Трябваше да постигне с голямо търпение нещата, които приемаше за даденост от останалите жени, и той се наслаждаваше на всеки миг от нейната невинност и нейното пробуждане. Изгаряше за нея. Може би тя не чувстваше жегата, но той изгаряше за нея.

Заравяйки ръце в косата ѝ, той я целуна, масажирайки скалпа ѝ, мускулите на врата ѝ, изтръгвайки от нея тихи стонове и връщайки ги обратно заедно с диханието си. Масажът оказваше върху нея въздействието, на което той се надяваше, отпускаяки сковаността ѝ, и най-накрая бедрата ѝ се разделиха и той се плъзна между краката ѝ.

Щеше да я притежава тази вечер. Щеше да я има...

Плъзна отворената си уста по врата ѝ, и запирува върху меката ѝ кожа. Тя миришеше на ванилия и имаше райски вкус.

Хоуп се загърчи под него, опитвайки се да се прилепи по-плътно. Очите ѝ бяха затворени, главата ѝ покорно беше обърната встрани, за да му даде свободен достъп. Пълните ѝ устни бяха влажни и леко отворени, и тя дишаше с леко пъшкане. Бузите ѝ бяха красиво зачервени и тя изглеждаше като жена в спазмите на оргазъм.

А не беше дори близо до това. Просто беше неопитна.

Той установи с изненада, че пръстите му треперят. Това просто съблазняване означаваше много за него. Почти твърде много. Но той не можеше да отстъпи. Плъзна ръце под тениската ѝ и я погали, движейки се неумолимо нагоре, към гърдите ѝ. За да ѝ покаже блаженството от това как едно обикновено докосване там може да я възпламени.

Докосването му върху кожата ѝ я накара да се размърда неспокойно, краката ѝ се раздвижиха около бедрата му, и той се спря, за да се притисне към нея и да увеличи желанието ѝ. Да облекчи собствената си агония.

Пръстите ѝ се впиха в раменете му, и тя отговори на движенията му.

Сега той държеше гърдите ѝ, възхищавайки се на тяхната тежест, формата им... и мразейки преградата, която представляваше сутиенът ѝ. После палецът му намери зърното ѝ, щръкнало и напрегнато, и започна да кръжи около него.

Той очакваше тя да изстене шумно.

Вместо това очите ѝ се опулиха. Тя го погледна така, сякаш го вижда за пръв път. Дишането ѝ беше рязко, накъсано.

— Недей!

Беше действал твърде бързо. По-бавно, отколкото с всяка друга жена, но твърде бързо за Хоуп. Искаше да продължи да я милва, докато не я отведе до мрака на удоволствието.

Но не можеше. Щеше да му се наложи да започне отначало.

Тя бутна ръката му и се опита да изпълзи назад.

— Спри!

— Добре. — Постепенно, боейки се да не я разтревожи още повече, той измъкна ръката си от тениската ѝ. — Скъпа...

— Не! — Тя се измъкна изпод него, като една не се нарани в паниката си. — Трябва да си тръгвам веднага.

За пръв път той осъзна, че може и да не спечели. Не още. Не тази вечер.

Освобождавайки се, той се надигна.

— Хоуп, чуй ме, това беше...

Тя веднага стана от леглото.

— Знам какво беше, и не мога да го направя. — Тя сграбчи ризата си и мушна ръце в ръкавите. Хвърли листата и тетрадката в чантата си. — Аз съм дъщеря на пастор. Нямам време за това. — Тя му хвърли измъчен поглед. — За теб.

По дяволите! Никога не му се беше случвало такова нещо.

До тази вечер.

Той не можеше да повярва. Това трябваше да бъде временна пречка. Само ако кажеше правилното нещо, направеше нещата по правилния начин, можеше да я подмами обратно към себе си.

Преструвайки се, че приема поражението достойно, той стоеше... и му се искаше ерекцията му да не е толкова очевидна.

— Ще те изпратя до горе.

Тя го погледна и, естествено, съзря подутината му.

— Не! Мога и сама да намеря пътя.

Той тръгна към нея.

Тя отстъпи. Вече с не толкова безумен тон, каза:

— Не. Настина. Просто... не.

ГЛАВА 15

— Поздравления! — Хоуп сияеше пред телефонното табло, сякаш можеше да види лицето на господин Чело. — Знаех си, че ще можеш да намериш стипендия! Ще можеш да завършиш училище и да станеш известен челист.

— Ще посветя първото си представление в Карнеги Хол на теб. На Хоуп, която винаги е вярвала в мен. — Дълбокият глас на господин Чело се разтрепери за момент. — Когато си мислех, че може и да се откажа, ти беше тази, която ме накара да продължа.

Тя притисна с ръка сърцето си. Беше приятно да знае, че усилията ѝ са оценени.

— Какво ще направиш, за да го отпразнуваш?

— Ще изляза с приятелите си. — Тя чу на фона на думите му викове, поздравяващи го за успеха му. — Всъщност те са вече тук. Но аз трябваше да ти кажа. Опа! — Нещо удари телефона; той го изпусна, но после го вдигна отново и се засмя. — Вдигат ме на ръце. Ще ти се обадя по-късно!

— Добре — каза тя, но връзката вече беше прекъснатата.

Е, това беше чудесно. Господин Чело беше получил стипендията си. Точка за добрите момчета.

Мадам Нейнси трополеше в спалнята си, после отвори вратата и влезе в стаята. Облечена беше с електриковосини панталони, синьо-червено карирано сако и червено шалче, и жизнеността ѝ накара Хоуп да примигне.

— Тази сутрин се успах. — Но тя беше усмихната и си тананикаше.

На Хоуп ѝ беше приятно да вижда мадам Нейнси толкова щастлива.

— С господин Уилауърт ли излизахте?

— Не, скъпа, снощи бях на танци с Грегор.

— Грегор? — Кой беше Грегор? Какво се беше случило с господин Уилауърт? Хоуп зяпаше празното му бюро. Какво *се беше*

случило с господин Уилауърт? Не се беше появявал цял ден.

— Срегнах Грегор вчера в бакалията. — Мадам Нейнси отиде до закачалката за палта и започна дългия процес на навличане на връхните си дрехи. — Той е красив мъж, толкова любезен, купи ми чай в гръцка сладкарница, и баклава, която беше много добра, после отидохме в един клуб и танцувахме!

— Това звучи чудесно. — Хоуп беше объркана. — Ами господин Уилауърт?

— Той също е красив мъж. — Мадам Нейнси сви рамене. — Животът е хубав. Двама мъже означава два пъти по-лесно да имаш срещи.

Хоуп се подсмихна. Упованието на мадам Нейнси, че ще намери свой собствен път към щастието.

— А сега трябва да отида до бакалията. — Мадам Нейнси уви с широк жест около врата си пурпурното шалче с ресни и тръгна към вратата.

— Мислех, че сте ходили там вчера.

— Забравих да напазарувам.

Хоуп се засмя отново, докато мадам Нейнси излизаше, и се върна към ученето по физика. Сега тя разбираше задачите, но всяка следваща беше все по-трудна, и на края на страницата тя се спря и замасажира стегнатите мускули на врата си. Само да можеше Гризуолд да е тук, за да помогне.

Разбира се, толкова раздражен, колкото беше предишната нощ, можеше и да не пожелае.

Тя машинално развърза конската си опашка, вчеса косата си с пръсти и се приготви да я завърже отново.

Вместо това тя си спомни начина, по който Гризуолд я гледаше, когато бе разпуснала коса около раменете си, и я остави да си стои така.

Той искаше нещо повече от това косата ѝ да е разпусната, разбира се. Тя беше наивна, но не и глупачка. Двамата бяха в леглото му, тя се беше отпуснала от целувката му... и постепенно беше осъзнала, че той иска нещо повече от целувка. Той галеше всеки инч от голата ѝ кожа; ръцете ѝ, врата ѝ. После, без тя изобщо да е очаквала подобно нещо, той плъзна ръцете си под тениската ѝ и докосна гърдите ѝ.

И в този момент тя се сепна. Искаше да се махне оттам. Да се махне, преди да е станало твърде късно.

Не беше лесно. Той не искаше да спре, и тя, бог да ѝ е на помощ, също не искаше той да спира.

Сега, когато си мислеше за това, дланите ѝ се плъзгаха по ръцете ѝ и ги потриваха, сякаш тя все още можеше да усети докосването му. Той беше твърде уверен, тя беше твърде уязвима, и ако не внимаваше, щеше да се озове в леглото на Гризуолд. Щеше да стане любовница на Гризуолд.

Тя нямаше време за това. Повтаряше фразата като мантра. Имаше домашна работа за довечера, и домашна работа за вечни времена. Ако Гризуолд станеше неин любовник, той щеше да иска тя да се храни редовно, да спи редовно, да прекарва време с него. Той *не беше* от типа мъже, които биха я оставили да работи по начина, по който беше свикнала.

Не. Тя нямаше време за това.

И все пак, о, колко близо бяха те един до друг. Топлината му изпълваше студените, празни кътчета на душата ѝ, и тя искаше...

Телефонното табло изжува. Тя погледна с надежда... после въздъхна. Не беше Гризуолд. Гризуолд не се беше обаждал през целия ден. Беше госпожа Сиамска, която искаше съобщенията си. Хоуп ѝ ги продиктува на фона на ревящата котка.

Това беше един от онези дни. Случваше се да има такива от време на време. Всички се обаждаха за съобщенията си, или за да си побъбрят, или за да помолят за услуга. Не че Хоуп имаше нещо против да прави тези неща, но тя най-накрая разбра физиката и искаше да реши всички прости задачи, преди знанията да се изсипят от задръстеното ѝ съзнание.

И дори когато имаше време да работи, ѝ беше трудно да се концентрира, защото всеки път, когато си помислеше за физиката, тя си спомняше за Гризуолд. Той беше толкова различен от всеки друг мъж, когото тя беше срещала. Той работеше за хляба си, да. Но никога не беше попадал в задънена улица. Винаги беше държал живота си в собствените си ръце и го беше направлявал по свой вкус. Тя можеше да си представи, че при благоприятни условия този човек, този иконом, би могъл да управлява банка или да ръководи корпорация.

След като го беше спряла предишната нощ, той още веднъж се беше опитал да я убеди да го посети следващата вечер, и не беше приел отказа ѝ много охотно. Всъщност Хоуп беше усетила студения му гняв, и ако тя беше негова робиня, той сигурно щеше да се възползва от господарските си привилегии. Ала случаят не беше такъв и това беше добре, защото тя имаше твърде много домашна работа.

Хоуп нагласи слушалките си, взе молива си — и телефонното табло изжужа отново.

Пак не беше Гризуолд. Но тя се застави да звучи бодро, когато каза:

— Здравейте, госпожо Монахан. Как сте в този ясен...

Госпожа Монахан я прекъсна, преди тя да успее да довърши обичайното си поздравление:

— Хоуп, казах ти да не говориш с никого за моята операция.

— Вашата операция? — Госпожа Монахан никога не ѝ беше говорила с подобен тон преди. Сякаш беше не мила дребна възрастна дама, а по-скоро възпитателка със здрава твърда пръчка. — Операцията на бедрената ви става? Аз не съм...

— Не ме лъжи. Току-що ми се обадиха от кабинета на доктор О'Донъл. Имам записан час утре в три за консултация. — С тон, който ясно показваше, че това е страшно престъпление, тя допълни: — Ще ми изпратят кола.

Хоуп се разкъсваше между възможностите да отрече всякакво участие в деянието и да се наслади на факта, че по някакво чудо госпожа Монахан ще получи своята операция.

— Не съм направила нищо! Заклевам се, че не съм!

Госпожа Монахан въздъхна тежко в телефонната слушалка, сякаш овладяваше гнева си.

— Госпожо Монахан, не съм направила нищо, заклевам се в... заклевам се в гроба на майка си.

Госпожа Монахан въздъхна.

— Добре, миличка. Не мисля, че би направила подобно нещо зад гърба ми, но не проумявам кой друг може да го е уредил. — Тя вече звучеше много по-спокойно. — Определено не е правителството. Тази работа с колата го доказва.

Хоуп мислеше усилено, за да намери обяснение.

— Казах на няколко души. Може слухът да се е разпространил и те да са решили да обединят усилия... или нещо такова.

Това звучеше неубедително дори и на самата нея.

— Това трябва да са някакви много големи паралии — рече госпожа Монахан сухо. — Операцията струва над дванайсет хиляди долара.

— Знам. Ще отидете, нали?

— Е, щом някой има нужда да помогне, ще съм голяма неблагодарница, ако не му позволяя.

Това беше чудо, доказателство, че на света все още има добри хора — новината поуспокои изтерзаното сърце на Хоуп.

— Обзалагам се, че знам кой е уредил това. Обзалагам се, че е бил Гризуолд.

— Кой?

— Икономът на господин Гивънс. Нали се сещате, от Гивънс Ентърпрайсис.

— Онзи тип, който ми намери ходилката?

— Точно така. Той е страхотен човек, и се обзалагам, че знае с кого да говори в случаи като този...

— Миличка, не обичам да те прекъсвам, но момичетата току-що дойдоха за партия бридж. Искам да им кажа къде отивам утре. Обичам те, миличка.

— И аз ви обичам, госпожо Монахан.

Хоуп остави слушалката с бучка в гърлото. Това беше ден на добри новини.

Тя беше толкова щастлива за госпожа Монахан, че едва не се обади на Гризуолд, за да го пита какво знае за операцията. Но все пак не го направи. Обикновено той се обаждаше по два-три път дневно. Така че това вероятно означаваше, че ѝ е сърдит. Или може би... не беше харесал целувките ѝ.

Сигурно беше зает.

Ами ако... не. Сигурно беше зает.

Ами ако му се обадеше и той я накараше да отиде там отново? Тя не мислеше, че притежава достатъчно твърдост, за да му откаже — както и на себе си — отново. А ако го видеше тази вечер, може би щеше да му даде онова, което той очевидно желаше от нея.

Тя не можеше да направи това. Просто не можеше. Учението на баща ѝ беше твърде силно, лекциите на майка ѝ бяха твърде запомнящи се.

Но грехът никога не ѝ беше изглеждал толкова привлекателен.

А и той можеше да е добър в това... тя прехапа устни, спомняйки си начина, по който той я беше галил и я беше изучавал...

Може би само един малък разговор. Тя можеше първо да планира какво да каже, и после... телефонното табло изжува.

Тя погледна към него ѝ осъзна, че Гризуолд ѝ оказва лошо влияние. По-рано тя беше щастлива да се чуе с абонатите. А сега те само прекъсваха мислите ѝ за *него*.

Беше господин Янек.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

Гласът му изгърмя в ушите ѝ.

— Къде, по дяволите, е онова копеле Уилауърт?

Шокирана от езика му и от злобата в гласа му, Хоуп каза:

— Съжалявам, господин Янек, няма го тук.

— Обзалагам се, че го няма — рече той подигравателно. — А онази уличница, с която работи? Онази Прескът?

— Госпожица Прескът? — Хоуп потрепна, когато чу да изговарят името ѝ с такава злоба. — Нея също я няма.

— Предай на тези задници съобщение от мен — изкрещя господин Янек. — Кажим им да се свържат с мен и да ми кажат какво, по дяволите, става, или аз лично ще се погрижа те да съжаляват.

— Господин Янек, ако има нещо, което мога да направя...

Той тръшна слушалката, преди тя да успее да довърши изречението. Хоуп потърка челото си. Погледна към празното бюро на господин Уилауърт. Къде беше той? Какво ставаше? Тя трябваше да се опита да го намери и да му каже за заплахата на господин Янек. Хоуп се изправи и тръгна към ъгъла на господин Уилауърт, и в този момент телефонното табло изжува.

И този път не беше Гризуолд.

Беше номерът на госпожа Шепард. Беше още рано да се обаждат за проверка, но бебето вече закъсняваше. Може би — надяваше се тя — раждането е започнало.

— Госпожо Шепард. Как сте в този ясен...

Гласът на господин Шепард изгърмя в ухото ѝ.

— Хоуп, Шели ражда!

С най-успокоителния си тон Хоуп каза:

— Това е добре. Знаехте, че рано или късно ще се случи.

— Не! Сега! Тук! Тя ражда вкъщи! Водите ѝ току-що изтекоха. Контракциите ѝ започнаха. — Той беше задъхан. — И сега... и сега...

Хоуп се напрегна. Тя измъкна информацията за спешни случаи на мадам Нейнси от полицата зад гърба си, като разбута хаотично останалите книги.

— Обадохте ли се на 911?

— Тя не е болна, тя ражда!

И господин Шепард се нуждаеше от подкрепа.

— Изчакайте. Ще се обадя на 911. Те ще изпратят линейка. Останете на линия. Ще се върна и ще ви помогна, но трябва да сте спокоен пред Шели.

— Добре. — Той отговори на нарежданията на Хоуп в нейния тон. — Добре.

Хоуп предаде информацията в кризисния център, после се върна на линията.

— Господин Шепард, имам тук една книга.

— Книга. Добра идея. — Той помълча малко, после каза ядосано: — Аз съм тук с жена, която ражда! Не съм в настроение да чета!

Хоуп се опита да бъде търпелива.

— Книгата обяснява какво трябва да правим в подобна ситуация. Първо, къде е госпожа Шепард?

— На леглото.

— Добре. Когато погледнете между краката ѝ, виждате ли главата на бебето? — Хоуп стисна палци.

— Не. — Той звучеше по-малко паникьосано, но уплашено.

Хоуп въздъхна с облекчение.

— Чудесно! Това означава, че имаме време да изчакаме парамедиците. А сега искам да сложите чисти чаршафи под госпожа Шепард.

— Но от нея изтичат *неща*!

Нямаше да бъде лесно. Хоуп се обля в пот.

— Господин Шепард, гледали ли сте филмчета за раждане на деца?

— О, да. Ох.

— Нуждаем се от чисти чаршафи. Когато отивате да ги вземете, сложете една тенджера с вода да заври, и отключете предната врата, за да могат да влязат медиците.

— Чаршафи. Вода. Отключване. Добре.

— Дайте ми да говоря с госпожа Шепард.

Той връчи телефона на жена си и Хоуп го чу да казва:

— Тя иска да говори с теб.

— Това е добре. — Госпожа Шепард звучеше изненадващо спокойно. Вероятно изчакваше господин Шепард да излезе от стаята, или дойде поредната ѝ контракция, но не каза нищо през следващата минута. После се обади: — Здравей, Хоуп, извинявай, че те притеснявам, но няма да стане в болницата. Контракциите са през... по-малко... от минута.

Хоуп чуваше тежкото дишане на госпожа Шепард и бързо четеше информацията пред себе си. Сърцето ѝ се сви. Според книгата не разполагаха с много време. Когато госпожа Шепард се върна на линия, Хоуп каза:

— Няма да ви изоставя, докато медиците не дойдат.

— Благодаря... ти.

Хоуп хвърли поглед върху страницата.

— Напъвате ли?

— Бебето идва... сега. Да, напъвам! — Госпожа Шепард звучеше сприваво.

Това беше нормално. Тя имаше право да е такава. А Хоуп трябваше да помогне на изплашения ѝ съпруг да се появи това бебе.

Госпожа Шепард каза:

— Дойде Майк... с чаршафа. Добре ли си, скъпи? Изглеждаш... пребледнял.

— Дайте ми го на телефона — нареди Хоуп. Когато той вече беше на линия, тя му каза сурово: — Чуй ме, Майк. Не бива да ти прилошава. Не мога да изродя това бебе през телефона. Ти ще трябва да свършиш работата.

— Знам. — Той дори звучеше пребледнял.

— Не припадай. Сложи чаршафа под бедрата ѝ. Може ли тя да облегне краката си на таблата на леглото?

— Добре. И... да. Тъъ, Хоуп?

Хоуп четеше възможно най-бързо.

— Какво?

— Виждам нещо, и мисля, че е главата на бебето.

— Надявам се, че е така. — Защото ако беше задницата на бебето, тогава всички те щяха да имат проблем. Тя каза окуражително: — Случва се наистина бързо, а, господин Шепард? Но можете да се справите.

— Шели не е доволна.

Хоуп чуваше как Шели стене.

— Тя се справя добре. — Хоуп се молеше тя да се справя добре. — Бебето трябва да дойде с лицето надолу.

— Да, надолу е.

Сърцето на Хоуп туптеше толкова силно, че ѝ се наложи да се изправи.

— Хвани го и дръпни внимателно. Ще...

— Чакай!

Хоуп чу врява на фона на гласа му.

— Парамедиците току-що влязоха — съобщи той развълнувано.

— Добри новини, но ти трябва да хванеш бебето и...

Твърде късно. Господин Шепард хвърли телефона, но тя се надяваше, че е хванал бебето. Хоуп го чу да вика, чу хората да му отговарят и се вкопчи в ръба на бюрото, докато се опитваше да следи събитията, които бяха извън контрола ѝ, които дори не можеше да вижда.

— Това е, госпожо Шепард — чу Хоуп да изрича женски глас. — Вие почти родихте това беше. Всичко е наред. Свършихте трудната част сама. Сега само още един напън...

Хоуп чу плача на бебето, а после за момент настана тишина. След това господин Шепард извика развълнувано, парамедиците започнаха да дават инструкции, и най-накрая Хоуп чу госпожа Шепард да говори с щастлив, напевен тон. Това продължи около две минути, но Хоуп успя да различи само няколко думи... после какофонията внезапно секна. Чу се как хората си говорят, отдалечавайки се, бебето продължаваше да плаче, и Хоуп осъзна, че те си тръгват. Бяха приключили. И никой не се беше сетил да ѝ каже дали новороденото е момче или момиче. Сега, след като кризата беше отминала, дланите на Хоуп бяха влажни, сърцето ѝ все още биеше ускорено, а коленете ѝ се прегънаха. Тя седна обратно в стола и каза:

— Чакайте! Какво е бебето?
Никой не ѝ отговори.
Още по-отчаяно тя каза:
— Някой изключи ли печката?

* * *

Хоуп слезе от автобуса и тръгна по улицата към квартирата си. Мръсен сняг се трупаше по ъглите на хлътнолите веранди. Боята от первазите на прозорците се лющеше. Сградите с височина над шест етажа изглеждаха като приведени над улицата, и зидарията се рушеше. В сравнение с къщата в Бийкън Хил, този квартал изглеждаше пълен хаос, и Хоуп установи, че ръката ѝ трепери, докато бършеше замръзнали сълзи от бузите си. Не че беше депресирана. Тя нямаше време да бъде депресирана. Но днес беше помогнала едно бебе да се роди, и никой дори не се беше сетил да ѝ каже дали то е момче или момиче. Не че това имаше толкова голямо значение, важното беше бебето да е здраво... но тя искаше да знае! Беше чула плача на новороденото. Тя беше играла важна роля в това раждане, но в края на краищата беше забравена. Глупаво беше да се чувства наранена, но тя се чувстваше точно така.

Хоуп се беше обадила на 911, но те не ѝ бяха казали нищо, дори и в коя болница са отишли семейство Шепард, така че тя предположи, че са изпратили някого да изключи печката и да затвори телефона.

— Хей, хей, госпожичке, хей! — Мършав, небръснат тийнейджър скочи пред нея от една от високите веранди отдясно.

Тя се спря и заотстъпва назад. Сърцето ѝ се разтуптя. Мили боже! Крадец. Изнасилвач. Дланите под ръкавиците ѝ се изпотиха.

Той я последва; шапката му беше смъкната ниско на челото, устата му беше разтеглена в усмивка.

— Хей, госпожичке, к'во става, а?

— Прибирам се вкъщи. — Тя се стараяше да му отговаря спокойно, но проклинаше себе си.

Когато за пръв път беше минала по тази улица, тя беше нащрек всеки миг. Но никога не се беше случило нищо, и по някое време през последните две години тя беше изгубила онази бдителност, която ѝ

беше помагала да запази живота си. Сега беше изправена лице в лице с ново момче, високо, мършаво, което не беше от познатите ѝ главорези, киснещи на групички по ъглите, биещи се или продаващи дрога, или вземащи дрога.

— Госпожичке, плачеш ли? — Той се протегна към лицето ѝ.

Тя се отдръпна и се опита да си спомни уроците, които беше научила в гимназията. За уличния бой. За самозащитата. За съжаление най-важното правило, което си спомни, беше *не се набърквай в неприятности*, а тя беше пропуснала да го спази.

— Не щеш ли да те докосна? Аз наистина съм готин. — Той имаше искрящите очи на пушач на крек. — Що не ми дадеш нещата в раницата ти?

— Това са книги.

— Обичам книгите. — Бледите му пръсти се подадоха от ръкавиците му, когато той сграбчи ремъка на раницата ѝ. — Имаш ли и пари? Обичам и парите.

Учебниците втора употреба ѝ бяха стрували седмичната ѝ заплата. Знаеше, че би трябвало да ги пожертва: не струваха колкото живота ѝ. Но това беше един ужасен ден в ужасен живот. И тя беше бясна и разстроена, и не беше в настроение да позволи още някой да се възползва от нея.

Тя позволи товарът от пълната ѝ раница да премине в ръцете му, и когато той се олюля, тя дръпна другия ремък. Завъртя се уверено и стовари пълната тежест на книгите върху главата му.

Той падна на колене.

Тя хукна към сградата, където се намираше квартирата ѝ, стиснала раницата в ръка.

Почти веднага го чу зад себе си. Настигаше я.

Тя вложи още повече усилия. Скочи върху стълбите към вратата. Почти я достигна...

И той я дръпна назад.

Краката ѝ се подхлъзнаха настрани и тя падна върху раницата си на тясната площадка. Яростното му лице изплува в полезрението ѝ.

Той имаше нож. Държеше го в дясната си ръка, умело насочен нагоре. Тя не виждаше нищо, освен острието, отразяващо слабите отблясъци на залеза. Единственото, което надушваше, беше миризмата

на тялото му и слабият аромат на трева. Чуваше само ръмжация му глас:

— Глупава кучка. Ще те накарам да съжالياваш.

Тя вече съжالياваше. Не искаше да умира по този начин. Не и сега. Не и тук.

След това тя чу слаб вик — от другата страна на улицата? Или от края на блока?

Но ножът не се разколеба. Той се приближаваше към лицето ѝ. Върхът му се допря до лявото ѝ слепоочие. Тя гледаше младежа и виждаше смъртта си в очите му.

Нов вик, този път по-близък. В подножието на стълбите.

— Хей, глупако, тя е под закрилата на Мамчето!

Нейният нападател хвърли бърз, гневен поглед надолу.

— Не ми пука.

— Ще ти запука, когато Мамчето ти откъсне топките и ги закове на вратата си. — Чу се как някой се качва по стълбите. Друг младеж, също толкова мръсен и вонящ като първия, дойде при тях. — Казвам ти, тази кучка е под закрилата на Мамчето. Омитай се, преди Мамчето да е научила за това.

С крайчеца на окото си Хоуп видя как мръсната ръка трепери в желанието си да я убие — и щеше да стане толкова лесно.

Тя бавно вдигна крака си. Щеше да го изрита в капачката на крака — ако получише възможност.

После ръката се отдръпна назад. Ножът изчезна в ръкава му. Двата младежи се затичаха надолу по стълбите и изчезнаха в здрача.

Хоуп остана да лежи зашеметена.

Едва не беше умряла. Отвратителен ден или не, отвратителен живот или не, тя не искаше да ѝ се случи такова нещо.

През дънките ѝ вече се беше просмукала достатъчно киша, която да намокри бельото ѝ, и това я сепна. Лека-полека тя се надигна, изтупа се, огледа ръцете, краката и задника си за наранявания.

Всичко беше наред. С изключение на треперенето на ръцете ѝ и чувството за гадене. И фактът, че тя можеше да бъде заклана пред собствената си врата от мръсен наркоман, заради книгите ѝ, които той после щеше да изхвърли на боклука, и на никой дори нямаше да му пука.

Тя взе решение, сграбчи раницата и се затича надолу по стълбите и нататък по улицата, към автобусната спирка.

ГЛАВА 16

— Сър, дошла е една млада дама, която търси господин Гризуолд. — Помощник-икономът Ленърд стоеше на прага на кабинета на Зак.

— Млада дама? — Зак вдигна глава от документите. Мислите му веднага се насочиха към Хоуп, но тя нали беше казала, че има за учене. Дали не преливаше от страст към него?

Не. Не и Хоуп. Тя беше решителна и упорита като жените от неговото семейство. Зачуди се откъде ли си е навлякъл това проклетие.

Ленърд пристъпи от крак на крак. Той беше висок, кльоцав мъж, с ужасно бледа кожа, изпъкнали очи и нервно държане, което дразнеше Зак.

— Сър, тя не пожела да ми каже името си, но аз си помислих... Мисля, че това е младата дама, която забавлявахте миналата седмица.

Значи наистина беше Хоуп... и кога Ленърд беше успял да я зърне?

А най-важното бе защо е дошла, след като толкова упорито настояваше, че ще бъде заета?

Зак скочи на крака и се устреми към вратата.

— Благодаря ти, Ленърд. Ако ми потрябваш, ще те повикам.

Ленърд се отдръпна от пътя му тъкмо навреме.

Зак очакваше да бъде посрещнат от обичайната широка усмивка. Вместо това Хоуп не беше свалила палтото, шапката и ръкавиците и стоеше като безстопанствено животинче във фойето, навела глава, обгърнала тялото си с ръце. Изглеждаше така, сякаш бе изхабила цялата си енергия, за да дойде дотук, и сега не можеше да помръдне и на сантиметър.

Зак се приближи забързано до нея.

— Какво се е случило?

Тя не помръдна.

— Хоуп, какво има? — Той се наведе над нея и се вгледа в лицето ѝ.

Момичето като че ли осъзна, че Зак се намира до нея. Тя повдигна глава, големите ѝ сини очи се разшириха и омагьосващо сладката усмивка докосна за миг устните ѝ.

— Гризуолд? Имах наистина отвратителен ден.

На бузата си момичето имаше червена следа; той прокара пръста си по нея, достигайки до плетената ѝ шапка. Свали я нежно и там, на слепоочието ѝ, забеляза разреза. Не особено дълбок, но дълъг поне три сантиметра и от него сълзеше кръв.

Разрезът не беше случаен. Направен беше от нещо остро, може би бръснач. Обхвана го студена ярост.

Някой беше наранил умишлено Хоуп. Зак пусна шапката, погали я по бузата и попита с нежен глас, който изобщо не беше в тон с напирания в гърдите му гняв:

— Кой ти причини това?

— Кое?

Кожата ѝ беше студена и лепкава.

— Раната.

Тя отмести поглед.

— Той не ме поряза — избъбри момичето. — Беше просто глупаво недоразумение. И вече ще знам да не вървя из квартала, без да внимавам. — Хоуп сви рамене, но залитна настрани, сякаш изгубила равновесие. Сякаш тялото ѝ отказваше да функционира.

Шок. Тя беше в шок. Зак трябваше веднага да разпознае симптомите. Той я взе на ръце и тръгна към стълбището.

— Къде отиваме? — Хоуп се вкопчи в ръцете му. — Не може да ме носиш горе!

— Стига глупости. Мога да те нося където си поискам. Няма нещо, което да не мога да направя.

Облегнала глава на рамото му, тя му се усмихна.

— Моят герой.

Опитваше се да се държи нормално, да го закача, но слабият ѝ глас и тъжното изражение на лицето накараха сърцето му да се свие. Тя беше студена, облечена с тънкото си палто и избелели дънки, а влагата от мокрите ѝ задни части се просмукваше в ризата му. Докато минаваше по коридора към кухнята, Зак зърна Ленърд, който се мотаеше наоколо, очевидно с надеждата да научи някоя клюка. Е, той

щеше да му осигури достатъчно. Гласът му прозвуча като плясък на камшик:

— Изпрати горе поднос, какъвто носиш, когато ми гостува майка ми.

Ленърд, който тъкмо се канеше да изчезне, кимна и преглътна.

— Да, сър. Веднага, сър.

— И цветя. Украса от цветя.

— Да, сър!

Зак си напомни да поговори с Гризуолд относно Ленърд, но бързо забрави за това. Той се изкачи, трополейки, по стълбите и се отпрати към спалнята си. Докато вървяха по коридора със сводестите му тавани и проблясващи портрети по стените, Зак изрече с най-сдържания си тон:

— Хоуп, първото нещо, което трябва да направим, е да те стоплим.

— *Ти* си топъл. — Тя се сгуши в него и внезапно потрепери.

С още по-нежен глас той й каза:

— Каж ми сега. Изнасилиха ли те? Трябва ли да се обадя в полицията?

— Какво? Не! — Хоуп изглеждаше изпълнена с негодувание, сякаш Зак беше казал нещо безумно. — Той само се опита да ме ограби.

— *Само*. — Вратата на стаята му беше отворена той връхлетя вътре и нощните лампи автоматично се включиха.

— Когато не му позволих да вземе учебниците ми, той ме подгони и ме заплаши.

— С нож. — Тя все още не осъзнаваше, че е ранена.

— Ами... да. — Хоуп вдигна ръка, сякаш за да докосне слепоочието си, но бързо я свали. — Но онзи другия му каза, че се намирам под покровителството на Мамчето и двамата побягнаха. Според теб какво би трябвало да означава това?

— Означава, че повече няма да живееш в онзи апартамент.

— Стига глупости. Че къде другаде ще живея? — Тя огледа огромната стая с голямо легло и елегантна мебелировка. — Тук ли?

— Това е добра идея.

— Не трябва да сме тук.

Без да ѝ обръща внимание, Зак я внесе в банята. И тук осветлението се включи автоматично и той натисна с лакът копчето на инфрачервената отоплителна лампа.

— И тук не трябва да бъдем. — Той я пусна да стъпи на пода, но продължи да я притиска към себе си. Не беше сигурен дали момичето ще успее да се задържи на крака, а и изобщо не му се искаше да се отделя от нея. — Това е най-голямата вана в къщата. — Личната му вана от черен мрамор, с хидромасаж, дузина дюзи на душа и плъзгаща се стъклена врата, която я обграждаше от три страни. Той ѝ сложи запушалката, пусна водата и я посипа със соли за вана. Когато във въздуха се надигна пара с аромат на цитруси, Зак каза: — Трябва да легнеш и да се стоплиш. — Той свали палтото ѝ и хвърли невзрачния парцал на пода. Гордостта ѝ да върви по дяволите. Повече няма да го носи. Пуловерът ѝ беше достатъчно дебел, но беше ужасно раздърпан и покрит с онези малки, мъхести топчета, които се получават при много пране. — Вдигни си ръцете.

Тя ги вдигна и той издърпа пуловера през главата ѝ. Дрехата се озова на пода при палтото.

Хоуп се прокашля.

— Тъъ, не мисля, че трябва да ме събличаш.

Той погледна тениската ѝ; дълги ръкави, изтъркана дотолкова, че беше станала почти прозрачна — и отдолу не носеше сутиен.

— Не си достатъчно силна, за да се съблечеш сама.

Гърдите ѝ бяха малки, твърди и красиво оформени, а зърната ѝ изпъкваха през платата.

Той плувна в пот.

— Нали?

— Искам да кажа, че изобщо не трябва да се събличам пред теб. — Бузите ѝ леко се зачервиха. — Аз не...

Искаше му се да изругае. Той рече ядосано:

— Не ме интересува какво искаш. Нападнали са те. Ти си в шок. Дойде тук, за да ти помогна и точно това смятам да направя. — Той разкопча дънките ѝ и рязко ги свали надолу.

Бельото ѝ се свали заедно с тях. Зак възнамеряваше да ѝ даде известно време, за да свикне с голотата си, но не се получи и тя изхлипа, прикривайки се с ръце.

— Не съм от мъжете, които се възбуждат от уплашена, болна млада жена. — Но пък беше от мъжете, които щяха да отидат в ада заради лъжите си. — И няма да ти позволя да ти стане още по-зле заради някаква си фалшива скромност. — Тя беше негова и той щеше да я защити, независимо дали това ѝ харесва.

— Свали си ботушите.

Тя ги свали.

— Не съм болна.

— Значи можеш да спреш да се притесняваш. — Той се опита да не гледа, но не успя. Заради непрекъснатото ходене тя имаше дългите, мускулести крайници на чистокръвен бегач. Бедрата ѝ бяха тесни, коремът плосък, а косъмчетата между краката ѝ бяха тъмнокафяви и къдрави. Знаеше, че е отвратителен звяр, но единственото, което му се искаше в момента, бе да коленичи пред нея, да я отвори и да използва езика си, докато тя не закрепчи от удоволствие.

Зак погледна Хоуп, а тя стоеше пред него със затворени очи и се олюляваше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Така че той превъзмогна похотта си, коленичи пред нея и ѝ помогна да запази равновесие, докато събуваше дънките ѝ първо от единия, а след това и от другия крак.

Над ваната се вдигаше пара, върху водата се беше натрупала ароматна пяна.

Зак изрита настрани обувките си, вдигна я и бавно влезе във ваната.

— Дрехите ти! — каза тя.

— Майната им на дрехите ми. — Той бавно се потопи във водата, без да я изпуска. — Сега нека да те стоплим. — Облегна момичето върху гърдите си и се потопи в загряната вода колкото може по-надълбоко.

— Нали не е много горещо?

— Идеално е. — Гласът ѝ все още беше слаб, но в него се долавяше изненада. — Много е приятно.

Той я остави да лежи върху гърдите му, надявайки се, че телесната му топлина ще я затопли, а водата ще я успокои.

Минутите минаваха. После тя попита:

— Сигурен ли си, че господин Гивънс няма да ти направи проблеми?

— Абсолютно. — Той притисна леко пръст към сънната ѝ артерия. Пулсът ѝ беше ускорен и едва доловим, но равен. — Успокой се. Няма да те изпусна.

— Знам. Дойдох, защото исках да те видя. — Тя си пое дълбоко дъх. — При теб се чувствам в безопасност.

Когато казваше такива неща, на него му се искаше да забарабани с юмруци по гърдите си и да изреве като Тарзан. Когато се сецаше, че тя е наранена от ножа на някакъв нападател в квартала ѝ, Зак искаше да го намери и да го убие. Без милост; бандитът не заслужаваше никаква. Той беше заплашил жената на Зак и заслужаваше да умре.

На следващия ден щеше да я разпита. Да събере всички факти. Щеше да спипа нападателя. Но засега...

— Имаш ли позиви за повръщане?

— Знаеш ли, Гризуолд, винаги знаеш точно какво да кажеш.

Той погледна надолу към главата ѝ, която се поклащаше върху гърдите му.

— Имаш ли?

— Не. По-добре съм, наистина. Просто съм уморена. — Хоуп продължи с тих глас: — Започвам да си мисля, че твоят господин Гивънс не съществува.

— Наистина ли? — По дяволите. — Защо? — Макар че и за двамата щеше да е по-добре, ако тя научеше истината.

А може би през цялото време я беше знаела.

Той отново погледна към нея. Може би знаеше... но не. Хоуп не лъжеше. Не крадеше. И дори да изпитваше нужда от нещо, тя никога не би го използвала.

— Нито веднъж не го видях, а ти като че ли правиш каквото си поискаш. — От гърдите ѝ се откъсна тих смях. — Но предполагам, че тази къща и онази огромна сграда в центъра са достатъчно доказателство за съществуването му.

Зак въздъхна с облекчение и я прегърна още по-силно.

— Съществува си, но няма да ни притеснява. — Тази вечер ще я остави да си мисли каквото си иска; изповедите можеха да се направят и утре. Сега щеше да я държи в прегръдките си. Тя беше почти гола. А той се притесняваше за раната на главата ѝ.

Е, притесняваше се предимно за това. Хоуп като че ли не усещаше ерекцията му, която подпираше задничето ѝ, но нищо чудно и

да не се досещаше. Все пак беше дъщеря на пастор.

Но пък няма не четеше дори „Космополитън“?

Той се засмя на непоследователността си. Харесваше му, че момичето не беше докосвано, а в същото време му се искаше да го усеща. Да усеща тялото му. Да усеща ерекцията му, невероятните ѝ размери и твърдост.

Тялото му невинаги бе тъй настоятелно. Не и с другите жени. Не и до такава степен. Хоуп беше събудила звяра в него и той се гордееше с великолепната си ерекция.

Която успяваше напълно да контролира.

По дяволите.

Да, тази вечер успяваше да се контролира... както и предишната.

Зак внимателно отмести Хоуп от гърдите си и я плъзна във водата. За пръв път, откакто я беше внесъл тук, той видя лицето ѝ. То бе възвърнало нормалния си цвят, очите ѝ бяха сънени и челюстта ѝ вече не беше стисната здраво от паника и студ. Тя му се доверяваше и това го изпълни със задоволство. Преди да приключат, тя щеше да му даде всичко. Доверието си, добротата си... цялата си любов.

Той се изненада, че иска всичко това. В обичайните си връзки с жените той се интересуваеше само от една определена телесна част. Сега копнееше за тялото на Хоуп, но желаше страстно и ума ѝ.

— Усмиваш се. — Тя извади ръката си от водата и прокара пръст по устните му. — Защо се усмиваш?

Той почувства как сапунените мехурчета се стичат по брадичката му.

— Просто си мислех... Никога през живота си не съм къпал жена.

— Това ме прави много щастлива. — Тя очевидно нямаше никаква представа в каква посока текат мислите на Зак, или как му се отразява признанието ѝ.

И все пак, помисли си той, сега не е моментът да ѝ го показва.

Въпреки това Зак не беше свикнал да се ограничава. Когато искаше някоя жена, тя му се предлагаше. Мразеше да има ограничения. А още повече мразеше сам да си ги налага.

Той се пресегна и взе шампоана.

— Колко ли трудно би могло да бъде? — Тя се опита да се надигне, но се плъзна обратно във водата. — Позволи ми. — Той

постави главата ѝ в сгъвката на лакътя си и я потопи бавно, докато над водата остана само лицето ѝ. Намокри косата ѝ, след което я повдигна достатъчно, за да втрие шампоана. Първоначално Хоуп не се поддаде на удоволствието от лекия масаж на пръстите му върху скалпа ѝ. Но след това очите ѝ се затвориха и тя отново се отпусна.

— Хубаво мирише — каза момичето. — Мандарини?

— Да, така мисля. — Само една жена може да забележи нещо подобно в такъв момент. Докато той я държи в ръцете си и тя е облечена само с една проклета мокра тениска, която трябва да свали, за да може Зак да я изкъпе.

В главата му отекна гласът на здравия разум. Той му казваше, че не е нужно да я къпе. Достатъчно е да я извади от ваната, да ѝ навлече някой от пуловерите си и да я сложи да си легне, без да я изтърква от главата до петите с ръце и калъпче сапун.

Той пренебрегна гласа. Целия си живот бе живял разумно и му беше писнало от това. Тя беше тук. Тя беше негова. Тя имаше нужда от грижи — а той искаше да я докосва. Не можеше да я люби сега. Не и след като е била нападната. Не и след като е преживяла такъв шок. Но можеше да я накара да се чувства по-удобно, а той да остане доволен и точно така щеше да постъпи.

Зак пусна отново водата и използва слушалката на душа, за да ѝ изплакне косата. Намаза я с малко балсам, изплакна и него. Изми лицето ѝ с гъба, като изключително внимаваше да не засегне раната.

А в гърдите му се натрупваше онова мъчително чувство на безсилие.

— Имаш нужда от нов дом. Ела да живееш тук.

Тя се изкиска и отвори очи.

— Дори господин Гивънс да е толкова мил, както твърдиш, според мен ще възрази срещу намерението ти да приемеш наематели тук. Две години живях добре в моя квартал. Ще се оправя.

Той се опита да нагласи силата на струята и накрая я опръска в очите.

Тя започна да плюе вода, да търка лицето си и рече обвинително:

— Нарочно го направи.

Не беше нарочно; просто не беше свикнал, но въпреки това рече подигравателно:

— Защо да го правя нарочно? Просто не се вслушваш в гласа на здравия разум. Ако не искаш да се преместиш тук, ще ти взема друг апартамент. На някое безопасно място.

Тя не отговори на предложението му, пренебрегвайки го с кралско достойнство.

— Имах нужда нещо да ме поразбуди. И го получих.

— Ти си най-упоритата жена, която съм срещал. — Не знаеше по какъв начин да я убеди. Не разполагаше с морков, който да разклати под носа ѝ. Не притежаваше нищо, което тя да пожелае.

— Не съм аз неразумната. — Тя се размърда мудро, отслабена от топлината на водата, и се потопи по-дълбоко. Пяната по повърхността се беше разтворила и той можеше да види дългите ѝ крака. Тениската ѝ се беше повдигнала нагоре, разкривайки бедрата, корема, дори кръста ѝ пред погледа му.

Ерекцията опъна ципа му, толкова голяма и твърда, че дори търкането в бельото му беше болезнено. Искаше му се да разкъса дрехите си... вместо това я повдигна и съблече нейните.

Очите ѝ се разшириха, когато той издърпа тениската през главата ѝ, оставяйки я абсолютно гола под тънкия слой мехурчета.

— Ти... не трябваше... — Тя се вкопчи в тениската.

— Малко късно е да ми казваш какво трябва да правя. — Зак дръпна рязко тапата на ваната. Докато водата се изтичаше в канала, той затвори стъклените врати и пусна душа. Фина мъгла изпълни тясното пространство, превръщайки го в тропическа джунгла.

Нивото на водата постепенно спадна. Хоуп напразно се опитваше да се скрие под повърхността ѝ, а накрая и под кърпата за тяло.

Тя се опитваше да се скрие от него. Не знаеше ли, че вече цялата му принадлежеше?

— Малко късно е за това. Не си първата гола жена, която съм имал привилегията да видя.

С типичното си хапливо нахалство тя му отвърна:

— Да, но ти си първият мъж, който получава привилегията да види мен!

Така. Тя беше потвърдила всичките му подозрения. Ерекцията му достигна гигантски размери, пулсирайки настойчиво. Той разкопча мократа си риза и я хвърли настрани.

Хоуп го наблюдаваше с нарастваща тревога.

— И нямам никакво желание да виждам и теб гол.

— Нима? — Той я погледна в очите. — Наистина ли?

Хоуп се извърна настрана. Не му отговори.

Изпълни го задоволство. Тя го желаше и не можеше да го отрече.

— Ние трябва... — Гласът ѝ потрепери. — Трябва да си вървя.

— Дори не си го помисляй. — Той си събу чорапите. — Тук си в безопасност. Няма да правя любов с теб... точно сега. Трябва да съм пълен простак дори да си го помисля — а мислите ми доказват, че съм простак. Освен това доказват, че притежавам въздържанието на будистки монах. — Коланът му... ох, какво пък. Имаше и други кожени колани. Не смееше да го свали, защото се страхуваше, че панталоните му ще се свлекат под тежестта на водата. Бельото му щеше да отиде заедно с тях и той беше абсолютно сигурен, че ще увиснат точно под талията му. Освен това знаеше, че Хоуп не беше подготвена за шока, който щеше да изпита. Достатъчно замаяна бе и от гледката на голите му гърди.

Зак се наведе и я изправи на крака. Положил ръце на раменете ѝ, той се взря в очите ѝ.

— Миришеш ми на страх и пот.

С крайчеца на окоото си той видя как тя бързо си пое дъх. Видът на меките копринени гърди, увенчани с щръкнали зърна, направо го подлудяваше.

Всъщност лудостта обясняваше всичко. Вманиачаването му по Хоуп, по гласа ѝ, безопасността ѝ, същността ѝ. И лъжата му. Той не трябваше да забравя лъжата. Да. Хоуп наистина го подлудяваше.

Потрепервайки леко, той я увери:

— Кълна се, че няма да те нараня.

Веднага забеляза как настроението ѝ се променя; ъгълчето на устата ѝ се разтегли в подигравателна усмивка и тя изстреля:

— Тук не става въпрос за доверие, а за голота.

— Съвсем недостатъчна.

— Не знам как мога да стана още по... О. — Тя се усмихна широко, с онова веселие, което толкова силно го очароваше. — Твоята голота. — Погледът ѝ се плъзна по тялото му веднъж, още веднъж. — Мисля, че си достатъчно гол.

— Бих могъл да поспоря.

Тя вдигна ръка и я притисна към гърдите му, върху разгуптяното му сърце.

— Знаеш ли защо дойдох днес тук?

— Защото си била нападната?

— Защото се чувствах самотна. Всички, които познавам, си имат някого. Абонатите в телефонната служба; всички те са щастливи. Обаждат ми се и споделят живота си с мен. — Тя се засмя на глас. — Днес помогнах за раждането на едно бебе, но когато пристигнаха парамедиците, всички забравиха за мен.

Той не знаеше как да я утеши. Използва напълно тривиални думи, за което се проклинаше на ум:

— Но те всички те обичат.

— Не знам. Да, сигурно. По свой си начин. Но аз не им принадлежа. С теб имам чувството... — тя погали тъмните косъмчета по гърдите му, — че съм на мястото си.

Тя го беше казала. Беше признала, че му принадлежи.

Гърдите му се повдигаха и спускаха под ръката ѝ, докато се опитваше да си поеме дъх. Беше трогнат. Беше гневен. Всички хора, на които беше помагала, я бяха оставили да се прибира у дома сама. Да бъде нападната. И той не беше по-добър от тях. Умът му беше в съвсем други неща. В поглъщането. В леля му. Освен това кроеше тайни планове за Хоуп. Знаеше, че е неопитна, и въпреки това вложи целия си чар, всичките си умения в съблазняването ѝ. Не ѝ се беше обадил, защото знаеше, че тя ще го очаква. Ще се чуди дали е харесал целувките им. Дали се е ядосал, че снощи си е тръгнала толкова бързо.

Водата ги обливаше. Зак насапуниса ръцете си и ги плъзна по гърба ѝ.

— Тази вечер няма да те оставя сама.

— Това е всичко, което искам.

Всичко, което иска?

— Искаш твърде малко. — Би трябвало да иска същото, което искат и останалите жени — да му стане съпруга. Все пак тя може и да го смята само за иконом, но той знаеше, без да се самозалъгва, че е доста привлекателен. Сигурно знаеше, че има пари, или поне повече пари от нея. Защо да не иска да го запази за себе си завинаги?

Той си помисли... стори му се... че тя може и да го получи. Завинаги.

ГЛАВА 17

За пръв път в живота на Хоуп мъж гледаше голото ѝ тяло — и се мръщеше. Тя не знаеше много за мъжете и за начина, по който се държаха в подобна ситуация, но подозираше, че това не е добре.

— Ти... Да не би да съм...?

— Какво? — сопна ѝ се Гризуолд.

Тя *знаеше*, че това не е добре. Затова изрече бързо, с лека нотка на нетърпение:

— Виж какво, и сама мога да се измия.

Той изсумтя.

— Скъпа, аз може и да нямам опит, но обещавам, че като привърша, и двамата ще останем доволни.

— Държиш се като задник. — Странно, но въпреки гнева си, тя се почувства по-добре.

Той я погледна и мрачното му изражение омекна.

— Наистина съм задник. Не се мръщех на теб.

— Без малко да ме заблудиш — промърмори тя. Всъщност мръщенето му изразяваше повече смущение, отколкото недоволство. Дали не бъркаше? Хоуп погледна надолу. Всичко ѝ изглеждаше наред.

— Просто си... мислех — каза той.

— А аз си мисля, че щом размишляваш, докато гледаш една гола жена, значи си видял твърде много такива през живота си. — Тя го изгледа с присвити очи.

— Някоя от тях не беше важна — докато не се появи ти.

Тя вирна глава.

— Продължавай да говориш.

— Всяка нощ, откакто те срещнах, аз си те представях без грам облекло. Още преди това, по дяволите. Гласът ти по телефона ме възбуждаше.

Тя се изчерви.

— Винаги звуча прегракнало.

— Дрезгаво — поправи я той. — Гласът ти звучи дрезгаво, сякаш цялата нощ си стенела в прегръдките ми.

Тя реши повече никога да не разговаря с него.

— Първия път, когато те видях, знаех, че ще си твърде слаба, с изпъкнали ключици и ребра, с плосък корем.

Той миеше частите от тялото ѝ, които изброяваше, и усещането от пръстите му по топлата ѝ, нежна кожа я караше да се изчервява. Но същевременно ѝ харесваше. Толкова много, че кръвта във вените ѝ пламна и дъхът ѝ се накъса.

— Знаех, че гърдите ти ще са малки и подозирах, че ще са идеални.

Тя го погледна въпросително.

Той отвърна на погледа ѝ и разтърка гърдите ѝ с насапунисаните си ръце.

— И наистина са такива.

В прилив на смелост тя притисна дланите си върху неговите и му показа как ѝ харесва. На малки кръгове. На по-големи извивки. Това беше по-хубаво от приятелството. Това беше божия благословия в близо двуметрова обвивка. Тя го наблюдаваше очарована как я гледа и играта на страст и удоволствие по лицето му я караше да изпитва огромно желание да притисне цялото си тяло към неговото. Той я гледаше така, сякаш беше истинско чудо, и тя, която се чувстваше толкова по-незначителна, се наслаждаваше на вниманието му.

Той отмести ръцете си. За миг бялата пяна защити скромността ѝ, но водната струя бързо отми сапуна.

Зак я обърна с гръб към себе си и изтърка гърба ѝ.

— Имаш най-чистата, най-красива кожа, която съм виждал, с консистенцията и цвета на сметана и ми се иска...

Гласът му се напрегна.

— Но не мога да я имам. Била си наранена, изпаднала си в шок. — Той добави замислено: — Макар вече да изглеждаш по-добре.

Над двойния умивалник висеше огромно огледало. Поглеждайки към него през замъглените врати, тя потрепна. Ако сега изглеждаше по-добре, направо не ѝ се искаше да мисли какво е било преди това. Косата ѝ висеше на мокри кичури край лицето, бузите ѝ бяха хлътнали и напукани от студа, а клепачите ѝ бяха клюмнали.

— Добре съм.

— Със сигурност. — Той разтърка задничето ѝ с голи ръце.

И Хоуп знаеше, че ако плъзне пръстите си надолу, между краката ѝ, тя ще попадне в рая. Момичето се притисна назад към него и прошепна:

— Гризуолд.

Това го накара да се осъзнае. Тя го нарече Гризуолд. Той *не беше* Гризуолд, *не беше* иконом, а тя не беше в състояние да понесе истината. Нуждаеше се от легло, а той нямаше нужда от жена, особено такава, която имаше нужда от грижи, а не си го признаваше.

Щеше да се придържа към първоначалния си план. Щеше да я съблазни, да я задържи, докато не се наситят един на друг, а след като се разделят, тя щеше да разполага с всички предимства, които той можеше да ѝ осигури.

Но сега за пръв път той се зачуди... дали Хоуп щеше да приеме онова, което той щеше да ѝ предложи, и да остане доволна?

Зак коленичи пред нея и изми краката ѝ.

Той беше ангажиран човек, с твърде много отговорности. Нуждаеше се от жена, която осъзнаваше мястото си като домакиня, като негова помощница. Нуждаеше се от жена, която му беше допълнение, като вратовръзка или лаптоп, или удобен чифт обувки. Не жена, която имаше свои собствени цели и дневен ред.

Той нямаше да съобразява живота си с удобствата на жена си. Трябваше да преосмисли плана. Трябваше да обмисли дали да не се откаже напълно от нея.

Но Зак желаше Хоуп. А Зак Гивънс получаваше всичко, което поискаше.

Той се изправи и я придърпа към себе си, притискайки гърба ѝ към гърдите си, и я обгърна с ръцете си. Оставаше му да измие само още едно място.

Гласът ѝ потрепна панически:

— Аз ще се погрижа за това.

— Как ли пък не. — Той отново насапуниса ръцете си. — Аз се погрижих за всичко останало. Няма да ми отнемеш най-хубавото.

Тя се стегна, сякаш очакваше да бъде нападната.

Макар и арогантен, той не беше несръчен. С бавни, леки движения той изми триъгълника от къси, къдрави косъмчета. Тя леко

се отпусна, но продължаваше да стиска здраво краката си. С единия си пръст той напипа цепката и бавно проникна през нея.

Момичето се вцепени, но той я успокои с тихото: „Шшт, довери ми се“. Пръстът му потъна още по-навътре, намери клитора ѝ и по-скоро почувства, отколкото чу рязкото ѝ поемане на дъх. С тих глас той изрече в ухото ѝ:

— Разкрачи се малко, скъпа.

Тя се поколеба, но го направи.

— Просто искам да те измия. — И той направи точно това. Измия я. Не проникна в нея, макар да му се искаше. Просто я изкъпа, цялата, докато слушаше лекото ѝ, накъсано дишане. Смущение ли беше причината? Несъмнено. Желание? О, да. Хълбоците ѝ помръдваха, когато я докосваше, движеха се във вродения си ритъм. Той окуражаващо я целуна по шията, а след като приключи с измиването, я прегърна с една ръка през кръста и бавно докосна най-чувствителната ѝ част.

Хоуп се изпъна, опита се да се откъсне от него, но той я държеше здраво. Знаеше, че не може да я вземе още сега. Колкото и смело да звучеше, тя все още се намираше в деликатно състояние, и той... той щеше да се възползва от тази слабост, за да я накара да свикне с докосването му. С все същия тих, успокояващ тон той каза:

— Всичко е наред, скъпа. С мен си в безопасност. Аз ще се погрижа за теб... отпусни се. — Тя потрепери в прегръдките му, опитвайки се да се бори с непознатото удоволствие, но нямаше никакъв шанс срещу него. Той знаеше точно какво прави. Пръстите му оказваха нужния натиск, намираха всяко нервно окончание и тя губеше и последните си съпротивителни сили.

С безпомощен стон момичето се сгърчи в ръцете му, притискайки дланта му между търсещите си бедра.

Той ѝ даде онова, от което имаше нужда, окуражаваше я, когато мислеше да се съпротивлява, и когато тя свърши, той я вдигна и я залюля в прегръдките си. Тя беше труднодостъпна, но и толкова отзивчива, че му се искаше да я задържи и да ѝ покаже всичко. Всички наслади на чувствения свят.

— Не мога да повярвам... — Тя скри лицето си в гърдите му и потрепери в прегръдките му. — Не мога да повярвам, че го направих.

Излизайки от ваната, Зак каза:

— Не *ти* го направи. А *ние*.

Тя надигна глава и го погледна с ококорени очи:

— Ние ли?

Той се засмя с кратък, дрезгав смях, подхранван от неудовлетворението му.

— Аз не намерих облекчение, ако това имаш предвид. Имах предвид, че ти помогнах. Не достигна сама до върха.

— О... — Тя наведе глава и бузите ѝ отново се зачервиха.

Той ѝ каза нежно:

— Харесва ми да те прегръщам. Да ти доставям удоволствие. Ако не беше така, нямаше да го направя. — После я попита с дрезгав глас: — Хареса ти, нали?

— Хареса ми. — Усмивката ѝ се стопи. Тя не го поглеждаше; гледаше настрани, смутена повече от думите, отколкото от действията му или собствената си реакция. После рече шепнешком: — Всичко в теб ми харесва. Всичко, което направи... е чудесно. И аз ти... благодаря.

Той не отговори. Стоеше неподвижно до мраморния плот и най-накрая тя намери смелост да вдигне глава и да го погледне. Откритото ѝ признание, благодарността ѝ не му бяха доставили удоволствие. Тя го разбираше по сбърчените му вежди, по свитите устни, по начина, по който ръцете му се стегнаха около тялото ѝ.

— Не съм направил нищо.

— Напротив. Ти...

Той я прекъсна:

— Можеш ли да стоиш на краката си?

— Разбира се! — Очевидно Гризуолд не обичаше да му благодарят.

— Няма никакво *разбира се*. Ти беше в шок. Едва стоеше на краката си. — Зак я подкрепи с ръката си през кръста. Когато се убеди, че е добре, той взе един дебел бял халат от закачалката на вратата и я уви в него.

Халатът беше голям и стигаше до пода. Тя опипа ревера му.

— На господин Гивънс ли е?

— Мой е — отвърна рязко Гризуолд. — Престани да се притесняваш. Всичко е мое.

В което нямаше никакъв смисъл. Но тя нямаше сили да спори с него. Когато вече беше стъпила на земята, тя установи, че краката не я държат и се чувства леко замаяна.

Той отиде до рафта с кърпи, грабна няколко и се върна при нея.

— Откога не си яла?

— От обяд.

— Разбира се. — Той уви главата ѝ в една хавлия. — Ти не се грижиш за себе си.

— Напротив. — Кърпата беше топла и тя се наслади на лукса да имаш отопляван рафт с хавлии, след което се приготви да спори с него: — Прибирах се в апартамента си, където смятах да вечерям.

— Супа от консерва? — Той я вдигна на мраморния плот и се обърна, за да потърси нещо в шкафа.

— Много е хранителна.

— И има ужасен вкус. — Той извърна главата си настрани, за да може да я вижда с крайчеца на окото си.

На раменете си беше наметнал една голяма хавлия, която скриваше доста от голото му тяло. Хоуп трябваше да е доволна. А не беше. Момичето рече разсеяно:

— Харесвам доматино пюре. Какво правиш?

Той докосваше слепоочието ѝ и тя усети болка.

— Явно имаш нужда от няколко шева.

— Шевове? — Тя също докосна слепоочието си. — Наистина ли ме е порязал?

Видя как той стисва зъби и разбра, че е ядосан.

— Не е чак *толкова* дълбоко. Една лепенка ще свърши работа. — Той изстиска малко мазило на пръста си и отрязва парче лейкопласт.

— Откъде си се научил да правиш това? — попита тя. — В училището за икономи?

— Получих значката си по оказване на първа помощ в бойскаутския лагер. — Устните му се разтегнаха в лека усмивка.

Той приключи с превръзката и докато тя го гледаше, разкопча колана си и подгизналите му панталони се свлякоха до глезените.

— Ау! — каза тя.

Наистина го изрече, така, както го произнасяха мишките по анимационните филмчета, и едва се въздържа да не прикрие очите си с ръка.

Той успя да улови боксерките си, преди да се плъзнат надолу заедно с панталона, и ги нагласи на кръста си. Увери се, че е увита добре в халата, вдигна я на ръце — отново! — и я отнесе в спалнята.

Не каза нищо за ерекцията, чиято форма тя ясно забеляза под мокрия, тъмен памук. Не беше смутен. Не се перчеше. По-скоро беше твърдо решен да я отнесе в спалнята и нищо друго нямаше значение.

Тя, естествено, го беше усетила, докато я прегръщаше във ваната. Беше усетила натиска в задничето си, който се подиграваше на собствената ѝ глупава неспособност да се справя с подобни ситуации. Затова се беше престорила, че не забелязва нищо, и сега тихо изписка, когато за пръв видя истинска ерекция. Не разбираше защо мъж с неговата изтънченост и елегантност се занимава с такава писукаща провинциална мишка като нея.

Стаята беше топла, много топла, осветена от меката светлина на двете нощни лампи. Подът беше покрит с огромен персийският килим с шарка от рози и тъмносини цветя на поразително черен фон. Дървеният паркет лъщеше под краищата на килима, полиран до блясък също като мебелите от палисандрово дърво. Леглото не беше оправено, белите чаршафи меко проблясваха, а на пода лежеше пухкаво шалче от синьо кадифе. Завесите бяха спуснати, откъсвайки стаята от леденостудената нощ. Някой беше влизал, докато бяха в банята, и беше оставил поднос на масата до прозореца, отрупан с хапки и сладкиши. От чучура на каничката за чай се вдигаше пара.

Стаята беше пълна противоположност на нейната студена, гола спалня — и заедно с грижите, които Гризуолд беше положил за нея, ѝ напомни за онова, което бе изгубила преди толкова много години.

Той я положи върху леглото и я подпря с три възглавници. Свали кърпата от главата ѝ и леко подсуши краищата на косата ѝ. После зави краката ѝ с халата. След това се отдалечи от леглото и започна да се подсушава — и това, установи тя, беше далеч по-интересно от всичко, което бе направил с нея.

Той избърса лицето си и небрежно изтърка косата, а докато го правеше, мускулите му изпъкнаха и затанцуваха под прекрасната му, гладка, загоряла от слънцето кожа. Хвана кърпата в двата края и избърса и гърба си. Очевидно беше тренирал сериозно коремните си мускули, защото те оформяха класически плочки, а точно над ластика

на боксерките му се оформяха малки вдлъбнатини, които просто молеха да бъдат докоснати от устните ѝ.

Тя примигна. Откъде се беше появила тази мисъл? Сигурно я беше омагьосал с някакъв древен ритуал на... сушенето.

Той се наведе и подсуши бельото си, като внимаваше с все още неспадалата ерекция, след което избърса дългите си, добре оформени крака. Пусна кърпата на земята и пристъпи няколко пъти върху нея, за да изсуши и петите си.

— Така. Това е достатъчно. — Вдигна поглед и срещна нейния, преди тя да успее да се извърне настрани. Като че ли знаеше точно какво си мисли, защото устните му потрепнаха леко в усмивка и той облегна едното си коляно на матрака. Тежестта му я накара да се претърколи към него. Той я хвана с двете си ръце и се надвеси арогантно над нея. — Видя ли нещо, което да ти хареса?

Щеше да е невъзпитано да каже „не“, защото той я беше засипал с щедри похвали за слабата ѝ фигура, затова тя преглътна и каза:

— Харесвам ръцете ти.

— Ръцете ми. — Той хвана реверите на халата и плъзна ръце надолу до възела на кръста ѝ. Същият, който придържаше халата. — Само това ли ти хареса?

— Харесват ми... — Докато вниманието му беше насочено към възела, тя можеше да разгледа лицето му и силата на погледа му я зашемети. Тя знаеше, че този мъж е интелигентен и проникателен, но точно в този момент тялото ѝ, същността ѝ, поглъщаха цялото му внимание. Това едновременно я ласкаеше и плашеше.

Колебанието ѝ привлече вниманието му и той се взря в очите ѝ. Внезапно се отдръпна и рече:

— Гладна ли си?

Тя объркано тръсна глава.

— Какво?

И сякаш досега не я беше гледал страстно, той просто отиде при подноса и ѝ приготви една чиния с хапки, сладкиши и чаша горещ шоколад, пълен с топчета маршмелоу. А тя, която си беше мислила, че никога няма да се освободи от страха, предизвикан от нападателя ѝ, установи, че стомахът ѝ курка достатъчно силно, за да го чуе.

— Колко изискано — каза момичето, протягайки ръка към чинията.

Той не ѝ позволи да я вземе. Вместо това поднесе една от хапките към устата ѝ. Струваше ѝ се странно да му позволи да я нахрани, но той я гледаше толкова упорито и властно, а и нямаше как да му откаже учтиво. Затова тя притеснено отхапа от тънкото парче шунка и швейцарско сирене, като едва не припадна от удоволствие, когато изтънченият пушен вкус докосна езика ѝ. Момичето с желание отвори уста за втора хапка, а той потрепна и дръпна пръстите си назад, преструвайки се, че го е ухапала.

Не ѝ пукаше. Можеше да се прави на забавен колкото си иска, стига да ѝ даде да отхапе отново.

Този път хапката съдържаше бекон, салатата и домати, заедно с босилекова майонеза. И тя без малко не ухапа наистина пръстите му.

Докато я хранеше, той се усмихваше, сякаш се радваше на апетита ѝ, и тя си спомни смърянето му, че е твърде слаба. Добре, може и да беше, но тази вечер се хранеше с апетит, какъвто не беше имала от много години. Погълна набързо още две хапки, след което той остави чинията настрана и сложи чашата в ръцете ѝ. Тя вдъхна дълбоко и ароматът на гъстия горещ шоколад върна в съзнанието ѝ всички спомени от детството.

Млякото беше гъсто и плътно, шоколадът вкусен, а топчетата маршмелу се разтопиха в сладка пяна, която полепна по горната ѝ устна. Тя се направи да я оближе, но той каза:

— Не.

Отмести чашата настрана и започна да облизва и смуче устните ѝ. Тя го отблъсна настрана и каза:

— Вече не остана нищо.

Той я целуна силно.

— Не го правех заради това.

Тя го знаеше, но въпреки това бе шокирана от откровеността му.

— Аз съм...

— Изморена. — Той докосна челото ѝ. — Виждам. Искаш ли още нещо?

— Вода. — Гледаше го как отива и взема една бутилка, като размишляваше колко лесно би свикнала да ѝ носят разни неща. — И един сладкиш.

Той разви капачката, подаде ѝ бутилката, а когато тя се напи, отчупи парче сладкиш и го притисна към устните ѝ.

Канела и ванилия. Тя нетърпеливо лапна парчето и след като го сдъвка и глътна, вече беше готова. Не изтощена и плачлива, както когато беше пристигнала, а приятно изморена и спокойна, както не се беше чувствала през последните пет години.

Пийна още малко вода и той издърпа допълнителните възглавници изпод главата ѝ. Тъмните му очи загадъчно проблеснаха на мургавото му лице, устните му леко се разтвориха и той приседна до нея, опрял бедро в нейното. Съдейки по хитрото изражение на лицето му, той се канеше да ѝ каже нещо, да я смъмри за нехайството или неразумността ѝ. Тя реши да му позволи да го направи. Все пак той съвестно се беше погрижил за нея. Освен това точно в момента нямаше сили да проявява каквото и да било негодувание.

Но той просто я избута към средата на леглото. Без да поиска разрешение или дори да ѝ съобщи намеренията си, той развърза халата.

Тя се вкопчи в ръбовете му.

Той отблъсна ръцете ѝ настрани.

— Вече те видях гола, забрави ли?

Да, помнеше го, но това не променяше нищо. Тогава беше разстроена и почти обезумяла от страх. Сега вече беше дошла на себе си. Беше възвърнала здравия си разум.

Отново се вкопчи в халата, опитвайки се напразно да се загърне отново в него.

Той улови китките ѝ и ги изпъна настрани. След това я огледа изучаващо. Проучи всеки сантиметър от тялото ѝ с интимност, която запали огън в нея. Гърдите ѝ се втвърдиха и щръкнаха. Стомахът ѝ се сви и тя си спомни с подробности колко внимателно я беше измил между краката.

Истината бе, че той я беше довел до оргазъм. Нея, която години наред бе пренебрегвала напълно тялото си и собствените си желания, отдавайки се изцяло на работата и учението. Сега той я гледаше и тялото ѝ се подчиняваше на неизречената му команда да се подготви за него. Сгъвката между краката ѝ бе отмаяла от копнежа да бъде докосвана. Тя се овлажни и мислено се помоли да не я докосва там, защото щеше да осъзнае мащабите на собствената си власт над нея — а и без това вече беше достатъчно самонадеян.

Но той не я докосна. Не и с ръцете си. Вместо това се наведе към гърдите ѝ и притисна ухо към разтуптяното ѝ сърце.

Не играеше честно. Жестът му я трогна, накара я да се опита да освободи ръцете си, и когато той ги пусна, вместо да прояви здрав разум и да го отблъсне от себе си, тя приглади косата му над ушите. Този изпълнен с благодарност жест запуши извора на нежност в гърдите ѝ и за миг сърцето ѝ се успокои и тя се отпусна доволна.

Докато той лежеше върху нея, тя усещаше дъха му върху кожата си, лекия полъх върху зърното на гърдата ѝ. Топлината му беше силна и завладяваща. Пръстите ѝ погалиха късата му коса и бавно, сякаш по своя собствена воля, се плъзнаха надолу по врата му и разтриха мускулите на раменете му. Тя беше жива и той беше тук, и всичко най-после беше наред.

* * *

Когато Зак се убеди, че Хоуп е заспала дълбоко, той се измъкна изпод ръката ѝ и отиде до телефона. Погледна към часовника. Беше едва девет, но часът всъщност не го интересуваше. Той беше Закарая Гивънс и беше настъпил моментът да се развихри.

Вдигна слушалката и нареди на оператора да го свърже.

Обади се самият кмет — естествено — и Зак с удоволствие улови нотката на нервност в гласа му.

— Господин Гивънс, какво удоволствие е да чуя гласа ви!

Зак се отдалечи в другия край на стаята. Не искаше разговорът му да разбуди Хоуп. С най-студения си тон заяви:

— Вниманието ми беше привлечено към факта, че районът на Мишън Хил не е безопасен.

— Ами... разбира се... това е... — Кметът запелтечи, неуверен в причината, която се криеше зад оплакването на Зак. — Полицията винаги е нащрек, но за нещастие части от града са наистина проблемни, особено когато хората са достатъчно неразумни, за да се движат по улиците без...

— Ами ако живеят там?

Кметът придоби някаква яснота относно намеренията на Зак.

— Мога ли да направя нещо за вас, господин Гивънс?

— Всъщност можете.

ГЛАВА 18

Ленърд стоеше сам на задната веранда, пушеше цигара, както обикновено, и трепереше от студ. Не обичаше да излиза навън, особено през зимата, но господин Гивънс бе абсолютно непреклонен в забраната си да се пуши в къщата и точно сега Ленърд беше доволен от това, защото така бе успял да прикрие истинските си намерения.

Той извади мобилния си телефон от джоба, набра номер и зачака да се включи телефонният секретар.

Вместо това му вдигна самият Колин Бакстър.

— Какво?

Великият мъж беше ядосан. Ленърд предполагаше, че има пълно право за това; Бакстър губеше компанията си заради господин Гивънс и не можеше да направи нищо, за да му попречи. Освен това местните новини бяха надушили какво става, а и се носеха слухове, че Комисията по ценните книжа и борсите разследва бизнес практиките на Бакстър.

Но той искаше да си отмъсти и Ленърд бе проявил склонност да му помогне. Ала вече не беше толкова сигурен. Не беше сигурен, че ще получи цялата сума, които му беше предложил Бакстър, но вече беше осребрил поощрителния чек и знаеше със сигурност, че Бакстър ще поиска нещо насреща — а той беше от хората, които по един или друг начин винаги получаваха онова, което искаха. С тих глас Ленърд каза:

— Момичето, за което шушука прислугата, се появи отново тази вечер. Попита за Гризуолд и когато казах на господин Гивънс, той скочи от стола си и хукна да я посрещне.

— Попитала е за Гризуолд? Защо?

— Според мен тя си мисли, че господин Гивънс е Гризуолд.

— Това вече е интересно. Защо му е на Гивънс да я оставя да си мисли такива неща? — Преди Ленърд да успее да изкаже предположение, Бакстър се изхили многозначително. — Защото горкото малко богато момче иска да бъде обичано заради самия него.

— И без това го обичат достатъчно заради богатството му. — Ленърд завиждаше на господин Гивънс заради скъпите жени, които привличаше.

— Той държи много на лоялността и всякакви подобни глупости — изсумтя Бакстър.

Ленърд тихо се засмя. Господин Гивънс наистина държеше много на лоялността, и ако хванеше някога Ленърд, че разговаря с Бакстър, с кариерата му на помощник-иконом беше свършено. Но Ленърд се беше изморил да чака пенсионирането на Гризуолд, за да получи повишението и уважението, което заслужаваше, а Бакстър му беше предложил адски много пари. Освен това никой нямаше да разбере. Нямаше начин. Той взимаше всички предпазни мерки. Ленърд погледна към осветените прозорци на кухнята и отново снижи гласа си.

— Господин Гивънс адски си пада по нея. Тя плачеше, а той я вдигна на ръце и я качи на горния етаж. Накара ме да отнеса поднос с храна и цветя. Когато го направих, двамата бяха в банята. Подслушах на вратата — мисля, че той я къпеше. — Което се струваше твърде странно на Ленърд.

Бакстър възкликна подигравателно.

— Къпеше я? В банята? Веднага ще се обадя на „Нешънъл Инкуайърър“.

— Не можете да го направите! — Ленърд се сепна. — Това е... това не е добра идея, господин Бакстър. Ако го направите, господин Гивънс веднага ще се досети, че аз съм.

— Шегувах се. — В гласа на Бакстър се долавяше раздражение. — Красива ли е тя?

— Не, мамка му. Тази вечер изглеждаше ужасно.

— Става все по-хубаво. Как се казва?

— Той я нарича Хоуп и тя работи в телефонната служба на мадам Нейнси.

— Добре. — Ленърд беше сигурен, че чува как Бакстър потрива доволно ръце. — Това ми дава едно добро начало.

— Относно второто плащане...

— Да, да. Ще ти го изпратя, когато спипам Гивънс. — Бакстър затвори.

Ленърд бавно натисна бутона за прекъсване и пъхна телефона в джоба си. Запали си втора цигара и дръпна дълбоко, за да успокои треперещите си ръце. Адски се надяваше, че не е постъпил грешно, като се продаде на Колин Бакстър.

* * *

Хоуп се събуди в чисти бели чаршафи. Леглото беше широко и се простираше на няколко мили от двете ѝ страни. Нощната лампа светеше. През завесите не проникваше никаква светлина. А лежащият до нея Гризуолд се надигна на лакът и я погледна. Главата ѝ лежеше на ръката му. Пръстите му я погалиха през косата. Халатът му го нямаше.

Той смяташе да я люби.

Тя можеше да прочете намеренията в погледа му, в напрегнатите мускули на ръцете и гърдите му.

Но гласът му прозвуча бавно, дълбоко и търпеливо.

— Жадна си.

Така беше, но тя нямаше представа как бе успял да разбере.

Той я облегна на купчината възглавници, сякаш тя беше инвалид, и се пресегна към малката масичка. Поднесе бутилката с вода към устните ѝ.

Тя се опита да я вземе от ръката му.

Той се възпротиви мълчаливо, сякаш изпитваше нужда да го направи, затова тя му позволи. Той искаше да се грижи за нея и тази вечер тя щеше да му позволи да го направи. Пи жадно, наслаждавайки се на чистия вкус, и когато приключи, той надигна бутилката и я пресуши. Тя го гледаше втренчено, поразена, че придирчивият Гризуолд пие след нея.

Когато отново се обърна към нея, тя разбра защо го е направил. Той я беше белязал, показваше ѝ намеренията си. Двамата щяха да се слоят... във всичко.

Но гласът му отново прозвуча спокойно.

— Имаш ли нужда още от нещо?

— Не.

Контрастът между грижливостта и примитивните му импулси я поразя. Струваше ѝ се странно, че се отнася към нея като към ценен,

чуплив предмет, а в същото време безмилостно планира да я направи своя. Противоположностите в характера му едновременно я очароваха и плашеха.

Тя огледа голямата стая и попита:

— Сигурен ли си, че можем да сме тук?

— Сигурен съм. — Той измъкна една от възглавниците изпод главата ѝ.

Таванът беше покрит с гипсови фигури и всеки ъгъл се криеше в сянка.

— Колко е часът?

— Няма значение.

Не, осъзна тя. Защото той нямаше да чака повече.

Той се наведе над нея и обхвана бузата ѝ с шепа. На светлината на лампата кожата му сияеше във великолепен златист цвят. Мускулите му танцуваха под кожата. Но тъмната му коса сякаш поглъщаше светлината. Той представляваше превъзходен контраст между сила и доброта, светлина и сянка. Тя не го познаваше, но той я караше да се чувства в безопасност.

Затова Хоуп направи същото и притисна дланта си към бузата му. Докосна косата му, защото искаше да разбере какво е да усетиш тъмнината.

И сякаш това бе позволение, което бе очаквал. Той се наведе към нея, скривайки светлината, за да си получи целувката.

Която не приличаше на никоя друга. Тази целувка я беляза като негова собственост, овладяна и изконсумирана. Търпението му се изпари; той бързо разтвори устните ѝ и езикът му нахлу в устата ѝ. Почти не ѝ оставяше време да реагира, докато я нападаше, изследваше, поглъщаше.

И тя дори разбра защо. Той я желаше. Харесваше я. А тя едва не бе убита.

Все пак нали затова беше дошла тук. За да открие онова, което никога не бе изпитвала. Да затвърди живота. Своя живот и неговия.

Желанието я връхлетя и ръката ѝ се вкопчи в косата му. Всяка клетка в тялото ѝ реагираше на мощта му. Другата ѝ ръка се плъзна по рамото му и го придърпа към нея.

Коляното му се плъзна между краката ѝ, разтваряйки ги с бавна, но упорита настойчивост. Косъмчетата на бедрото му се отъркаха в

меката ѝ кожа и новото, непознато усещане накара дъхът ѝ да секне.

Той я усети. Устните му се разтеглиха; той вдигна глава и ѝ се усмихна.

Мълчаливостта му беше изпълнена със заряд, той я обхвана и я привлече към тайното място, където се сливаха страстта и притежанието. Ръката му се плъзна към гърлото ѝ, пръстите му леко притиснаха артерията, усещайки пулса ѝ, и тя остро почувства уязвимостта си.

— Жива си — промърмори той с нисък, вибриращ глас. — Можеха да те убият, да захвърлят тялото ти някъде, а аз никога нямаше да разбера какво ти се е случило. — Зак погали с пръст брадичката ѝ, устните, а тъмните му очи се взираха в нейните с настойчивостта на влюбен мъж.

Влюбен. Хоуп преглътна. *Влюбен.* Той не беше влюбен. Тя не биваше да си позволява да мисли повече за него.

— Осъзнаваш ли какво би означавало това за мъж като мен? — Гласът му спадна с една октава. — Да намеря жена като теб, жена, която казва каквото ѝ е на ума, жена без капчица хитрост в себе си — а след това да разбера, че са можели да ми я отнемат.

Хоуп го погледна; погледна към черната коса, поразяващите черти, щедрата уста, тъмните очи.

— Но аз не бях твоя.

— Щях да те направя моя. Дори да не се беше случило това ужасно нещо... — Той отново я целуна с една от онези отчаяни, изпълнени с копнеж целувки, с която сломи съпротивата ѝ.

Ако изобщо ѝ беше останала някаква. Всъщност гордостта я накара да се отдръпне от него. Не спираше да се издърпва назад, докато той не ѝ позволи да се откъсне от него.

— И аз си имах моите моменти. Първо ми хареса гласът ти. Здравият ти разум. Онова абсурдно усещане за превъзходство, което излъчваш. След това те видях и... ти изобщо не отговаряше на очакванията ми.

Той разпиля косата ѝ по възглавницата, като хващаше кичурите ѝ един по един и внимателно ги подреждаше.

— Нима?

— Изобщо. Не исках да изпитвам желание. Не можех да отделя времето, което щеше да поискаш да прекарвам с теб. Но когато бях

изплашена, дойдох тук.

— Браво на теб. — Ръката му се плъзна надолу. Пръстите му леко погалиха долната част на гърдата ѝ и тя настръхна.

Той наблюдаваше с нарастващо напрежение как зърното ѝ щръква. Палецът му леко се разходи по тъмния кръг около него.

Тя го искаше. Копнееше за удоволствието, за утвърждаването на живота. Но всичко беше толкова ново, толкова различно от досегашния ѝ опит, че тя просто... не можеше... да се отпусне.

И той, разбира се, го знаеше. Но просто не му пукаше.

Наведе глава и пое зърното в устата си; удоволствието, което я връхлетя, а накара да извие гръбнака си и да затвори очи. Той смучеше силно, прогонвайки смущението ѝ и потапяйки я в екстаз. Подръпването на зърното караше стомаха ѝ да се свива, а мястото между краката ѝ отново се овлажни. Колкото повече я докосваше, толкова по-бързо реагираше тялото ѝ. Сякаш той я настройваше към докосванията си и тя нямаше друг избор, освен да се подчини.

Някъде в дълбините на съзнанието си тя знаеше, че трябва да се бори. Беше дошла тук, за да потърси утеха, подкрепа... заради него. Не беше дошла, за да бъде подчинена.

Но той не ѝ оставяше друг избор. Устата му, докосването му събуждаха инстинктите ѝ, които я караха да следва не него, а желанията на собственото си тяло. Езикът му, устните му пораждаха в гърдите ѝ болезнено желание да се притиснат към него, да търсят, да настояват за удовлетворение на мъчителното желание и спасяемата самота.

Тя дишаше накъсано, докато той облизваше и смучеше едната ѝ гърда, след което се прехвърли и на другата.

Устните му се спуснаха надолу, той хапеше леко и ближеше коремчето ѝ, бедрата ѝ... краката ѝ се раздвижиха неволно и изведнъж главата му се озова между тях.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш тя тичаше, за да си спаси живота, но този път вълнението беше неописуемо приятно. Беше жива. Един великолепен мъж я желаше. И щеше да я направи много щастлива. Също като преди, той я докосна нежно, погали с пръсти къдравия триъгълник.

— Красота — промърмори мъжът и тя бе очарована. Той леко духна и я отвори.

Хоуп затвори очи и прогони смущението си. Той можеше и да казва, че е красива, и тя може и да му вярваше, но никога не се беше осмелявала да си помисли, че някой мъж — този мъж — ще я гледа точно... там.

Тогава той притисна устните си към нея и Хоуп забрави всякаква скромност. Забрави за бъдещето и миналото, съществуваеше само настоящето и меката топлина на движещия се език. Той я учеше да изпитва удоволствие и тя се оказа способен ученик. Засилващото се блаженство я накара да потрепери. Сигурно всички нерви в тялото ѝ бяха свързани, защото гърдите ѝ се напрегнаха болезнено, кожата ѝ пламна, а някъде дълбоко в тялото ѝ утробата ѝ се сви. Тя се повдигна към устните му; чаршафът се набръчка под петите ѝ и за няколко продължителни секунди момичето изгуби всякаква връзка с действителността.

Която отново я връхлетя изненадващо, щом пръстът му се плъзна в нея. Очите ѝ се ококориха от шока. Тя издаде приглушен, уплашен звук.

— Харесва ли ти така? — тихо попита той.

Харесваше ли ѝ? Не знаеше. Пръстът му беше чужд, намираше се вътре в нея, плъзгаше се навътре и навън, принуждавайки всяко мускулче в тялото ѝ да се свива, сякаш за да го изхвърли. Тя вдигна ръце към челото си, опитвайки се да приеме мисълта, че е толкова уязвима след всичките тези години, в които грижливо пазеше всяка своя мисъл, всяко свое чувство.

Пръстът му продължаваше да я гали все по-надълбоко. После отново притисна устните си към онова място и несъзнателната ѝ съпротива се срина. Невинността беше заменена от задоволство, докато тя се къпеше в наслада. Изпита лек дискомфорт, когато той плъзна втори пръст в нея. Сгърчи пръсти, докато тялото ѝ се опитваше да се адаптира, а през цялото време той не спираше да работи с език, да я всмуква, и тя вече не можеше да каже кога терзанията я напуснаха, заменени от задоволство.

С всяко плъзване навътре и навън страстта се натрупваше в нея и постепенно я изпълваше с велико удоволствие.

Притиснал устни към кожата ѝ, той промълви с дълбок, топъл глас:

— Какво искаш, Хоуп? Кажи ми какво искаш.

— Не знам. — Искаше да млъкне и да продължи да работи с език.

— Кажи ми.

— Не знам. — Наистина не знаеше!

Той извади пръстите си бавно, потърквайки всяка набъбнала от страст повърхност. Внимателно се отмести от краката ѝ. В гласа му прозвуча престорен упрек:

— Не знам как да ти помогна, ако не ми кажеш какво искаш.

Очите ѝ се отвориха и тя го изгледа с презрение.

— Как можеш да очакваш от мен да ти кажа? Никога досега не съм била с мъж.

— Но ти знаеш какво искаш. — Той се надвеси над нея, вперил поглед в очите ѝ, предизвиквайки я да изрече на глас желанията си, макар тя едва да намираше сили да говори.

Той улови китките на ръцете ѝ, масажирайки ги с дългите си пръсти, и ги поднесе към устните си. Целуна пулсиращите ѝ вени и лекичко ухапа възглавничката на палеца ѝ.

— Кажи ми — рече той с прегракнал глас.

Тя обгърна раменете му и го привлече към себе си.

— Ще ти покажа.

Тъмните му очи се замъглиха от напрежение. Раменете му скриха светлината, докато се подчиняваше на движенията ѝ. От него лъхаше на дивост, на безумие и свобода, и тя го прие в прегръдките си. Той се надигна леко над нея. Тежестта му ѝ се струваше позната, макар никога да не беше лежала под мъж, и в омарата на сексуалното вълнение тя се зачуди дали не го бяха правили в някой предишен живот.

Ръката му се озова между краката ѝ и той проникна в нея. Мускулите на гърба му, о, боже, се втвърдиха под дланите ѝ. Той възнамеряваше да я вземе. Пръстът му се плъзна около входа към тялото ѝ, след това се озова вътре — но всъщност и двете му ръце стискаха хълбоците ѝ.

Не беше пръст. Беше твърде голямо, за да е пръст.

Тя се стегна, когато дискомфортът премина в болка. Опита се да го отблъсне от себе си.

Той промърмори нещо успокояващо и се плъзна назад, извън нея. Бедрата му се притиснаха към нейните. Краткото ѝ съпротивление

секна със стон на несподелен копнеж. Той се изправи на колене и я придърпа към себе си.

— Почакай — нареди ѝ тихо. — Ще бъде велико. Обещавам ти, скъпа. Ще те направя щастлива.

Говореше със самоувереност, породена от дългогодишния му опит. Същевременно тя знаеше, че той притежава не само увереност, а и сила. Сила, която произтичаше не само от практиката, а която се беше формирала при изграждането на характера му.

Той отново проникна в нея и този път не се върна. Напредваше неумолимо, движейки хълбоците си. В същото време разтвори бедрата ѝ.

Хоуп лежеше безпомощна, прикована под него, с пламтящо тяло. Но... той гледаше лицето ѝ, следейки промените му, и тя никога нямаше да извика „стой“ или да се оплаче от болката.

Защото той трепереше под ръцете ѝ и тя разбираше по стиснатите му зъби и накъсано дишане, че мъжът искаше да се раздвижи, да се хвърли напред без задръжки. И двамата страдаха и всичко беше наред. Така трябваше да бъде. А скоро... скоро...

Въпреки намеренията си тя все пак простена, когато той проникна през девствената ципа. Очите ѝ се напълниха със сълзи и ноктите ѝ се забиха в кожата му.

— Това беше всичко. — Той обгърна хълбоците си с бедрата ѝ. Дланите му нежно се плъзнаха по ребрата ѝ, по гърдите и раменете и се спряха до главата ѝ. — Сега ще става все по-хубаво и по-хубаво.

— Няма накъде по-зле — промърмори тя.

Стори ѝ се, че той се опита да се усмихне, но не успя. Не и сега, когато телата им бяха преплетени в най-интимния от всички танци. Той се притисна към нея, обхвана рамото ѝ с едната си длан, а с другата отметна косата от лицето ѝ. После бавно излезе от нея, сякаш страстта не гореше и в двамата.

Движението му все още ѝ причиняваше леко парене, но болката отшумяваше и тя искаше — не, нуждаеше се — отново да го почувства вътре в себе си. Сграбчи го за хълбоците и се притисна към него. Той с готовност се приближи към нея и тя забеляза на лицето му онази страст, която беше много повече от натрапчива идея. Онова, което проблесна в очите му, беше триумф.

Не ѝ пукаше. Тялото ѝ предявяваше исканията си и тя щеше да му се подчини.

Този път, когато той се отдръпна назад, движението беше полесно, и когато той се върна, тя сама се повдигна, за да го посрещне.

Той изстена гърлено в израз на страст, която я изпълни с гордост. После наложи ритъм, който изтри от съзнанието ѝ всяко познато чувство. Топлината на тялото му запали пламък в нея. Не можеше да мисли. Не можеше да се познае. Движеше се в примитивния ритъм, на който я беше научил. Едва дишаше, но стенеше във влудяващ копнеж. Искеше всичко, което той можеше да ѝ даде, но в същото време се страхуваше. Защото тази наслада щеше да я отнесе надалеч, а тя не знаеше дали ще успее да намери пътя си обратно към истинския свят.

Леглото се клатеше, чаршафите се набръчкаха, възглавниците се пръснаха по матрака. Светлината разкриваше страховито свирепата му непоколебимост. Той изгаряше вътрешностите ѝ и топлеше тялото ѝ.

— С теб съм — изрече той с дрезгав глас. — Искам го заради теб. Хоуп, ти ми се довери преди. Повярвай ми и сега.

Тя чуваше думите, но освен това се вслушваше и в гласа.

Това беше мъжът, чийто глас по телефона я бе накарал да си представя ден, в който слънцето грее, светът е гостоприеман, тя е специална и някой се интересува от нея — и я караше да вярва в това видение.

Този мъж ѝ беше донесъл щастие — и тя му вярваше. Интуитивно, с цялото си тяло и разум.

При тази мисъл Хоуп се отпусна. Страстта я връхлетя като прилив и я отвлече от познатите брегове. Тя изстена. Обгърна го, въвличайки го в себе си, разтапяйки се от усещането да го има в себе си.

— Точно така, скъпа. — Гласът му я окуражаваше... не, тласкаше я към кулминацията. — Ето, нека ти помогна. — Той се движеше така, че докосваше и дълбините на утробата ѝ, докато накрая тя си помисли, че може да умре от невъздържаност и страст.

Някъде дълбоко в тялото ѝ мускулите ѝ се стегнаха, изцеждайки всичката ѝ сила, докато накрая тя се отпусна изнемощяла.

Той се разсмя, див, безумен смях на чиста похот, след като най-накрая бе получил онова, което желаше. Лицето му се изкриви.

Изпъшка като от болка. Тласна силно, принуждавайки я да го приеме целия, без да се замисля за състоянието ѝ.

Но тя искаше точно това. Искаше го, макар да се чувстваше изгубена. Прие го и се наслади на невъздържаността му, а когато той най-после омекна и се отпусна до нея, тя се притисна към рамото му и се усмихна.

Болеше я и беше щастлива.

Онзи прекрасен, дълбок глас промърмори в ухото ѝ:

— Нараних ли те?

Тя поклати глава.

Зак се надигна на лакът и я погледна. Хоуп едва не се засмя. Той изглеждаше толкова строг, изискващ откровеност, но тя знаеше истината за него. След тази нощ тя знаеше всичките му истини.

Той не беше толкова твърд, както подсказваше външността му. Всъщност с нея той беше мек като масло.

Тя притисна дланта си към бузата му и каза:

— Боли ме приятно.

— Следващия път ще се страхуваш ли да се любиш с мен?

Следващия път. Тя се разсмя. Той вече планираше следващия път.

— Никога няма да се страхувам от теб.

Той се отпусна с въздишка и лицето му се проясни.

— Добре, защото ме караш да се чувствам като шестнайсетгодишен. Може да се наложи никога повече да не носиш дрехи. — Преди да успее да му възрази — а тя възнамеряваше да му напомни за часовете си на следващия ден — той внимателно се отдръпна от нея.

Тя леко потрепна.

Той я усети, разбира се. Как иначе? Наблюдаваше я като ястреб. Зави я внимателно и рече:

— Остани тук. Ще се върна. — После стана от леглото.

Хоуп подпъкна длан под бузата си и го проследи с поглед, докато се отдалечаваше към банята. Тялото му бе наистина вдъхновяващо, първокласен образец на мъжественост, и тя лениво се запита дали на планината Ръшмор е останало свободно място. Беше убедена, че ако го издялат в скалите, цялото женско население щеше да се стече на мястото.

Той се върна с мокра гъба и тя разбра, че най-трудното решение на скулптура ще бъде коя страна да е обърната навън?

— Изглеждаш ужасно сериозна. Не ми казвай, че си размислила.

— Съвсем не. — Макар че откакто се беше озовала в леглото, тя не беше имала време да мисли въобще.

— Добре. Защото така или иначе нямаше да ти позволя. — Той отметна завивките, раздели краката ѝ и нежно я изми.

Тя го остави да я почисти не защото не изпитваше смущение — напротив — а защото той така или иначе щеше да направи онова, което смяташе за редно. Студената вода я охлади и когато мъжът приключи, той хвърли гъбата в банята, затръшна вратата и без повече да се интересува, отново се наведе над нея. Огледа я с топлина и интерес, който не беше отслабнал от случилото се току-що. После неохотно я зави до кръста.

— Топло ли ти е?

— Завирам.

— Искаш ли да хапнеш още нещо? Да пийнеш? — Той докосна лепенката на слепоочието ѝ. — Боли ли те?

— Добре съм. — Харесваше ѝ да се грижи за нея.

— Добре. — Погалвайки зърното ѝ, той каза: — Гърдите ти са с идеален размер... и форма, бог ми е свидетел. Безупречни. — Пръстът му я галеше. — По цели ноци стоях буден и си представях сценарии, в които двамата с теб сме в леглото. Но никога не съм предполагал, че ще бъде толкова хубаво.

Хоуп се отпусна на възглавниците.

— Сестра ми казваше, че гърдите ми са като две грахови зърна върху дъска за гладене.

Тя веднага осъзна грешката си и прехапа устни.

Беше споменала сестра си.

Той я погледна спокойно и мълчаливо, настоявайки за продължение.

Тя не можеше — и нямаше — да му каже нищо друго. И без това той знаеше повече за семейството ѝ от който и да е друг на света. Ако откриеше истината, щеше да я изхвърли от това удобно легло и този път тя се страхуваше, че няма да преживее отхвърлянето. Беше твърде слаба. Беше твърде уморена. Беше — и при тази мисъл дъхът ѝ секна — твърде влюбена.

ГЛАВА 19

Хоуп го обичаше. Обичаше Гризуолд. Затова беше дошла тук. Защото бе усетила близостта на смъртта и сега знаеше, че трябва да бъде с него.

Това откровение я разтърси из основи, но тя не помръдна, не изрече нито дума... и той като че ли не забеляза, че целият ѝ свят се беше преобърнал.

— Разкажи ми за сестра си — промърмори той с кадифен и подканящ тон.

Тя трябваше да поеме този риск. Трябваше да повярва, че той никога няма да я предаде.

Хоуп си пое дълбоко дъх и каза:

— Имах сестра. Две сестри. И брат.

Още едно мъничко късче информация за нея. Тя толкова рядко си позволяваше да изпусне по нещичко, че Зак се чувстваше така, сякаш копае за злато, безценно и неуловимо. Момичето очевидно се чувстваше неудобно, защото погледът му шареше настрани, затова той леко се отдръпна, освобождавайки ѝ малко пространство.

— *Имала* си... две сестри и брат. А родителите ти... са починали при катастрофа.

— Когато бях на шестнайсет. — На лицето ѝ се сменяха тъгата от спомените и гняв, и точно този гняв той не можеше да проумее. Точно причината за него искаше да разгадае.

— Сигурно ти е било трудно. — Сигурно разрушаването на живота ѝ е източникът на невероятната ѝ сдържаност. — Всички са загинали?

— Не. Сестрите ми и брат ми не са мъртви. Поне доколкото знам. — Тя го погледна и присви очи.

Преценяваше го. Искаше му се да скочи върху нея, да настоява веднага да му разкаже всичко, да го допусне в светинята на съзнанието си. Но покрай работата си той се беше научил да цени изчакването. Никога да не разкрива нетърпеливостта си.

Нещо в неподвижната му фигура като че ли ѝ подейства успокояващо — или може би просто бе започнала да му се доверява.

Поне на него му се искаше да е така.

Тя се вгледа в лицето му и каза:

— Когато родителите ми загинаха, те бяха изоставили вкъщи мен, сестрите ми и доведения ми брат, и бягаха към мексиканската граница с парите на църквата.

След това зачака. За какво? Да види шока и ужаса му?

Той реагира инстинктивно.

— Глупости!

Напрежението ѝ се засили.

— Не са глупости. Това обявиха властите.

Той я беше слушал по телефона дълго преди да я срещне, и беше опознал всяка сричка и интонация. Равнодушният ѝ тон криеше море от болка.

Зак протегна ръка към нея.

Тя се отдръпна назад, сякаш очакваше да я удари.

Мили боже, какво се беше случило с тази жена? Той прецени разстоянието между тях. Малко повече от половин метър. Може би ако се изпълне край нея, ако главата му се намира по-ниско от нейната, тя ще се почувства по-спокойно и ще му разкаже... всичко. Той бавно се плъзна до нея.

— Та какво *казваш* се случи?

— Не знам. — Лицето ѝ запазваше безизразното си изражение, но нервните ѝ пръсти приглаждаха и разрошваха бретона ѝ. — Не знам. Знам само, че родителите ми бяха добри хора. Те вярваха в благотворителността, в честността, в братството на хората, и учеха нас, децата си, на същото. Баща ми беше пастор и водеше проповедите си от сърце. Мама се грижеше за хората. Вършеше доброволческа дейност в училищата и бедните квартали. На четирийсетия ѝ рожден ден се стекоха хора отвсякъде... — Хоуп вирна брадичка. — Не знам какво се случи.

— Но властите са казали, че те са ограбили църквата и са изоставили децата си? — Той не се и съмняваше, че е извършено престъпление. Но срещу кого? И защо?

— Първо взеха доведения ми брат. Изпратиха го някъде и не ни казаха къде. След това взеха бебето. Кейтлин беше толкова сладка.

Пъплеше наоколо. Щом ме видеше, лицето ѝ грейваше. — Пръстите на Хоуп трепереха, докато масажираше челото си. — Пепър пищеше, когато я отведоха. Пищеше и се държеше здраво за мен. Наложих да я дърпат. — За миг Хоуп изгуби контрол над гласа си. Когато се поуспокои, продължи да говори по-ниско, дрезгаво, с демонична нотка: — Помогнах им да я вземат, защото си мислех... не можех да повярвам, че е завинаги.

— Кой са тези *те*?

— Хората от паството на татко. Хора, които ни познаваха. Които бяха приятели на родителите ни.

Да, определено в онова малко тексаско градче се беше случило нещо съмнително.

— За подобни неща си има закони. Братя и сестри не могат да се разделят.

През лицето ѝ премина сянка на досада.

— Очевидно могат, защото това се случи с нас.

— Не. — Осъзнаваше ли Хоуп колко необичайно беше това? — Това вече не може да се случи.

Престореното ѝ безразличие започна да се разчупва.

— Не мога да повярвам, че някой може да постъпи толкова жестоко с нас.

Долавяйки отчаянието в гласа ѝ, той се пресегна, за да я прегърне, да я утеши.

Тя го отблъсна.

— Не, не мога... ако ме докоснеш, повече няма да мога да промълвя и дума. Затова недей... Ще ти разкажа. Позволи ми да ти разкажа.

Той искаше да разбере. Да, искаше. Но не осъзнаваше колко ще го заболи да я гледа как се мъчи. Никога досега не се беше чувствал така; толкова силно свързан, че да чувства болката ѝ като своя. Искаше му се да застреля някого. Да се разкреци на някого, докато нещата не бъдат оправени. Но нищо нямаше да помогне, затова той просто гледаше и страдаше. Когато реши, че момичето вече може да говори, той попита:

— Значи си останала сама и си била отведена... къде?

— В Бостън. Те ме изпратиха колкото се може по-надалеч.

Ако го питаха дали има въображение, той щеше да отговори отрицателно. Но сега знаеше как трябва да се е чувствала тя, изпратена от малкото градче в големия метрополис. Да се прехвърли от топлината на Юга в студенината на Севера. Да премине от семейство си във...

— В приемен дом ли отиде?

— В приют. — Безизразният поглед излъчваше студенина, сравнима с нощния хлад навън, и тя го гледаше, наклонила глава, произнасяйки отчетливо всяка дума. — В онези години все още бях глупава. Наистина вярвах, че хората са добри. Родителите ми твърдяха така. Затова когато едно от децата ме попита защо съм там, аз му отговорих, разказах му. И до края на деня всички останали знаеха.

— И?

— И те... не се държаха много мило.

— По дяволите. — Разбира се, че нямаше да се държат. Една непозната, която попада в тяхната среда, уязвима и объркана... а на земята няма по-жестоки същества от група подрастващи, които са намерили нова мишена на своето презрение.

— Имената, с които ме наричаха... дори не знаех, че подобни думи съществуват. Те се присмиваха на акцента ми. Питаха ме дали съм спала с брат си. Аз плачех... плачех всяка нощ. Плачех, докато гласът ми преградна и очите ми се подуха ужасно, почти се затвориха. Те ми се присмиваха, защото изглеждам странно. Защото звуча странно.

— Гласът ти... затова звучи така. Сякаш си пушила през целия си живот.

— Никога не съм пушила.

— Убеден съм в това. — Малката Пепеляшка. — Някой в приюта държеше ли се добре с теб?

— Никой. Всички бяха нещастни и си го изкарваха на който им попадне под ръка. Дори когато отидох в гимназията, нещата не се оправиха. Учителите веднага научиха за мен, затова заключваха бюрата си, когато бях наоколо. — Дори сега Хоуп изглеждаше леко объркана. — Нямаше да имам нищо против, но това беше общинско училище. Бях най-малкият им проблем, но бях толкова неразумна, толкова неопитна, че лесно можех да бъда нарочена.

— Колко време изкара там?

— Три години. Завърших гимназията — едва успях. Изгубих всичките си амбиции. Не виждах причина да си губя времето в борба със системата, която беше настръхнала срещу мен. — Тя затвори очи и отметна глава назад. — Всъщност не беше точно така. В началото се опитах, но това не ми помогна по никакъв начин. Бях записана в клас с деца, които не можеха да четат, а аз бях чела Енциклопедия Британика на родителите ми. Мислех си, че познанието е хубаво нещо. А се бях озовала на място, където знанието не означаваше нищо. Всъщност беше по-малко от нищо. Важно бе кого познаваш и колко силно можеш да удриш. Всеки път, когато нещо изчезнеше, от ученик или учител, обвиняваха мен. Биеха ме или ме наказваха.

Той не вярваше, че има нещо, което може да го шокира, но ето че се намери.

— Биели са те?

— Не ме съжaliaвай — рече рязко тя. — Научих се да отвърщам.

Той погледна към носа ѝ с издaiническата неравност.

— Биели са те. — Точно в този момент му се искаше да убие някого.

— Исках само да се върна в Тексас веднага щом завърша. Излязох в широкия свят и възнамерявах да намеря семейството си. Затова тръгнах обратно към Тексас. Нямах никакви пари, но си помислих, че мога да поработвам, докато пътувам из страната. Мислех си, че решителността може да ме отведе навсякъде. Колко ли е трудно да работиш като сервитьорка? Или в „Уол Март“? — Тя се изсмя горчиво. — *Толкова* е трудно. В края на деня не можеш да стоиш изправена и минута още, а в края на месеца не ти е останало достатъчно, за да си платиш наема и да се нахраниш. Ако се разболееш, можеш да умреш, защото не можеш да си позволиш да си купиш сироп за кашлица. Бог знае, че не можеш да си позволиш доктор, а на света няма и един човек, на който да му пука за теб.

Значи затова не се грижи за себе си. Затова говори с такова разбиране за бедността. И сега беше бедна, но настоящото ѝ положение изобщо не можеше да се сравнява с миналото.

— След като една година работих и се борих, и пътувах с автобус, успях да стигна едва до Синсинати.

— Синсинати? — Той се опита да разбере стимула и отчаянието ѝ, но не можеше. Нищо в живота му не можеше да се сравни с това.

Нищо. — Това е в Охайо.

— Много добре. Учил си по география. — Тя приглади завивките с дланта си и продължи да бърбри с изкуствено развеселен глас. — Повечето хора не го правят. Американците са незапознати със собствената си страна, а когато стане дума за останалия свят, нямат никаква представа. Жалко, защото положението в света може да се подобри с малко повече разбиране.

— Абсолютно съм съгласен с теб. — Той улови шарещата ѝ ръка и я подръпна, докато тя не го погледна. — Хоуп, как се върна в Бостън?

— Изживях един от онези моменти като на Скарлет О'Хара. Единственото, за което мечтаех онези две години, бе да се върна в Тексас. В Синсинати срещнах един човек. Държеше сервиза, в който работех. Стори ми се мил. Като че ли не искаше нищо, а ме научи да работя по колите, разговаряше с мен... Почувствах се комфортно. — Устните ѝ се разтеглиха в пародия на усмивка. — И за пореден път постъпих глупаво.

— Разказала си му за родителите си?

— О, да. А той ми каза, че трябва да преспя с него или ще каже на ченгетата, че съм го ограбила.

Като че ли не беше очаквал да чуе точно това.

— Ударих го по главата с каната за чай, вдигнах юмрук към небето и се заклев, че един ден ще стана някой. Ще получа добро образование, ще намеря семейството си и никога повече няма да се разделим.

— Обзалагам се, че си била безстрашна.

— Сигурно. Той се престори, че е изпаднал в безсъзнание, а аз отворих касата и взех парите, които ми дължеше.

Зак се изсмя.

— Напомни ми да бъда малко по-внимателен, когато се боричкаме.

— Няма да е зле. Мразех Бостън, но навсякъде другаде беше по-зле, затова се качих на един автобус и се върнах тук. Обикалях по улиците, докато не си намерих работа да чистя две къщи — от това се изкарват прилични пари — и кандидатствах в общинския колеж, за стипендия и награди. Когато срещнах мадам Нейнси в обществената пералня, това беше първият ми пробив. Тя ми предложи работа и беше толкова мила с мен. Намира ми разни дребни работи от време на време

и това ми помага. Тя доказва, че наистина съществуват добри хора. Просто трябва да ги потърся. Бог да я благослови.

Той не се беше замислял досега, но как живееше Хоуп? Зак никога не беше оставал без шофьор, камо ли без храна. Разказът на момичето го беше разтърсил из основи — а тя дори не беше имала подобно намерение.

— След двете години в колежа, с отличен успех, ще си взема теста SAT и ще се запиша в университет, сигурно в Масачузетския университет, тук, в Бостън.

— А защо не Харвард?

— Защото няма да ме приемат. — Гласът ѝ беше натежал от сарказъм. — Последните ми две години в гимназията бяха пълна бъркотия и нямам никакви връзки.

Добре, обаче аз имам.

— Но мадам Нейнси не плаща чак толкова добре. Дори с допълнителната работа как успяваш да преживяваш?

— Евтино. — Тя се усмихна и заприлича поне донякъде на онази Хоуп, която познаваше. — Не се притеснявай за мен. Ще се оправя.

Но онази Хоуп, която познаваше, всъщност носеше маска. Под приветливата външност една страхотна жена се стремеше към почти непостижима цел. Тя искаше да намери семейството си. Дори повече, искаше да го събере.

— Трябва да изчистиш имената на родителите си.

— Да, но това не е толкова важно, колкото да намеря сестрите и брат ми. Бебето вече е на осем години, почти девет. Тя е добре. Сигурна съм, че е добре. Както каза господин Кънингам — гласът ѝ се промени, придоби южняшки акцент, противно сладък и злобен — „все някой ще осинови малко момиченце“. Кейтлин не ни помни — сигурна съм — нито мама или татко, нито някой от нас, но това не е проблем. Наистина. За нея е по-добре да не помни.

— Сигурно си права. — Но докато Хоуп твърдеше, че няма нищо против, по всичко си личеше, че не е така.

— Пепър винаги е била трудно дете. Вре се навсякъде, пакостлива е, шумна. Мама казваше, че е способна да изкара и светец от кожата му. Сега Пепър е тийнейджърка, живее с непознати или в приют. Ами ако някой я нарани? — Хоуп стисна ръката му силно. — Вярвах, че ако съм достатъчно добра, ще съумея да запазя семейството

си. Пепър беше по-наясно и демонстрираше неудоволствието си по единствения начин, който познаваше. Просто се надявам, че не е... надявам се, че не е научила по трудния начин, че не трябва да избухва толкова често. Приемните семейства невинаги са мили.

— Не, аз... но някои са. Може да е извадила късмет.

Хоуп се усмихна машинално и кимна, потвърждавайки думите му, признавайки важността им.

— Брат ми — взехме го, когато беше на дванайсет. От него знам за приемните домове и колко зле може да бъде. Гейбриъл беше уплашен и подозрителен, и често криеше храна, защото не вярваше, че ще го храним редовно. Мама каза, че е като диво зверче, и ние трябва да го опитомим. Тъкмо се беше научил да ни вярва, когато го отведоха. Никога няма да забравя изражението на лицето му. Нощем все още го виждам. — Тя освободи ръката си и притисна юмруци към очите си, сякаш искаше да прогони видението от съзнанието си. — Провалих се в онова, което желях най-силно. След като родителите ми починаха, моя беше отговорността да се грижа семейството ни да остане заедно.

— Не можеш да си мислиш такива неща! Била си дете. Нямала си друг избор.

— Не бях дете. — Хоуп го погледна и едва сега той разбра причината за гнева, който я изпълваше и нуждата, която я подтикваше да действа. Тя се гневеше на себе си, разкъсваше я вина, бореше се да поправи нещо, което смяташе, че е сбъркала. — Бях на шестнайсет. Можех да ги взема. Щяхме да избягаме. Бихме могли да отидем в Хюстън. Бихме могли да избягаме в Мексико. Щяхме да живеем някак си, но не. Аз си мислех, че обществото ще постъпи както трябва. Сега, като се огледам, си мисля — обществото никога не постъпва правилно. Понякога хората вършат добрини. Понякога един човек може да промени нещата. Но цивилизацията има своите правила и аз съм ги научила добре — никога не оставай безпомощен, никога не се разболявай, никога не бъди беден. — Тя се загледа разсеяно в нищото, сякаш виждаше нещо, което той не можеше да си представи. — Затова съм готова да правя всичко, за да имам пари. Ще притежавам власт и ще събера семейството си. Нищо няма да ме спре.

Тя не го знаеше, но вече беше намерила парите, беше намерила властта — чрез него.

Той щеше да намери сестрите и брат й.

По дяволите. Щеше да се наложи да купува одеяла за Армията на спасението и да ги отнесе със собствените си ръце. Честно казано, все още не му пукаше за безличните бедни хорица, но той беше дълбоко загрижен за Хоуп. Досега никога не беше изпитвал такива чувства към жена.

Тя беше мила, нежна, тя беше щедра и деликатна... беше чувствена и земна, имаше глас, който гъделичкаше сетивата му, и го беше приела безрезервно в тялото си... но нито едно от тези неща не го беше накарало да... да си създава грижи заради нея.

Той не се безпокоеше за жените, но Хоуп се беше настанила в мислите му и той искаше да я направи щастлива. Усещането беше адски странно, но той получаваше всичко, което поиска — значи тя щеше да е щастлива, в това беше сигурен.

Ръката ѝ докосна неговата. Той се сепна и видя как дланта ѝ се плъзга по ръката му, а погледът ѝ напрегнато я следи. За миг не можа да разбере — след това, когато стигна рамото му, тя се взря в очите му. Тогава разбра.

Тя го желяеше. Искеше го яростно, страстно, безрезервно. Искеше го в *този* момент.

— Непрекъснато си ги спомням — родителите ми, сестрите ми, брат ми. Сънувам ги през нощта. — Хоуп изговаряше внимателно думите. — За няколко минути, само за няколко минути, бих искала да ги забравя. — Пръстите ѝ се заровиха в косата му. — *Ти можеш да ме накараш да ги забравя.*

В този миг тялото се надигна, за да посрещне предизвикателството ѝ.

Погледът ѝ се плъзна към скута му, а след това и към лицето му.

— Видя ли? — Ръката ѝ се спусна към слабините му. — Знаех си, че можеш да ме накараш да забравя.

Той улови ръката ѝ. Изгаряше за нея. По начина, по който се чувстваше сега, той бе готов винаги да гори за нея, и тази мисъл го плашеше.

Завинаги. Вечно.

Зак Гивънс се гордееше със своята самодисциплина, която съдържаше емоциите му. Познаваше се добре и ако сега пуснеше страстта си на свобода, щеше да я вземе без финес, като жребец на полето — или като обсебен мъж.

С прегракнал от желание глас той каза:

— *Мога* да те накарам да забравиш. Но това е нещо ново за теб. Ще бъда бавен и нежен...

Тя притисна устни към рамото му и го ухапа. Силно.

Той подскочи и само за миг целият му самоконтрол се разпадна. Прехвърли я в скута си, с лице към него, така, че гърдите ѝ да се притискат в неговите, а краката ѝ да обхванат хълбоците му.

— Вземи ме. — Зъбите ѝ проблеснаха в усмивка, присмиваща се над контрола му. — Искам... теб.

А той искаше да бъде в нея. Веднага.

Но не можеше. Пое си дълбоко дъх. Абсолютно не можеше. Тя не знаеше какво иска. Трябваше да бъде подготвена с целувки и милувки.

Не можеше да я вземе като някой викинг.

Все още не.

— Забави малко — промърмори той. — Разполагаме с цялото време на света.

— Не, не е така. Времето никога не стига. Утре вече може да те няма.

— Няма да те изоставя. — Как изобщо можеше да си помисли такова нещо, сега, когато членът му докосваше овлажнената ѝ същност, и той се чувстваше така, сякаш никога досега не се бяха любили.

— Времето никога не стига — повтори тя. Хвана главата му с ръцете си и смело го целуна. Плъзна езика си в устата му настойчиво, сякаш искаше да го погълне.

И на него му хареса. Досега никоя жена не беше проявявала такава настойчивост. Неговият плам винаги е бил по-големият. Винаги се беше налагало да се въздържа. Но с нея... тя искаше и ясно заявяваше желанията си.

Скоро, някоя нощ, щеше да я вземе бързо и твърдо — но не тази вечер, и мисълта за това изобщо не му помагаше. Членът между краката ѝ пулсираше с болезнена твърдост.

Той отвърна на целувката ѝ. Заигра се с езика ѝ. Докосна гладкия ръб на зъбите ѝ. Засмука долната ѝ устна.

Хоуп изръмжа като разгорещен вълк и звукът на този несдържан животински звук почти го докара до ръба. Почти.

Тя беше опасна. Тя беше експлозивна.

А Зак не можеше да си спомни какво представлява предварителната любовна игра. Похотта пулсираше в пламналата му глава.

Той зашари с ръце по гърба ѝ, наслаждавайки се на сатенената ѝ кожа. Обхвана задничето ѝ.

— Да — изпъшка тя. — Искам пръстите ти в мен.

— Така ли? — Той плъзна пръстите си в нея и откри, че е готова за него.

Тя дишаше накъсано, хълбоците ѝ се притиснаха към него.

— Да — прошепна тя. — Още. — Захапа устните му, вплепа пръсти в косата му.

Той стисна зъби, напомняйки си за недостатъчния ѝ опит. Тя не осъзнаваше какъв звяр призовава с това си поведение. Не можеше да си представи, че въздържанието му, обикновено трудно преодолимо, бе на косъм да се разпадне пред усещането на тялото ѝ до неговото, при слабия аромат на мандарина от косата ѝ, пред шепота на гласа ѝ в ухото му.

Той масажираше отвора в тялото ѝ, опитвайки се да я подготви.

Тя галеше ушите му с палци, докосвайки чувствителните гънки.

Пръстът му хлътна в нея.

Дъхът ѝ секна, краката ѝ обвиха кръста му. Откъсвайки устните си от неговите, тя го погледна и големите ѝ сини очи плуваха във влагата на отчаянието.

— Моля те. Направо ме подлудяваш. — Гласът ѝ трепереше. — Не знам колко още мога да чакам.

— Докато реша, че си готова.

Тя искаше да спори. Видя го в очите ѝ. Но палецът му леко я масажираше, повеждайки я към кулминацията, и тя просто забрави за думите. Беше чувствителна. Дотолкова, че всяко негово докосване я овлажняваше все повече, правеше я по-отзивчива.

Слава богу. Защото през цялото време членът му пулсираше настоятелно.

Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Гърбът ѝ се изви в дъга и тялото ѝ се притисна очаквателно към неговото.

В стената на самоконтрола му се появи нова пукнатина. Тя може и да беше неопитна — но бе изпълнена с ярост. Знаеше какво иска и

инстинктът я водеше.

Целуна веждата му, брадичката, бузата.

— Толкова си горещ — прошепна тя в ухото му. — Стопли ме отвътре. — И захапа леко ухото му.

— Ти! — Прехвалената му самодисциплина се срива и той я сграбчи. Повдигна я, прехвърли краката ѝ през ръба на леглото, стъпвайки на пода, и потъна в нея. Посрещна го мокър рай.

Тя изкрещя, но не от болка, а защото бе достигнала до кулминацията, внезапна, неустоима. Отмятайки глава назад, момичето се сгърчи в ръцете му.

Той не спираше да прониква в нея, довеждайки я отново до оргазъм.

— Това достатъчно ли ти е? — попита я предизвикателно.

— Не още. — Тя опря краката си в матрака зад гърба му и се надигна над него. — Не още.

Той я сграбчи за хълбоците и я придърпа надолу. Тя отново изпищя, оргазмът ѝ го всмука още по-навътре в нея. Той се изгуби в нея, изоставил всякакво желание да излезе навън.

Тя отново се стегна и се повдигна.

И той отново я привлече към себе си.

Леглото се разклати. Тя се бореше с него. Впи пръсти в кожата му.

Той беше правил секс и преди. Това не беше секс. Това беше борба за надмощие и двамата печелеха.

Очите ѝ бяха отворени, вперени в неговите с бясна настойчивост. Той отвърна на погледа ѝ невъзмутимо, показвайки ѝ чрез движенията си какво иска, карайки я да се съобразява с желанията му.

Напрежението в тестисите му нарастваше, движенията му ставаха все по-обезумели. Пот се стичаше и от двамата и се смесваше върху кожата им в аромат на предизвикателство, на страст, на Хоуп и Зак. Писъците ѝ преминаха в стонове, щом атаката му отслабна. Дишането му се ускори, докато той тласкаше с бедрата си все по-бързо и по-бързо. Вложи цялата си сила в повдигането ѝ. Накара я да влезе в ритъма му, принуждавайки я отново и отново да се спуска към него. Вагината ѝ пулсираше около члена му. Обвитите ѝ около кръста му крака трепереха от напрежение. Тя беше стиснала зъби, лицето ѝ бе почервняло, а очите ѝ започнаха да се затварят.

— Не. Погледни ме! — нареди ѝ той.

Клепачите ѝ рязко се вдигнаха.

— Кажи ми — рече той. — Кажи ми истината. Кажи ми как се чувстваш.

Тя се съпротивляваше. Той виждаше как се бори срещу неизбежното.

— Кажи ми. — Той искаше да чуе думите.

— Обичам те. — Оргазмът я връхлетя отново. — Обичам те.

Триумфът го изпълни. Знаеше си. Знаеше, че тази жена нямаше да му се подчини, освен ако не го обичаше. И точно така беше правилно.

— Да. — Той отново се притисна към нея, за да удължи удоволствието ѝ. — Да!

Кулминацията го връхлетя и изгуби всякакъв контрол. Свърши с такава сила, че не знаеше дали изпитва болка или облекчение. Знаеше само, че иска да се зарови целият в нея.

Никога не беше копнял за нещо с такава сила или настойчивост. Никога нямаше да спре да я желае.

А Зак Гивънс винаги получаваше онова, което иска.

* * *

Без да сваля поглед от изморената, спяща фигура на Хоуп, Зак отиде до телефона, вдигна слушалката и набра един номер.

От другата страна се чу ядосаният глас на Гризуолд.

— Знаете ли кое време е?

— Време е да забравиш за почивката. Искам да отидеш в Тексас и да провериш някои неща.

ГЛАВА 20

На сутринта Гризуолд стоеше в средата на спалнята и гледаше намръщено, прекрасен пример на арогантно мъжко раздражение.

— Не искам да ходиш из града сама.

Абсолютно гола, без да показва капчица смущение, Хоуп застана пред него и повтори още веднъж:

— Трябва да отида на работа, след това на училище, а ти трябва да проявиш малко разбиране. Така, къде са ми дрехите?

— Ще те държа затворена тук, гола, докато не се вразумиш.

Което беше забавно, с изключение на това, че... той изглеждаше напълно сериозен.

Изглеждаше *великолепно*. Беше се събудил по-рано от нея и беше облякъл някакъв тъмен костюм и вратовръзка, които тя свързваше с бизнесмените и гробарите. С потъмнелия цвят на кожата си и с изсечените си черти той изглеждаше упорит и непреклонен, същински възроден проповедник, поел на мисия. Беше толкова висок и широкоплещест, а тя знаеше много добре, че всичко в това тяло беше едри кости и оформени мускули, и никакви подплънки.

Сега той използваше облеклото и ръста си, за да я сплаши.

Но вече беше твърде късно за сплашване. Ако искаше да я сплаши, той не трябваше да изслушва историята ѝ без да потрепне, а после да ѝ позволи да го използва, да го хапе, да го обича, връхлетяна от мъка и страст. Всъщност точно споменът от изминалата нощ, с великолепните ѝ наслади, ѝ позволи да му отговори учтиво и със спокойна настойчивост.

— Разумът ми си е на мястото. Така... сега бельото ми, ако обичаш. И дънките.

Двамата се изгледаха продължително, тъмният му поглед беше впит в упоритите ѝ сини очи.

Най-накрая Гризуолд мълчаливо взе сутиена и бикините ѝ от стола в ъгъла и ѝ ги подаде.

— Благодаря.

Тя опипа финия памук, след което подръпна еластичната материя.

— Тези не са моите. — Нейните имаха еластан само на кръста.

— Вече са. — Той я наблюдаваше мрачно, сякаш тя се канеше да излезе навън и да направи някоя глупост, макар че единственото глупаво нещо, което бе направила от години, беше да се влюби в него — и то само защото не можеше да го превъзмогне.

Сутиенът беше нов и изглеждаше да е нейния размер. Тя го погледна и повдигна вежди.

— Къде са *моите* дрехи?

— На боклука, под утайката от кафето, и там ще си останат. Ако искаш да се облечеш, разполагаш само с това. — Той махна с ръка към купчината дрехи.

Които, забеляза Хоуп, все още носеха етикетите си.

— Откъде взе всичко това?

— Поръчах ги в магазина рано сутринта. Има по три от всичко. Ако нещо не ти стане, разполагаш и с други размери.

Тя дори не можеше да си представи да разполага с такива пари или с такава власт. Икономите наистина ли разполагаха с такова влияние?

— Но те не са мои.

— Вече са. — Когато Хоуп се наклони да възрази отново, той я посочи с пръст. — Пускам те да излезеш, въпреки че според мен не е добра идея. Предлагам ти да не спориш заради някакви си гащички.

Тя погледна пръста му. Погледна и него. Отиде до купчината дрехи, награби всичко и се отправи към банята, затваряйки вратата зад себе си с крак. Тя се затръшна.

Хоуп знаеше, че наистина трябва да се ядоса заради своеволията му, но... толкова беше хубаво някой да се грижи за нея. И — тя докосна меката коприна — беше толкова хубаво да има нещо съвсем ново за пръв път от седем години. С тези дрехи щеше да ѝ е топло, също както докато той я държеше в прегръдките си и проникваше в нея...

Тя се облегна на плота и затвори очи, припомняйки си удоволствието, което ѝ беше доставил. И се изчерви, когато си спомни какво му беше причинила. Мили боже. Беше го хапала. Беше впивала ноктите си в кожата му!

Тя го обичаше.

Сигурно постъпваше глупаво, влюбвайки се в него, но точно сега това нямаше никакво значение. Цялата обич, която споделяше с абонатите, с мадам Нейнси, с госпожа Монахан, беше нищо в сравнение с това чудно, великолепно, изумително чувство, което бе обсебило сетивата ѝ. И всичко беше заради Гризуолд. Той бе успял да открие в нея създание, за чието съществуване тя нямаше никаква представа, което поглъщаше страстта така, сякаш тя беше негово неизменно право. Всъщност тази сутрин тя не искаше да си тръгва. Искаше отново да пропълзи в голямото легло, да го привика с жест, да вкуси от него, да го гали, да му позволи да влезе в тялото и душата ѝ.

Хоуп се изпъна. Не можеше да го направи. Любовта щеше да почака. Трябваше да работи. Трябваше да учи.

А и от вниманието ѝ не беше убягнал факта, че той не ѝ беше отговорил подобаващо. Не беше казал, че я обича.

Не я обичаше. Още не. Може би никога. Мъжът със студени очи бе потиснал всичко, с изключение на страстта.

Всъщност така беше по-добре. Тя можеше и да го обича, но не разполагаше с време, което да губи заради него и заради връзката им, а майка ѝ беше казвала, че истинската любов черпи усилия и внимание. Така че Хоуп щеше да ѝ се наслаждава, докато съществуваше. Нямаше да пита за бъдещето.

* * *

Когато Хоуп излезе от банята, облечена в новите си дрехи, Зак тихо въздъхна с облекчение.

Тя носеше онова, което ѝ беше купил; дори се усмихваше.

— Е? — Момичето се завъртя.

Стратегията му беше добра. Той бе направил замени и подобрения, но само малко. Дънките бяха нови, светлосини и изтъркани, не твърде скъпи, не твърде евтини. Пуловерът беше обикновен, тъмносин от памук и вълна. Беше я принудил да приеме дрехите като по-малката от две злини, като знаеше много добре, че тайно в себе си тя ще бъде поласкана от направените от сърце дарове — въпреки недоволството му.

— Изглеждаш прекрасно. — Тя не беше казала отново, че го обича, и това го гризеше отвътре. Другите жени му го бяха казвали и го бяха повтаряли при всяка възможност. Другите жени лъжеха. Но не и тя и той искаше отново да го чуе. Искаше момичето да произнесе думите.

— Благодаря ти. И благодаря за дрехите. Толкова си добър с мен. Направи всичко това — тя посочи с жест облеклото си, — и снощи се погрижи за мен. Просто... благодаря.

Нервите му се изопнаха от гняв. Гняв от това, че малкото, което бе направил, я караше да изпитва благодарност. Гняв, че животът се беше отнесъл толкова жестоко с нея, че едно евтино, просто облекло я караше да сияе. Това бе жената, която беше впила ноктите си в самоконтрола му, докато не го разкъса на парчета, и бе ликувала под дивата му страст, подчинявайки се на нуждите му. Тя бе поискала всичко от него и той се бе раздал без задръжки. Споменът от изминалата нощ събуждаше в него желание да я съблече и отново да я вземе. И това да продължи докато изтрие от главата ѝ всякакви мисли за напускането на дома му. Заради това, заради онази чиста страст, с която го бе дарила, той искаше да ѝ даде... всичко.

Искаше да я облече в дизайнерски рокли.

А вместо това трябваше да се задоволи с дънки и пуловер.

Но синият цвят на пуловера придаваше на очите ѝ цвета на любимото му яйце от лазурит на „Тифани“. Очите ѝ... в които за пръв път не се забелязваше сянка.

Снощи я беше направил щастлива. В леглото, и което беше най-важното, реагирайки на разкритията за семейството ѝ. На ярката дневна светлина събитията, които се бяха случили в Хобарт, Тексас, изглеждаха твърде драматични, за да са истина, но предишната вечер тя беше толкова разстроена, че той изобщо не се беше замислял върху това. Единственото, което беше искал, бе да я утеши.

Сега, пъхвайки ръцете си в джобовете, той се усмихна накриво.

— Ти си най-красивата жена на света.

Тя се засмя и на него му се стори, че смехът ѝ звучи като звън на камбанки.

О, беше хлътнал здраво. Много здраво, но не му пукаше.

— Хайде, ще те откарам при мадам Нейнси.

Тя си пое дъх, за да възрази.

Той я погледна с присвити очи.

Тя бавно изпусна дъха си.

— Добре.

Когато излязоха от спалнята, той изстреля следващия куршум в кампанията за въвличането ѝ в живота му.

— Ще се видим довечера.

Тя дори не забави крачка.

— Не си насилвай късмета.

* * *

Гризуолд паркира на улицата пред дома на мадам Нейнси, плъзна ръка по облегалката на седалката и придърпа Хоуп към себе си. Навеждайки се над нея така, че устните му почти докосваха нейните, той каза:

— Бих искал да вляза.

— Да не си си изгубил ума? Паркирал си неправилно.

— Не ми пука. — Той подуши вратлето ѝ.

— Паркирал си неправилно пред полицейска кола. — Тя се изкиска и избута главата му настрани. — Трябва да работя, и въпреки нехайното ти поведение, ти също.

— Значи ще се видим довечера?

— Ако успея да намеря телефон, ще ти звънна след училище.

— Нямах телефон? Не. Колко съм глупав. Разбира се, че нямаш.

— Той бръкна в джоба си и извади един мобилен телефон.

Тя поклати глава, но взе телефона и сви пръсти около него. Това не беше същото като дрехите. Това беше нещо повече, телефон, поскъп от всички, които би могла да притежава. Пъпна връв, която непрекъснато я свързваше с Гризуолд.

Той обхвана ръката ѝ с телефона и каза:

— Моля те. Телефонът е мой и мога да правя с него каквото си поискам, а точно сега бих искал да го вземеш. Можеш да ми се обаждаш по всяко време на деня или нощта. Обещай ми, че ще го направиш.

Сериозните му очи я гледаха настоятелно, брадичката бе широка и твърда, но устните му... те се бяха разтворили умолително. Тя

просто не можеше да му откаже. Неохотно прибра телефона във вътрешния джоб на новото си палто.

— Ще ми се обадиш довечера, след като се прибереш у дома.

— Да. — Основателна молба, особено след случилото се снощи, но тя знаеше, че с всяка своя отстъпка губеше частица от свободата си. Той разклащаше независимостта ѝ, и ако не внимаваше, един ден щеше да се окаже, че живее с него, спи с него, той се е превърнал в целия ѝ живот — а тя не можеше да си го позволи. Имаше други отговорности.

И сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Не се притеснявай. Ще намерим семейството ти.

Тя го погледна, неуверена в смисъла на казаното.

— Снощи, скъпа, ти най-последно ме допусна в живота си. — Той внимателно потърка с палец устните ѝ. — Каза, че ме обичаш.

— Да, но ние се познаваме едва от седмица. Малко повече, ако се смятат и разговорите по телефона.

— Значи... не ме обичаш наистина? Защото не се познаваме от достатъчно дълго време?

— Не, нямах предвид това. Но да се захванеш със задачите ми след толкова кратко запознанство...

— Значи ме обичаш?

— Да. Нали ти го казах.

Той се усмихна с една от своите криви, почни болезнено редки усмивки.

— Значи твоите проблеми са и мои проблеми. Разполагам с ресурси, които не можеш да си представиш. Ще намерим семейството ти.

Тя не знаеше какво да си мисли. Изпитваше благодарност, естествено. Вярваше му, да, но... да му довери най-важната си задача...

— Много си мълчалива. — Той я погали по косата.

— Нищо не мога да направя за теб. Не се сещам за каквото и да било. — Тя го погледна намръщено. — Не знам нищо за теб.

Той се усмихна бавно, със сексапилна усмивка, която я изкушаваше да се нахвърли върху него.

— Ела да ме видиш довечера и ще ти кажа.

— Трябва да уча.

— Ще ти разкажа всичко за мен. — Гласът му премина в шепот.
— Всичките ми тайни. Обещавам ти, че ще си изумена.

— Това е изнудване. — Но тя едва не се разсмя. Гризуолд винаги получаваше онова, което иска.

— Това е отчаяние.

Беше я спечелил. Тя *искаше* да узнае тайните му.

— Добре, ще дойда. — Тя вдигна раницата си от пода и хвана дръжката на вратата. — Трябва да вървя. Закъснявам.

— Чакай! Забрави нещо.

Тя се обърна към него.

— Какво?

— Това. — Той я целуна продължително.

Целувката беше дива и страстна, сякаш той се опитваше да притъпи сетивата ѝ, преди тя да си тръгне. Тя потвърждаваше всяко завоевание, което бе направил предишната нощ. Хоуп се потопи в чудесното усещане да е негова любима, убедена, че той я желае така, както не е желал друга.

Въпреки цялата си самоувереност, той беше самотен. С времето тя щеше да го научи да бъде с нея във всеки смисъл на думата — да споделя мислите си, страховете си, чувствата си, да повярва, че тя никога няма да го предаде.

Засега просто го прегърна силно и посрещна езика му, който нахлу в устата ѝ, създавайки водовъртеж, който ги потопи в наслада.

Когато най-последно я пусна, той се взря в нея.

— Ти си моя. Не го забравяй. Ще бъдеш моя завинаги.

— Завинаги. — Тя докосна влажните му устни с върховете на пръстите си. Той като че ли не осъзнаваше, че тези думи са предизвикателство, но като че ли се изненада, когато в отговор тя също го предизвика: — Ти също ще бъдеш мой завинаги.

Гледаше я с натежали клепачи и я прегръщаше така, сякаш никога нямаше да я пусне — но не каза нищо. И Хоуп наистина си помисли, че поне веднъж той просто не знаеше какво да отговори.

Клепачите ѝ потрепнаха, докато се бореше да възстанови вътрешния си баланс и отново да поеме инициативата.

— И наистина те бива в целувките.

Той бавно я освободи от прегръдките си.

Хоуп се плъзна по седалката и слезе на тихата уличка. Искаше да се освободи от него поне за няколко минути, достатъчно, за да се опита да разбере какво се беше случило предишната нощ.

Той я гледаше така, сякаш разбираше безпокойството ѝ — и скоро щеше да го прогони.

Когато колата се отдалечи, тя се спусна по стъпалата към вратата на мадам Нейнси. Като че ли днес сивото бостънско небе беше по-ярко, смръзнатият въздух по-топъл, и ако тя се заслушаше внимателно, щеше да чуе първото чуруликане на пролетните птички.

Да. Обичаше го. Дори повече, харесваше го. Помпозен, претенциозен, властен, арогантен...

Вратата на мадам Нейнси се отвори пред нея. Хоуп чу как жената изкрещя:

— Бягай, Хоуп, бягай! Дошли са за теб!

— Какво? — Хоуп погледна към униформения полицай, който държеше вратата.

— Госпожица Хоуп Прескът? — попита той.

Незнайно защо мислите ѝ се насочиха към брата и сестрите ѝ. Днес беше ден за чудеса. Дали някой не ги беше намерил? Тя нетърпеливо прекоси прага.

— Да?

— Аз съм полицай Агилар. — Той посочи полицайката, която стоеше до бюрото на господин Уилауърт. — Това е полицай О'Донъл. Госпожице Прескът, ще трябва да дойдете с мен в участъка. Имам заповед да ви арестувам.

ГЛАВА 21

— Да ме арестувате? — Хоуп погледна първо единия полицай, после и другия, убедена, че има някаква грешка. Но тя си беше помислила същото и предишния път, когато полицаите бяха почукали на вратата ѝ — в онази ужасна нощ, когато тексаските шерифи пристигнаха с новината за смъртта на родителите ѝ.

Мадам Нейнси стоеше до телефонното табло, сложила слушалките на главата си, говореше в микрофона и бурно жестикулираше.

— Да, точно така. Арестуват Хоуп. Вие сте адвокат, господин Блоджет. Трябва да я освободите. Това е възмутително!

— Защо ме арестувате? — Хоуп се обърна към полицай О'Донъл, която изглеждаше на нейната възраст. — Защо?

— По подозрение, че сте присвоили незаконно пари на съдружника ви, господин Уилауърт.

Хоуп се опита да си поеме дъх. После опита отново.

— Партньорът ми? — прошепна тя.

— Вие ли сте Хоуп Прескът, която е вписана като съдружник? — попита полицай Агилар.

Тя кимна. Шкафчетата на господин Уилауърт бяха отворени, цялата му документация беше прибрана в кашони, компютърът му го нямаше.

— Приемахте ли пакети срещу подпис? Подписвали ли сте финансови извлечения? — продължаваше да пита полицай О'Донъл.

— Но аз не бях партньор наистина.

Полицайката не можеше да изглежда по-незаинтересована или по-уморена.

— Ще ѝ прочета правата. — Полицай Агилар сподави прозявката си.

— Но аз нито съм инвестирала, нито нищо. — Хоуп се чувстваше така, сякаш потъва в познати плаващи пясъци, обвинена в

нещо, което не е извършила. — Господин Уилауърт искаше да има две имена на визитката, за да изглежда по-внушително.

Полицай Агилар не ѝ обърна никакво внимание, а изрецитира толкова познатите от телевизията думи.

Полицайката обърна Хоуп с лице към стената, очевидно не очаквайки никаква съпротива.

— Ще трябва да ви обискирам, мадам. — Тя бързо я опипа.

— Възмутително! — изпищя мадам Нейнси.

Хоуп потрепна при хладното докосване до тялото ѝ, и когато полицай О'Донъл намери телефона, Хоуп го зяпна така, сякаш никога не го беше виждала.

— Той не е мой — каза Хоуп.

Полицай О'Донъл повдигна вежди.

Хоуп стреснато осъзна, че думите ѝ са прозвучали така, сякаш го е откраднала.

— На моя... — Как трябваше да го нарече? — На приятеля ми е. — Колко нелепо определение за мъж като Гризуолд.

— Въпреки това трябва да го конфискувам. — Полицай О'Донъл го хвърли в един от кашоните.

— Но аз му обещах да се обадя. — Главата на Хоуп пулсираше от смесицата от унижение и страх.

— Кой е приятелят ти? — попита настойчиво мадам Нейнси.

— Гризуолд. — При звука на името му по тялото на Хоуп се плъзна топлина. — Гризуолд. Мадам Нейнси, обадете се на Гризуолд. Кажете му какво се случи. Той ще оправи всичко.

Полицай Агилар извади белезници. Полицай О'Донъл започна да изнася кашоните.

— Тя не е направила нищо — извика толкова силно мадам Нейнси, че Хоуп потрепна. — Аз ще ви кажа какво се е случило. Защо не ме изслушате? Това не е родината ми, това са Съединените американски щати. Не можете безпричинно да хвърляте хората в затвора.

Полицай Агилар сложи белезниците на Хоуп и я бутна към стената.

— Остани тук. — Обръщайки се към мадам Нейнси, той я посъветва: — Поговорете с адвокат, мадам. Тя ще има нужда от такъв.

После изкара Хоуп навън на тротоара. Някои от съседите се бяха осмелили да излязат, въпреки смразяващия вятър, за да позяпат полицейската кола на тяхната тиха улица. Други просто бяха дръпнали настрани опърпаните си пердета, за да гледат.

Едно от децата попита:

— Хоуп, както правиш?

Тя дори не се опита да отговори. Не можеше. Беше сънувала подобни кошмари, в които хората гледат как я арестуват. Кошмари, в които тя се опитваше да се затича след мама и татко, докато някаква сенчеста фигура се опитваше да я спре, да я задържи. Но това сега беше истинско. То нараняваше гордостта ѝ и... ами ако полицията си беше измислила всичко? Тя не вярваше в почтеността на американското правосъдие. Семейството ѝ беше наказано за престъпление, което не беше извършило. Ами ако я тикнеха в затвора? Тогава никога нямаше да намери семейството си.

О, господи.

— Защо я отвеждате? — Господин Кинтерас харесваше Хоуп; той гледаше намръщено полицаите.

— Отстъпете встрани. — Полицаите я настаниха на задната седалка в колата и тя се сви колкото се може повече. Вратите нямаха дръжки и задната седалка беше оградена с метална решетка, за да не могат престъпниците да нападнат полицаите.

Тя се чувстваше виновна като престъпничка. Виновна за проява на глупост. Сега вече ясно разбираше всичко. Господин Уилауърт беше измамил мадам Нейнси. Беше измамил Хоуп. Беше отмъкнал парите и я беше оставил да отиде в затвора заради неговото престъпление.

Полицаите седнаха отпред, О'Донъл зад волана.

Хоуп сигурно изглеждаше ужасно, защото полицай Агилар се обърна към нея и каза:

— Моля ви да ни предупредите, ако се каните да повръщате, госпожице Прескът.

Тя кимна. Без особена надежда попита:

— Господин Уилауърт задържан ли е?

— Станфърд? — По-възрастният полицай се засмя. — Все още не, но предричам, че ще се предаде до двацет и четири часа. Той има опит с подобни неща, знаете.

— Не, не знам. — Тя беше толкова глупава, че не знаеше нищо.

— Да, голяма част от младежките си години прекара в затвора заради разни неща, най-вече измами.

— О. Измами. — Тя бавно се облегна назад.

Полицай Агилар я погледна със съжаление.

— Да. Измами. През цялото време, докато беше в затвора, той учеше за счетоводител. Откакто се дипломира, не спря да мами. Този път го хванахме.

— Как? — Как се беше стигнало дотук?

— На един от клиентите му не му хареса как изглеждат крайните числа, затова нареди ревизия. Щом я направи и установи, че Станфърд е чопвал по малко отвсякъде, веднага го докладва.

— Разбирам. — Хоуп съзнателно се опита да изтрие от съзнанието си всички уроци по счетоводство, които ѝ беше давал господин Уилауърт.

— Скоро Станфърд ще бъде задържан — увери я полицай О'Донъл. — Едно е да крадеш от компании, управлявани от почтени бизнесмени, но той си е присвоявал пари от Крал Янек и Кралят разбра. — Тя се изкиска. — Чувам, че направо е побеснял.

— Господин Янек? — попита вцепенено Хоуп. Полицай О'Донъл караше твърде бързо и минаваше на червено. Може би, ако Хоуп извадеше късмет, колата щеше да катастрофира преди да стигнат до участъка. Тя се надяваше, че Гризуолд ще тъгува за нея. — Какво значение има, че господин Янек се е ядосал?

— Крал Янек е най-близкото нещо до местен престъпен лидер, с което разполага Бостън. Той живее в Бруклин, има пръст във всяко изнудване в града и никога не успяваме да го пипнем. — Полицай Агилар я стрелна със съчувствен поглед. — Не се тревожете, госпожице Прескът. В затвора ще бъдете в безопасност. Той има влияние, но не достатъчно, за да ви пипне, докато сте арестувана.

Тя го изгледа невярващо. Предишната вечер беше нападната с нож. Днес беше арестувана. Сега я уверяваха, че в затвора ще бъде на сигурно място.

Хоуп изпъшка и се отпусна настрани, облягайки глава на напуканата пластмаса, като се вкопчи в мисълта, че Гризуолд ще дойде да я спаси от несправедливостта.

Изобщо не ѝ мина през ума, че той няма да се появи.

* * *

— Добро утро, Мередит. Как си в този ясен ден?

Мередит изглежда странно Зак, докато той преминаваше през приемната на път към офиса си.

— Добро утро, господин Гивънс. — Тя се изправи и го последна, изчитайки на глас съобщенията му от своя палмпайлът. — Сестра ви се обади. Искате да знаете какво бихте искали да направите за коледните подаръци на родителите ви.

— Този път няма да ме хване. — Той закачи палтото си на закачалката. — Тази година е неин ред да решава.

— Един от членовете на управителния борд на компанията на Бакстър иска да ви предупреди, че Бакстър възнамерява да ви създаде проблеми.

— Обзалагам се, че е така.

— Колдфел се обади. Изобщо не е доволна, че сам сте шофирали до работа. Намира се в дома ви и чака инструкции.

Да, шофьорката му нямаше да остане доволна от тази проява на независимост от негова страна, но Зак нямаше как да я използва, когато откарваше Хоуп до нейната работа. Той седна зад бюрото си.

— Джейсън Урбано иска да присъствате на партито изненада, което съпругата му устройва за него, и казва, че няма да приеме „не“ за отговор.

Зак се ухили.

— Тя му организира парти изненада и той знае за него?

— Освен това на телефона ви чакат. Една много обърквана жена, онази мадам Нейнси от телефонната централа...

Зак се стресна и се обърна към Мередит.

— Какво каза тя? — След това, без да дочака отговор, грабна слушалката на телефона. — Мадам Нейнси? Нещо с Хоуп ли се е случило?

Мадам Нейнси пропищя в ухото му:

— Арестуваха я.

Зак предпазливо отмести слушалката от ухото си.

— Простете, какво казахте?

— Извинете ме, скъпото момиче беше арестувано. Тя казва, че ще я спасите. Иска да отидете в участъка и да я измъкнете оттам. Аз ѝ казах, че ще пратя господин Блоджет...

— Кой е господин Блоджет?

— ... но тя продължава да настоява да отидете вие.

— Кой е господин Блоджет?

— Адвокатът ѝ. — Обикновено мелодичният глас на мадам Нейнси звучеше неблагозвучно и акцентът ѝ беше толкова силен, че той едва успяваше да я разбере. — А вие — вие сте труден за намиране, господин Гризуолд Гивънс. Вашите хора у дома, онзи Ленърд, той каза, че господин Гризуолд е на почивка, но аз си знам най-добре. Говорила съм с вас. Затова най-накрая реших да се обадя на нея, на секретарката на господин Гивънс. Тя ме свърза. Но отначало каза: „господин Гивънс“, което ме накара да се чудя какво има предвид. — Гласът на мадам Нейнси натежа от подозрителност.

Подозрителност.

— За какво арестуваха Хоуп?

— За присвояване, но тя не го е направила.

Зак се вцепени. Присвояване. Също като Колин Бакстър. Хоуп би направила всичко, за да има пари. Тя ги смяташе за най-важното нещо на света. Искаше да има пари, за да намери сестрите и брат си... поне така му беше казала предишната нощ.

Топлината на страстта и щастието, която го бе обгръщала цялата сутрин, изведнъж изстина.

Той си спомни начина, по който го беше гледала Хоуп, и думите които беше произнесла. *Обичам те*. Това определено беше достатъчна причина да ѝ вярва.

Тя не беше като другите жени.

Искаше му се просто да не знаеше колко отчаяно копнее тя за пари — и защо.

— Всичко е наред, мадам Нейнси. Веднага ще отида и ще я освободя.

* * *

Хоуп бавно избърса мастилото от пръстите си и проследи с поглед полицаия, който прибра отпечатъците ѝ в току-що надписаната папка „Хоуп Прескът“.

Участъкът преливаше от активност. Полицаи влизаха и излизаха. Арестуваните влизаха и преминаваха през процеса, който вече ѝ беше добре познат. Бяха я снимали. Бяха я претърсили. Предложиха ѝ да направи едно телефонно обаждане, но тя не знаеше кой друг би могъл да ѝ помогне, ако Гризуолд и господин Блоджет се проваляха, затова учтиво отказа. За двата часа, които бе прекарала тук, тя дори беше видяла как господин Уилауърт влиза в участъка и се изгубва в дълбините му. Той също я забеляза и се сви така, сякаш тя се канеше да го удари, но Хоуп не успя да събере достатъчно енергия и дори гняв, за да го направи. Беше сглупила да му се довери, а глупаците трябваше да платят цената.

Но каква цена.

Повечето време Хоуп бе прекарала в ареста, недалеч от приемната. Но като че ли никой не се интересуваше от нея. Тя почти си помисли, че може просто да стане и да си излезе — само че полицаите носеха пистолети и на всяка врата висяха големи катинари.

Къде беше Гризуолд? Защо не беше дошъл още? Тя толкова силно искаше да го види, но в същото време... едва понасяше мисълта, че той ще я види такава. Да, предишната нощ бяха много близки, но се познаваха едва от седмица. Той може и да си мислеше, че иска да я приеме в живота си, но тя беше смутена, унижена от ареста, като жертва на престъпление, обвиняваща себе си. Не искаше той да я вижда в затвора. Беше твърде рано, за да подлага привързаността му на толкова крайно изпитание.

Тя затвори очи и се опита да мисли трезво. Щеше да го разбере, ако той не пожелаеше да има нищо общо с нея. Щеше. Това нямаше да е като отхвърлянето в училище. Този път тя беше виновна. Да поиска от него да ѝ вярва...

Тогава Хоуп си спомни тъмните му очи, изпълнени със страст, предназначена само за нея.

Гризуолд щеше да повярва в невинността ѝ. Тя го познаваше. Познаваше го със сърцето си и с ума си. Всичко в него излъчваше чест и почтеност. Той ѝ беше повярвал, когато му беше разказала за

родителите ѝ, за миналото ѝ. Някакъв си арест нямаше да промени мнението му.

— Извинете, госпожице Прескът?

Тя отвори очи и видя пред себе си един добре облечен джентълмен, приблизително на възрастта на Гризуолд.

— Вие ли сте господин Блоджет? — Тя никога не беше виждала Блоджет. Не беше виждала повечето абонати.

— Не, аз съм Колин Бакстър. — Той огледа участъка. — Кой е господин Блоджет?

— Моят адвокат. А вие кой сте?

— Колин Бакстър — представи се повторно той, сякаш тя бе длъжна да знае името му.

Не го знаеше. Не го и познаваше, макар да беше доста привлекателен по един типично американски начин, с права руса коса и зелени очи.

Той протегна ръка.

Тя учтиво я пое.

— Мога ли да направя нещо за вас? — Думите ѝ прозвучаха абсурдно, предвид обстоятелствата, но все пак трябваше да каже нещо.

— Всъщност аз мога да направя нещо за вас. — Той посочи пейката зад гърба ѝ. — Имате ли нещо против да седна?

— Абсолютно нищо. — Макар всъщност да имаше. Мъжът я караше да се чувства некомфортно със скъпия си пуловер и елегантно кожено манто. Не като Гризуолд, който също се обличаше елегантно. Може би разликата беше в това, че дрехите правеха Бакстър. При Гризуолд просто го допълваха.

Бакстър седна, заемайки твърде много място за мъж с височина около метър и седемдесет и пет.

Тя се сви в ъгъла.

Той се премести към нея.

Хоуп искаше да стане и да избяга, но не можеше да го направи. Беше ѝ казано да стои тук, а тя спазваше правилата.

Огледа горчиво полицейския участък. Ето докъде я беше довело спазването на правилата.

— Аз съм приятел на Зак Гивънс. — Господин Бакстър я погледна очаквателно, сякаш очакваше възкликание.

Затова тя му го даде.

— О! — И какво от това?

— Разбирам, че работите в телефонната служба, която приема съобщенията му.

Смутена от разпита, тя отговори:

— Точно така.

— Говорили ли сте със Зак?

— Никога не ми се е налагало. Разговаряла съм само с иконома му Гризуолд.

Колин Бакстър се облегна назад.

— Невероятно. — Той отново се наведе напред. — Виждали ли сте някога Гризуолд?

— Да, аз... видях го снощи. — Какво целеше господин Бакстър с въпросите си? Хоуп не хареса циничната му усмивка.

— Как изглежда той?

— Около метър и деветдесет, черна коса, тен, строен... — Тя наистина не харесваше този мъж. — Защо ме питате?

— Да не би да изглежда така? — Господин Бакстър измъкна един сгънат лист хартия от джоба си. Разгъна го и го поднесе пред лицето ѝ.

Хартията беше лъскава, като от списание. Виждаха се три колонки текст, а в десния ъгъл имаше снимка на Гризуолд, облечен в смокинг, придружаващ красива жена с елегантна вечерна рокля.

Хоуп се загледа в снимката. Не беше нужно да вдига поглед към лицето на господин Бакстър, за да разбере, че нещо ужасно се е объркало.

— Това е той.

Бакстър отмести палеца си от надписа под снимката и ѝ подаде листа.

Тя прочете:

Закарая Гивънс и приятелката му Робин Бенет красят
ежегодния благотворителен бал „Лек за рака на гърдата“.

Хоуп изпусна листа на земята, сякаш той бе прогорил пръстите ѝ.

— Да. Измамил ви е, нали? — Бакстър звучеше неприлично съчувствено. Без да се интересува от мълчаливото ѝ страдание, той я

прегърна през раменете. — Точно такъв си е той. Каза, че ми е приятел, инвестира в компанията ми, а сега я поглъща, измъква я под носа ми...

Тя престана да го слуша. Не й пукаше за компанията на Бакстър. Това беше просто *нещо си*.

Но Гризуолд, мъжът, на който се беше отдала, мъжът, когото обичаше... не беше Гризуолд. Вместо това беше богат, коравосърдечен лъжец, който бе приел пилешката й супа и глупавото й предположение, че това е икономът, и я беше измамил. Беше я предал по начин, който караше всички други предателства да изглеждат невзрачни и некадърни.

Бакстър рече с мазен глас:

— Я виж ти, кой би си помислил? Великият мъж идва в затвора, за да спаси приятелката си.

Приближи се чифт лъскави черни обувки и се спря на пода пред Хоуп.

Бакстър бавно се надигна и я посочи.

— Тя също краде, да знаеш. *Ти* не прощаваш кражбите на *никого*. Хоуп осъзна, че той не говори на нея. Говореше на обувките.

— Но *тя* спа с теб, затова ето те тук. — Бакстър захвърли любезните преструвки. — Предполагам, че трябваше да се пробвам. Лошо, че не си падам по мъже. Току-виж си простил малките ми грехове.

— Млъквай, Бакстър. — Това беше дълбокият глас на Гризуолд — не, на господин Гивънс — лишен от топлина и доброта. Истинският му глас.

Погледът на Хоуп тръгна от обувките, нагоре по черния костюм и червената вратовръзка, към онези тъмни очи, които проблясваха обвинително. Тъмните очи на непознат. Не на Гризуолд. Не на нейния любим. А на мъжа, който я беше излъгал, беше спал с нея предишната нощ, а сега я гледаше така, сякаш *тя* беше направила нещо нередно.

— Значи през цялото време си знаела кой съм. — Устните на господин Гивънс едва помръдваха и той говореше толкова тихо, че тя трябваше да се напрегне, за да го чуе. — Изигра ме като последния глупак.

— Ти... ме излъга. — Мускулчетата на лицето й бяха замръзнали от шока.

— Донесе ми пилешка супа, мамка му. Още тогава трябваше да се досетя. — Докато я укоряваше, тялото му, красивото му тяло, беше неестествено вдървено.

Бакстър продължаваше да говори, но тя не разбираше и капчица от думите му.

Не чуваше нищо друго, докато господин Гивънс я порицаваше с извивката на устните си и шибация си глас.

— Предполагам, че госпожа Монахан също е включена в измамата. Тя и мадам Нейнси. Скъпата стара ирландска дама и чужденката, която управлява старомодни телефонни услуги.

— Недей. Не прави това — рече тя с треперлив глас. — Не ги обвинявай за нищо. — Той я убиваше с всяка своя дума, разбиваше спокойствието ѝ, илюзиите, и я оставяше разголена.

— А най-лошото е, че се престори на девственица...

Тя рязко си пое дъх.

Той го забележа. Естествено, че ще го забележи. Наблюдаваше я с познатата съсредоточеност, но тъмните му очи бяха безжалостни. Той рече презрително:

— О, чакай. Била си *девствена*. Отдаде ми се, и, скъпа, беше невероятно. Заслужаваш награда за това. Колко ти дължа?

— Дължиш... ми? — Сякаш беше проститутка? Обидата му изопна нервите ѝ като стоманени въжета. — Аз те *обичах*.

— Така е, и беше много добра. Но, по дяволите, току-що осъзнах — парите няма да ти помогнат. Ти отиваш в затвора.

Внезапно тя вече можеше да диша.

Все пак подобно нещо вече ѝ се беше случвало. Естествено, че беше. В училище. В онзи сервиз в Синсинати. Всеки път, когато разкажеше на някого коя е и откъде идва. Всеки път беше отхвърляна, тормозена, захвърляна като боклук.

Този път беше още по-зле, но той я беше излъгал. Беше излъгал.

Е, тя знаеше как да му отговори. Знаеше много добре как да го нарани.

Срещайки погледа му, Хоуп каза:

— Разбира се, че знаех кой сте, господин Гивънс. Когато играя, играя за големите пари.

— Господи! — Бакстър отстъпи назад, сякаш се страхуваше, че кръвта може да изцапа грозния му, скъп пуловер.

Но Хоуп знаеше, че господин Гивънс никога няма да я удари. Той не беше от хората, които изпитваха удоволствие от физическото насилие. Той малтретираше психически, което беше много, много лошо. Хоуп продължи да говори с хладен, сдържан тон:

— Ако не се бях сблъскала с този ненавременен арест, аз щях да успея да ви отведа до олтара. Щях да живея в къщата ви и да се храня на масата ви, а вие щяхте да бъдете щастлив — и никога нямаше да разберете, че през цялото време тайно ви се присмивам. — Момичето изпита студено, горчиво задоволство, когато видя как кръвта се отдръпва от лицето на господин Гивънс. — Страхувате се. Вие сте страхливец. Оплаквате се, че никой не ви харесва заради друго, освен парите ви. Може би причината за това е, че сте избрали да използвате недоверието си като меч и богатството си като щит, а сияйният връх на това недоверие държи всички на разстояние, докато парите ви защитават онова недоразвито нещо, което наричате сърце.

Бакстър буквално препусна към приемната.

С безчувствен, ясен глас Хоуп рече:

— Сбогом, господин Гивънс. Наслаждавайте се на живота си. Нека винаги получавате онова, което заслужавате.

ГЛАВА 22

Зак се отдалечи от участъка с бясна скорост, оставяйки парчета гума по половината улица, но единственото, за което съжаляваше бе, че Бакстър не се намира пред колата. С удоволствие щеше да го прегази, да даде на заден ход и да паркира върху мръсника.

Щом влезе в участъка и видя как Бакстър разговаря с Хоуп, прегърнал я през раменете, държейки се така, сякаш са стари приятели, Зак беше обзет от черна ярост, дълбока и убийствена. При тази мисъл той се вкопчи в обличения с кожен калъф волан с такава сила, че пръстите му се отпечатаха върху него.

Хоуп го беше предала.

За миг пусна волана и стисна главата си с ръце.

Не, нещата бяха още по-зле. Тя беше като всички останали. Още от самото начало бе наясно с истинската му самоличност и беше направила заслужаващо Оскар представление, за да спечели него и богатството му. Самата тя го беше казала. Точно когато се беше надявал, че тя ще отрече всичко, Хоуп беше казала, че от самото начало му се е присмивала. Заради това, че е искал истински приятели и истинска любов. Беше се осмелила дори да намекне, че той е виновен, че не може да намери любовта.

Намекнала? По дяволите, беше му го казала в очите.

Зак спря пред една къща със свистене на гумите. Домът на леля Сесили. Остави колата в зоната, забранена за паркиране, изтича нагоре по стълбището и натисна звънеца; след това зарита вратата, докато Свен не я отвори с ръмжене, което прозвуча точно като скандинавска ругатня.

— Къде е леля Сесили? — попита троснато Зак.

Обикновено спокойният и мълчалив мъж го изгледа от главата до петите и като че ли си помисли нещо не особено ласкателно за Зак. Пристъпвайки напред със свити юмруци, Зак се надяваше, че Свен ще посегне да го отблъсне, защото скандинавецът, с изпъкналите си мускули и физически умения, щеше да е достоен опонент.

А Зак, който не се беше бил от онзи бойскаутски лагер в Монтана, наистина изпитваше нужда да смачка някого от бой. Нагло подхилкващият се Бакстър се беше отървал на косъм. Само присъствието на стотина полицаи го беше възпряло.

Но както всичко останало в този скапан ден, и Свен прояви неотзивчивост. Той отстъпи назад и посочи библиотеката, след което тръгна по петите му.

Страхливец. Дявол да го вземе. Зак не се страхуваше да се бие. Как се осмеляваше Хоуп да го нарече страхливец?

Парите ви защитават онова недоразвито нещо, което наричате сърце.

Очевидно парите му не го бяха защитили достатъчно, защото с отминаването на първоначалния шок, сърцето го заболя. *Разбито сърце.* Каква глупава фраза. Силната болка не идваше от разбитото му сърце, а от гнева му.

Зак влетя в библиотеката и обяви:

— Хоуп е измамница, сега е в затвора и знаеш ли какво каза?

Към него се обърнаха не една, а три глави.

Той стрелна Свен с убийствен поглед.

Скандинавецът леко се усмихна и се поклони.

Ако в главата му беше останала и капчица здрав разум, Зак щеше да се обърне и веднага да си тръгне. Но вече беше твърде късно за отстъпление. С далеч не любезен глас той рече:

— О. Здравей, татко. Здравей, майко. Радвам се да ви видя, както винаги.

— Хубаво е да се види, че парите, които пръснахме, за да те научим на обноски, се отплащат добре. — Баща му остави чашата си с чай в чинийката. Той беше на осемдесет и една години, слаб и висок, с тънка като пергамент кожа на старец, но с острия ум и език на двайсетгодишен мъж. Той беше управлявал успешно Гивънс Ентърпрайсис в продължение на четирийсет години и Зак знаеше много добре, че не трябва да му се опъва. Баща му щеше да му вземе главата.

За разлика от него майка му бе дребничка, пухкава и сладка. Ненавършила още шейсет, тя бе отгледана като бъдеща съпруга на богаташ и бе изпълнила с достойнство ролята си. Сега потупа нежно ръката на баща му.

— Скъпи, знаеш, че обикновено Закарая е учтив. Може би трябва да го попитаме както го е раздразнило толкова.

— Разбирам, че е раздразнен. Изглежда така, сякаш е прекарал косата си през преса за изцеждане на пране. — Леля Сесили го огледа с критично око. — И говори несвързано.

Зак се обърна ядосано към нея.

— Не говоря несвързано. Хоуп през цялото време е знаела кой съм.

Свен пристъпи напред, за да защити леля Сесили.

Тя му махна с ръка да се върне на мястото си до вратата.

— Коя е Хоуп? — попита баща му.

— Младата дама, за която ни разказа Сесили — отвърна майка му.

— Ако е знаела през цялото време кой си, тогава ще кажа, че си си го заслужил. — Леля Сесили не прояви и капчица съчувствие към ядосания си племенник. — Така и не разбрах защо веднага не ѝ призна кой си.

— Защото тя каза, че не харесва богаташи, а аз бях толкова увлечен, че не исках да я подплаша. — Доскоро това му се беше струвало като много добра причина. Сега, под критичното око на родителите си, думите му прозвучаха глупаво. Той отиде с маршова стъпка до шкафа с алкохол и си наля уиски, чисто. — А тя не спря да говори грубости за мен. — Това му се стори още по-глупаво.

— Аз непрекъснато говоря грубости за теб — отвърна спокойно леля Сесили. — Повечето от които са напълно оправдани.

Зак погълна остатъка от уискито на една глътка.

— Синко, синко, покажи малко уважение! — Баща му звучеше ужасено. — Това уиски е на сто години!

Зак избърса насълзените си очи.

— Тя е знаела кой съм и се е преструвала през цялото време, за да влезе под кожата ми.

Семейството му се спогледа многозначително.

— И с каква цел? — попита баща му.

— За да се ожения за нея. — Хоуп никога не беше споменавала брак преди онова избухване в участъка, но тя беше казала, че това е част от плана ѝ. А той се беше развивал успешно. Точно това го тормозеше. Не разбитото сърце, а осъзнаването, че в най-потайните

кътчета на съзнанието си той си беше мислил за брак. Беше твърдо решил да я притежава по всеки възможен начин.

— Момичето от телефонната служба? — Баща му се намръщи и буйните му вежди подскочиха изненадано нагоре. — За нея говорим, нали?

— Да, скъпи — отвърна майка му.

Баща му сплете пръсти върху плоския си корем.

— Леля ти ни разказа за това как си я лъгал, че си иконом, поради причини, които не мога съвсем да разбера. Момичето ти е повярвало, донесло ти е пилешка супа. Ти си я ухажвал. Успешно, предполагам — обикновено е така. Сега твърдиш, че тя през цялото време е знаела кой си, но не ти е казала, за да ти влезе под кожата, и е била арестувана за нещо...

— За присвояване. — Пред очите му изникна бледото лице на Хоуп. Още преди да го види, че стои пред нея, тя бе изглеждала така, сякаш е получила шамар.

Естествено. Била е арестувана и на път да бъде хвърлена в затвора. И... Зак едва успя да произнесе думите:

— Бакстър беше с нея. Бакстър ѝ е съучастник.

Вместо да реагира със съответния ужас и възмущение, леля Сесили каза:

— Зак, никога не съм те виждала да говориш, без първо да помислиш. Този път не си го направил, нали? Не си я обвинил, че те е предала, само заради подобни неубедителни улики?

Зак започна да се разколебава. Може би стогодишното уиски си отмъщаваше. Той се наведе към подноса, взе три мънички сандвича и лапна единия.

През цялото време леля Сесили го гледаше обвинително.

Той установи, че дъвче съсредоточено.

— Синко, на мен това ми звучи като пълна глупост. Бих казал, че са те прецакали, да, но не е била тази Хоуп. А най-вероятно приятелят ти Бакстър. Никога не съм харесвал това момче. — Баща му се намръщи над чашата си с чай, след което махна с ръка на Зак. — Донеси ми едно уиски.

Майка му плесна с ръце в безплодно възмущение.

— Хайде, скъпи, нали знаеш какво каза лекарят.

— Да, каза ми, че ако не пия, не пуша и не се храня добре, ще живея вечно. На мен и без това ми се струва цяла вечност. — После кимна решително и каза: — Синко, налей ми малко скоч.

Зак сипа в една чаша и я подаде на баща си. След това сипа и на себе си.

Леля му Сесили произнесе с отмерен тон:

— Бакстър е лъжец, измамник, крадец и ти има зъб, Зак. Не си ли помисли, че е отишъл в участъка, за да ти създаде проблеми?

— Да, помислих си го! Но как, по дяволите, е научил за Хоуп? Как изобщо е разбрал, че тя е там? — Зак впери поглед в проблясващата течност.

Баща му почука по масата с кокалчетата на пръстите си.

— Това е проблем, който трябва да проучиш. Правиш си погрешни изводи, Закарая. Мислех, че съм те научил по-добре.

— Да. Щом това момиче е важно за теб, предполагам, че си бил саботиран от Колин Бакстър — додаде тихо майка му. — Да не споменавам за подозренията ти, че всеки на този свят иска да те измами.

Зак се задави с една хапка и се закашля. Собствената му майка току-що беше обявила, че той се страхува. Какво ставаше тук, по дяволите?

По знак на леля Сесили Стан се приближи и го тупна по гърба — силно.

Баща му се обърна към майка му.

— Как сме могли да отгледаме толкова недоверчиво момче?

— Скъпи, ти винаги си му казвал, че хората от семейство Гивънс трябва внимателно да подбират приятелите си и да не се доверяват на никого. Какво си мислеше, че ще се случи? — Майка му се намръщи.

— Той не ме слуша за нищо друго. Откъде да знам, че ме е послушал точно за това? — отвърна нетърпеливо баща му. — Зак, част от това да си успешен бизнесмен е да балансираш между личния си живот и работата, а теб не те бива в това. Изобщо.

— На тази възраст, Едуард, и теб не те биваше. — Леля Сесили привика с жест Свен и зашепна в ухото му.

Той кимна и излезе от стаята.

— Благодаря ти, лельо Сесили — каза Зак.

Баща му не остана доволен от намесата на леля му.

— На теб ти е лесно да го кажеш, Сесили, но на неговата възраст вече бях надянал хомота и имах две деца.

— Надянал... хомота?! — Бузите на майка му пламнаха.

— Нямах предвид, че правенето на деца е неприятно, исках да кажа... — баща му погледна възмутената си съпруга, — че още нямам внуци...

Майка му скръсти ръце на гърдите си.

С помирителна усмивка баща му ѝ предложи чашата си:

— Уиски?

Леля Сесили взе вездесъщата гумена топка и я стисна в юмрука си.

— Някога замислял ли си се върху това, Зак? Аз се срещнах с Хоуп Прескът и мога да се закълна, че тя е почтена, мила и животът се е отнесъл много зле с нея. Проучвал ли си я?

Зак се замисли за Гризуолд, който пътуваше към Тексас.

— В момента това правя. — Изобщо не му беше минало през ума да отзовава икономата си.

— Останах с впечатлението, че е имала интересна история, а подобни истории оставят улики по пътя си. — Леля Сесили изглеждаше разочарована и Зак се изпълни със смущаващото усещане, че точно той я е разочаровал. — Ще оставиш ли Хоуп в затвора?

Зак изгледа родителите си и леля си. Подозираше защо бяха обсъждали Хоуп и ясно забеляза интереса на лицата им. Те искаха от него да спаси малката уличница.

— Пфу! — Баща му отпи от уискито си. — И тази не обича.

— Разбира се, че не я обичам — отвърна Зак. — Адът ще изстине, преди да падна в капана на любовта.

Леля Сесили не му обърна никакво внимание.

— Аз мисля, че той е влюбен в нея.

— Влюбен. — Зак се изсмя цинично. — Когато адът замръзне.

— С нея се държи съвсем различно. — Леля Сесили говореше така, сякаш Зак не беше при тях. — Кога за последен път сте го виждали да постъпва по толкова неподходящ начин?

— Права си. — Майка му се облегна назад с въздишка на задоволство. — Адът направо се е вледенил.

— Майко, не съм влюбен. Това е едно объркано, болезнено, изтощително състояние, изпълнено с болка и мъка... — Той млъкна,

като ударен от гръм; по същия начин се беше почувствал като малък, когато беше пхнал една медна монета в електрическия щепсел. Шокът го накара да се обърне към прозореца. Той се вгледа незрящо в замръзналите клонове на дърветата отвън.

Изводите, които си беше направил, не бяха логически, а той винаги мислеше логично. Яростта, която го беше обзела, когато видя Хоуп с Бакстър... също не беше логична. Болката, която бе изпитал в гърдите... наистина бе от сърцето му. Нямаше друго обяснение. Той беше влюбен в Хоуп.

И я беше прогонил далеч от себе си.

— Какво не е наред? — Гласът на леля Сесили прозвуча развеселено. — Да не би някой да те ухапа?

— Може и така да се каже. — Сърцето му — недоразвитото му сърце — започна да тупти така, сякаш гърдите му бяха малки. Той се обърна с гръб към прозореца. — Трябва да вървя. И то веднага.

— Добра идея. — Леля Сесили го огледа с критичен поглед. — Не ми изглеждаш много добре, а си пил и уиски. Не можеш да шофираш. Накараха Свен да се обади на Колдфел.

— Хапни още малко сандвичи — посъветва го баща му. — Ако наистина си се проявил като такова магаре, още малко време няма да попречи кой знае колко, а и сандвичите са адски малки.

Зак грабна още три със сирене и чушка пимиенто.

— Ако наистина не е знаела кой съм и наистина не е присвоила парите, тогава... тя така или иначе няма да ми проговори повече.

— Пълзи, момче — каза баща му. — Жените обичат да гледат как мъжете пълзят в краката им.

Майка му се обърна към баща му като разгневена гърмяща змия.

— Едуард, ти наистина заслужаваш да пълзиш!

Зак излезе бързо от стаята.

— Но аз пълзях, нали? — попита настоятелно баща му.

— И оттогава непрекъснато се оплакваш.

Леля Сесили последва Зак във фойето.

— Известно време ще обсъждат тази тема. Баща ти така и не се научи да си затваря устата. Очевидно, съдейки по действията ти от тази сутрин, това е семейна черта. Но само ако си влюбен.

— Каква проклета каша. — Зак навлече палтото си и я целуна по поднесената буза.

— Каша, която сам забърка. — Отпускайки ръка на ръкава му, леля Сесили каза: — Това момиче ми харесва. Върни си я.

— Естествено. Ще си я върна. Искам я. Винаги получавам онова, което искам.

* * *

Колдфел беше докарала лимузината и държеше прозорчето между двете седалки спуснато, поглеждайки в огледалото за обратно виждане, докато Зак говореше по телефона.

На него не му пукаше какво чуваше или какво си мислеше тя. Беше твърде зает да обмисля как да си върне благоволението на единствената жена, която го беше харесала заради самия него — един бог знае защо.

Първо се обади в участъка, за да разбере какво се е случило с Хоуп, и се изненада, когато научи, че вече е била пусната под гаранция. Не знаеше къде живее, затова нареди на Колдфел да го откара при мадам Нейнси. Обади се на личния си адвокат и го натовари със случая на Хоуп, твърдо убеден, че ако някой може да я отърве, то това е Ледения Ричард Робъртс. Зак се опита да се обади на Гризуолд и му остави съобщение. Намирането на роднините на Хоуп се беше превърнало в негов приоритет. Щом трябваше да пълзи — а Зак бе сигурен, че щеше да му се наложи — той знаеше какви дарове да поднесе с унижително смирение.

Сестрите й. Брат й.

Защото сега, когато мъглата на гнева се беше вдигнала от съзнанието му, той си спомняше всяка искрена усмивка на Хоуп, всяка закачлива дума, начина, по който го мъмреше, начина, по който му се беше отдала, безрезервно, с цялото си доверие и цялото си сърце. Беше казала, че го обича, а той не беше отвърнал подобаващо.

Да, трябваше да пълзи.

Зак се обади вкъщи и попита прислужницата, която вдигна телефона, дали някой се е обаждал сутринта да пита за Гризуолд. Когато получи утвърдителен отговор, той попита кой е звънял — *мадам Нейнси* и с кого е разговаряла — *с Ленърд*.

Този път, когато прекъсна разговора, той го направи с нарастваща решителност.

Ленърд. Ленърд го чакаше в коридора предишната вечер, наблюдавайки го как отнася Хоуп нагоре по стълбите. Ленърд беше донесъл подноса в спалнята, докато Зак и Хоуп бяха във ваната. Ленърд беше в състояние да докладва всичко на Бакстър, а и обичаше парите. Да, заслужаваше си да отдели известно време, за да го проучи и да види дали помощник-икономът не е кривнал от пътя.

Лимузината попадна в едно от обичайните задръствания в Бостън и Колдфел наруши тишината.

— И така. Господин Гивънс. Какво ще направите, ако наистина го е извършила?

— Кое? — Не че не знаеше. Уискито по никакъв начин не беше забавило рефлексите му.

— Ако е присвоила парите. Ако е знаела кой сте. Ако ви е омаяла по всеки възможен начин. Чух достатъчно, за да разбере какво става. — В гласа на Колдфел прозвуча нещо повече от интерес. Тя беше очарована. — Какво ще правите, ако се окаже, че е виновна по всички обвинения?

— Не може да не се обадиш и ти...

Обичаше ли Хоуп? Или не?

Нямаше никакво съмнение. Той я обичаше. Затова искаше да е щастлива. Затова си беше направил неправилни изводи за почтеността ѝ. Тя държеше сърцето му в шепите си и това го плашеше до смърт.

Устните му се изкривиха, щом срещна погледа на Колдфел в огледалото.

— Няма значение дали е виновна. Ако ги е присвоила, ще се погрижа да разполага с достатъчно пари, за да не се наложи никога повече да го прави. Ако е знаела кой съм в действителност, тогава съм заслужил всичко, което реши да ми причини. Ако е другарче на Бакстър, тогава... Не мога да бъда щастлив без нея. Трябва да си я върна.

— Това няма да е трудно. Често съм чувала да казвате, че винаги получавате онова, което искате.

— Но никога не съм предизвиквал така съдбата — и досега никога не е било толкова важно.

Устните на Колдфел потрепнаха, сякаш тя се опитваше да сдържи усмивката си.

— Защо правите всичко това за нея?

Дотук с емоционалната дистанцираност.

— Обичам я.

— Господин Гивънс, добре дошли в човешката раса. — Ухилена до уши, Колдфел рязко даде газ и премина в съседното платно. После отново ускори. — За нула време ще ви откарам при мадам Нейнси.

И го направи. Успя да намери и място за паркиране близо до дома на мадам Нейнси, с което решително потвърди, че шофьорите имат някакъв таен начин за маневриране, който обикновените хора не притежават.

— Чакай тук. — Зак изскочи от колата и се спусна бързо по стълбището, разкъсван между мисълта дали да разкаже всичко на Хоуп, независимо дали тя го иска или не, или просто да я сграбчи в прегръдките си и да я притисне към себе си. Просто да я притисне към себе си.

Отвори вратата, влетя вътре — и се спря.

В дневната седяха или стояха прави около дузина хора.

Никой от тях не беше Хоуп.

Всичките изглеждаха разочаровани, че го виждат. Бог му бе свидетел, че той също бе разочарован да ги види.

Една едра, екстравагантно облечена жена се приближи бързо до него и каза със силен акцент:

— Аз съм мадам Нейнси. Вие кой от абонатите сте?

Мадам Нейнси. Разбира се, че това беше мадам Нейнси. Той си пое дълбоко дъх.

— Аз съм Зак Гивънс.

Една дребничка блондинка се приближи и надникна над рамото на мадам Нейнси.

— А, господин Гивънс. — Мадам Нейнси плесна с ръце и изкуствените ѝ нокти се забиха в дланите му. — Толкова съм благодарна, че сте тук. Всички ние чакаме Хоуп. Нашият чудесен господин Блоджет слезе в центъра и внесе гаранцията. Тя е освободена от затвора.

Блондинката погледна зад Зак, след което вдигна поглед към лицето му.

— Къде е господин Гризуолд?

Зак внимателно освободи ръцете си от хватката на мадам Нейнси.

— Всъщност... Аз съм онзи, когото тя смята за Гризуолд.

Блондинката си пое рязко дъх.

Мадам Нейнси кимна и парфюмът ѝ го връхлетя на вълни.

— Тихо, Сара. Аз подозирах, че точно така стоят нещата.

Сара сложи ръце на хълбоците си.

— И защо я излъгахте така?

— Дълга история. — Която нямаше намерение да споделя с тези хора. Но като че ли никой, освен мадам Нейнси и Сара, не се интересуваше от нея.

Един петдесетгодишен мъж с одежда на свещеник се намръщи и каза:

— Чудя се какво я задържа.

На един стол край масата седеше побеляла дама с ходилката на леля Сесили.

— Да, горкото момиче имаше ужасен ден и ние искаме да я посрещнем.

— Да ѝ покажем подкрепата си. — Зак с изненада разпозна доктор Къртис, дребна, червенокоса, пълничка и една от най-изтъкнатите сърдечни хирурзи в Бостън.

— Тя си тръгна от участъка преди около час — обясни мадам Нейнси на Зак. — Мислехме, че досега вече щеше да е пристигнала тук.

— Съпругата ми настоя да дойда. — Млад мъж, облечен в намачкани панталони в цвят каки и кафяв вълнен пуловер, закърши ръце. — Шели е в болницата с бебето, но не искаше и да чуе да оставя Хоуп сама точно сега.

Зак кимна. Господин Шепард. Добре, значи се бяха сетили за Хоуп.

Една жена стоеше до шахматната дъска и мълчаливо гледаше фигурите.

По стълбите се чува бързи стъпки. Като по сигнал всички спряха разговорите и се обърнаха към вратата изпълнени с очакване.

В стаята влезе мъж на средна възраст.

Всички въздъхнаха разочаровано.

Без да се помайва, той рече:

— Аз съм Блоджет. Внесох гаранцията на Хоуп, но когато си тръгнахме от участъка, един ван спря до нас. Грабнаха я и я вмъкнаха вътре.

Всички ахнаха в един глас.

— Разпознах хората на Крал Янек. — Господин Блоджет се изпъна в цял ръст. — Хора, нашата Хоуп е в голяма опасност.

ГЛАВА 23

Зак стоеше спокойно, докато около него цареше хаос.

— Обадете се в полицията! — каза доктор Къртис с целия си авторитет на хирург.

— Изтичах вътре и съобщих в участъка — каза господин Блоджет. — Крал Янек живее извън града и не попада в тяхната юрисдикция. Казаха да се обадя в Бруклин. Но когато се опитах да съобщя там, те ми се изсмяха.

— Кралят им плаща — каза госпожа Монахан. — Всички го знаят.

— Това е възмутително!

— Обадете се на ФБР!

— Не, на ЦРУ!

— Не...!

Докато Зак ги слушаше, ръцете му бяха спокойни, сърцето му биеше в нормален ритъм, умът му беше ясен и той хладнокръвно обмисляше ситуацията.

Мадам Нейнси се срина във фотьойла си и, поклащайки се напред-назад, избухна в сълзи.

— За всичко съм виновна аз. Аз ѝ предложих да работи с онзи злодей, онзи Уилауърт. Той измами Крал Янек, а всички знаят, че той е бандит, и сега моята бедна Хоуп е в ръцете му.

Сара се отпусна до нея и я потупа по ръцете.

— Вината *не* е ваша. Хоуп не би искала да мислите така.

Дълбоко в съзнанието си Зак знаеше, че Хоуп е затворничка в ръцете на един бандит, известен с безпощадността си. Но освен това знаеше, че паниката няма да му помогне да я спаси. Някой трябваше да вземе нещата в свои ръце. И то веднага. С жест, който обхвана цялата стая, той извика:

— Достатъчно!

Настъпи пълна тишина. Всички го погледнаха.

— Оставете младия човек да говори. — Госпожа Монахан се изправи, облежната на ходилката си, и се отправи към средата на стаята. Чантата ѝ висеше от кошничката. — Той има план.

Зак наистина имаше план, но той бе абсурден, от онези идеи, които зависеха изцяло от куража и късмета, и накрая всичко можеше да завърши с наранявания и смърт. Погледът му се плъзна по лицата, които се бяха обърнали очаквателно към него.

— Ще се обадя на кмета на Бостън. Ще задвижа няколко връзки — но през официалните канали ще отнеме часове — а Хоуп може и да не разполага с часове. Значи мога да отида при Крал Янек. Мога да му кажа, че Хоуп е моя и да настоявам да ми я предаде.

— Да не сте полудял? — попита невярващо господин Блоджет. — Знаете ли кой е Краля?

— Да. — Зак отвърна на погледа му. — Знам.

Господин Блоджет заекна:

— Тогава... тогава знаете, че това няма да се получи.

— Подозирам, че усилието ще е безполезно, да. Затова бих могъл... да заплаша Краля с моята банда. — Погледът на Зак отново се плъзна по присъстващите.

— Вие нямате банда — отбеляза Сара.

Мадам Нейнси захълца още по-силно.

— Бих могъл да имам.

Хората в стаята бавно започнаха да разбират. Те се спогледаха, след което огледаха преценяващо Зак.

Той леко кимна.

— Може да се окаже много опасно за всички, които участват.

Госпожа Монахан се изкиска.

— Имаш кураж, момче. Брой ме и мен. — Тя се усмихна студено на изненаданите им погледи. — Довери ми се. Ще имаш нужда от мен.

— И от мен — каза доктор Къртис.

Господин Шепард изпъна тесните си рамене.

— И от мен.

Телефонното табло изжува. Сара скочи, за да се обади, но лицето ѝ бързо посърна, когато разбра, че е просто обикновено обаждане.

Нечии стъпки прозвучаха отвън.

Всички се напрегнаха, вперили погледи във вратата. Тя се отвори и един висок чернокож здравеняк влезе в стаята, носейки куфар за виолончело.

Групата отстъпи назад с колективна въздишка.

Госпожа Монахан посочи с треперещ пръст куфара.

— Какво има вътре?

Младият мъж изглеждаше объркан и стреснат от враждебността, с която беше посрещнат.

— Едно... виолончело? Вие какво си помислихте? — Той се огледа и срещна присвитите очи на Зак. Обръщайки се към него, той рече: — Казвам се Кийт Мънди. Хоуп ме нарича господин Чело. Аз съм един от абонатите. Дойдох, защото научих, че е в затвора и исках да помогна. Вижте. — Той отвори куфара и показа на всички красиво изработения инструмент.

— О. — Господин Блоджет се потупа по гърдите, за да успокои разтупканото си сърце.

— А вие какво си помислихте, че е? — попита Кийт.

— Едно време гангстерите са носели оръжията си в куфарчета за инструменти. — Зак измъкна мобилния си телефон. Нямаше време за губене. — А вие ми дадохте друга идея.

* * *

Хоуп стоеше в кабинета на Крал Янек, изправена срещу самия него.

— Трябва да ти счупя всичките пръстчета. — Краля беше нисък, набит и пуфтеше като парна машина. Освен това живееше в голяма къща, разположена в ограден двор, в който обикаляха въоръжени с пушки мъже.

Но точно сега Хоуп не беше впечатлена. Беше ядосана. Тя се облегна на бюрото, взря се в големите му кафяви очи и каза:

— Наели сте счетоводител, за който сте знаели, че е лежал в затвора за измама, и се изненадвате, че е откраднал парите ви? Що за тъпотия?

— Знаеш ли, Кралю, тя е права. — Краля и Хоуп се обърнаха едновременно към госпожа Янек — поне Хоуп си помисли, че е

госпожа Янек. Дамата беше висока, закръглена и красива. Седеше на перваза на прозореца, слънцето проблясваше в русата коса и перленобелите ѝ зъби, а тя четеше списание и от време на време подхвърляше по някой коментар.

— Не се меси в това, Бъни. — Краля носеше прилепнал син костюм с жилетка в съответстващ цвят и розова риза, а когато посочи с пръст Хоуп, той трепереше от ярост. — Ако Станфърд беше проявил малко повече акъл, нямаше да ми открадне парите, а ако ти беше достатъчно умна, нямаше да му помогнеш, защото никой не се подиграва с *Крал Янек*.

— Очевидно не си чак толкова страшен, колкото ти се иска да мислиш, защото той се подигра с теб — а аз не съм. — Денят, който бе започнал толкова добре, се беше превърнал в същински ад и на Хоуп ѝ беше писнало от него, от Крал Янек, от всичко в скапания ѝ живот и тя беше решила, че ако ще потъва, то ще го направи с фойерверки.

— Уилауърт каза, че ти си била мозъкът на операцията.

— А аз пък ти казвам, че в такъв случай никога нямаше да ни хванат!

Краля прокара пръсти през оредяващата си коса. Хоуп скръсти ръце на гърдите си и впери поглед в него. Тя стоеше в кабинета на престъпника, обвинена в престъпление, което не беше извършила, и беше изправена съвсем сама пред лицето на смъртта, без нито един приятел до себе си. Ако това бе наградата за съчувствието и милосърдието ѝ, то по-добре да се превърне в буйстваща кавгаджийка. И тя се превърна.

— Ако си мислиш, че съм мозъкът на операцията, защо ме отвлече? Много умна постъпка. Накара да ме откънат направо от улицата, точно пред полицейското управление, посред бял ден, и то изпрати хора, които всички могат да разпознаят...

Кралят отново прокара пръсти през косата си.

— И когато аз изчезна, всички ще разберат, че ти си ме убил и си хвърлил тялото ми в реката!

— Не се каня да те убивам — промърмори Краля.

— Тогава каква е целта на това упражнение? — Хоуп вече викаше и за нейна голяма изненада това ѝ носеше абсолютно удоволствие. — Защото, трябва да ти кажа, че аз уча компютърни науки и пръстите на ръцете ще ми трябват, за да пиша на клавиатурата

с тях, и живея в Мишън Хил, така че пръстите на краката ще ми трябват, за да мога да тичам, и ако възнамеряваш да ми отрежеш нещо друго — не, не трябваше точно сега да губи дъх — това пак няма да ти върне парите, защото те *не са* у мен!!!

— Разбира се, че не са! — Той също се развика и очите му изпъкнаха от усилието. — Вече си ги похарчила!

— За какво?

— Ами носиш нови дрехи.

Хоуп го зяпна и внезапно се зачуди дали може да повърне върху персийския му килим. Донякъде се надяваше да успее. Той беше забелязал, че е облечена в нови дрехи, дрехите, които Гризуолд... не, господин Гивънс... ѝ беше дал.

Бъни хвърли настрани списанието си.

— Скъпи, тя изглежда малко странно. — След което се обърна към Хоуп и попита: — Добре ли си? Защото изглеждаш малко странно.

Гаденето ѝ премина, по дяволите, и с безжизнен глас Хоуп отговори:

— Добре съм. Получих дрехите от един, с когото спях.

— Скъпа, можеше да измислиш нещо по-добро от това — каза Бъни. — Дрехите не са чак толкова хубави.

— Значи се опитваш да ми кажеш, че си проститутка? — изсумтя Краля. — Я стига! Ти приличаш повече на проповедник, който ръси огън и проклетия.

— О, благодаря ви, господин Янек. — Макар бащата на Хоуп да не беше от типа пастори, които ръсеха огън и проклетия, той все пак щеше да бъде впечатлен от комплимента.

Краля опря дланите си върху бюрото и разпери обсипаните си с пръстени дебели пръсти.

— Значи твърдиш, че Станфърд е откраднал парите.

— Нищо не твърдя. — Защото тя беше абсолютно уверена, че Краля иска да отреже някому нещо.

Мъжът сви ръката си в юмрук и удари силно с него по бюрото.

— Тогава кой ще плаща?

Хоуп също удари с юмруче по бюрото.

— Ти! Вече си го направил.

За миг тя си помисли, че той ще я фрасне. Ще я запрати в другия край на стаята.

Но Бъни извика:

— Спокойно, Кралю, спокойно!

Интеркомът изжужа.

Лицето му постепенно изгуби моравия си цвят. Той се наведе напред, без дори да отмести поглед от лицето на Хоуп, и натисна един бутон.

— Какво?

— Някакви хора са дошли да ви видят. — Гласът приличаше на Франк, най-младият и определено най-глупавият от похитителите на Хоуп. Сега той говореше много бавно, сякаш предварително обмисляше какво да каже. — Твърдят, че са дошли за Хоуп Прескът.

Хоуп чу нечий глас да се обажда отблизо.

— И никой не иска проблеми, най-малкото те — изрецитира Франк.

— Франки. — Краля звучеше нетърпеливо. — Кои са те?

— Бандата Гивънс.

Хоуп се вцепени.

Острите очи на Краля засякоха реакцията ѝ и на него сигурно му хареса видяното, когато каза:

— Разбира се. Претърси ги и ги пусни. — После се облегна назад в скъпия си кожен стол и се заклати напред-назад. — Знаете ли нещо за тази банда на Гивънс, госпожице Прескът?

— Не. — Нито пък можеше да си представи какво ли крие в ръкава си Закарая Гивънс, щом е дошъл тук и настоява да бъде освободена.

Пискливият глас и безизразното лице на Бъни несъмнено прикриваха способността ѝ на бързи умозаклучения, защото тя каза:

— Оу, скъпи, това сигурно е мъжът, който ѝ е купил новите дрехи.

Хоуп рязко завъртя главата си към нея.

— Да, по всичко личи, че я закова точно. — Краля звучеше така, сякаш е доволен от себе си. Рязкото почукване на вратата го накара да извика: — Влез!

Вратата се отвори.

Хоуп се стегна за първата си среща със Зак след случилото се, но нищо не можеше да я подготви за начина, по който изглеждаше той, когато влезе в стаята. Все още носеше черния си костюм, бялата риза и

червената вратовръзка. Но лицето му бе абсолютно безизразно, косата му бе зализана назад и носеше очила.

И по никакъв начин не отбеляза присъствието на Хоуп.

Спря се на две крачки от бюрото и зае поза с леко разкрячени крака, скръстил ръце на гърдите си. Изглеждаше като изсечен от камък и нищо не можеше да го помръдне от мястото му.

Петима души, облечени в еднакви черни костюми, бели ризи и слънчеви очила, застанаха в редица зад него. Четирима от тях бяха непознати, една жена и трима мъже. Те носеха куфари за музикални инструменти. За голяма изненада и ужас на Хоуп най-отзад се появи госпожа Монахан, колелцата на ходилката ѝ проскърцваха, огромната ѝ чанта бе увиснала от кошничката, аха да падне.

— Хей, хей, хей! — Краля се изправи и разпери ръце. — Франки, какви са тия цигулки?

Франк влезе вътре.

— Хм, само в единия има цигулка. Останалите са чело, кларинет и фагот. Видях ги. — Затваряйки вратата зад гърба си, той застана мирно до нея. Забелязвайки съмнението на лицето на Краля, той додаде: — В тях има цигулка, виолончело, кларинет и фагот. Наистина!

Краля вирна брадичка към Зак.

— Да не се опитваш да ме сплашиш?

— Дойдох да ти посвиря малко.

Гласът на Зак беше толкова тъп и монотонен, че по гръбнака на Хоуп плъзнаха тръпки. Тя никога не го беше виждала в ролята му на господин Гивънс, леденият похитител на корпорации, но държането му и мъртвите черни очи бяха достатъчно заплашителни и без думи, без жестове.

Позата му и неподвижността му бяха отразени съвършено от всеки един от бандата му. Дори госпожа Монахан вече не приличаше на сладка, немощна старица. По-скоро се беше превърнала във възпитателка с намръщено лице, която беше дошла, за да накаже краля парвеню.

Не че Краля изглеждаше изнервен. Той просто седна и махна с ръка сърдечно.

— Седнете. Дошли сте за Хоуп Прескът? Сигурен съм, че ще успеем да се спогодим.

Зак не помръдна от мястото си.

— Не сключвам спогодби.

— Тя е приятелката ти, нали? Ти си й купил тези хубави дрехи, нали? Нали си Зак Гивънс, голямата корпоративна важна клечка? Можеше да й купиш нещо по-добро от това! Сядай! Ще говорим.

Зак остана на мястото си. Останалите също не помръднаха.

Хоуп разпозна пурпурната вълна, която се надигаше над якичката на Краля. Зак не бе избрал подходящия подход. Превръщаше това в състезание, докато Краля искаше да се пазарят и сега започваше да се ядосва. Някой щеше да пострада. Несъмнено тя. И може би госпожа Монахан.

Имитирайки позата на Зак, тя каза:

— Никъде не отивам с него. — Посочи го с палец и говореше напълно сериозно.

Краля веднага усети шанс за безопасно измъкване от ситуацията, затова удари с юмрук по бюрото и изкрещя:

— По дяволите, жено, ще отидеш където ти кажа!

Зак пристъпи напред.

Както и бандата му.

— Какво? — Кралят разпери ръце с дланите нагоре. — Не искате да крещя на тази жена? Как да не го направя? Тя е същински трън в задника!

Ако този негодник посегнеше на Хоуп, Зак щеше да го убие.

— Предай ми я.

— Как ли пък не. Тя ми открадна парите.

Краля блъфираше, Зак беше сигурен, но това бе опасният момент в преговорите. Краля имаше своята гордост. Трябваше да защити репутацията си. И в отчаянието на Зак той бе открил шанс да се докопа до богатата корпорация Гивънс.

Това в никакъв случай нямаше да стане.

— Не, не е. Станфърд Уилауърт открадна парите ти. Тя просто бе твърде тъпа, за да разбере какво подписва.

Хоуп посочи Зак и заговори на Краля.

— Сега разбирате ли защо не искам да тръгна с него? — Обръщайки се към бандата, тя каза: — Отивайте си вкъщи. Мога да се измъкна от това. Справях се отлично, докато не се появихте.

За пръв път, откакто бяха влезли в стаята, жената до прозореца пропя:

— Е, скъпа, ако искаш моето мнение, ти беше на път да си спечелиш яко сритване в задника.

Хоуп и Краля едновременно ѝ се сопнаха:

— Млъквай, Бъни!

Жената се сви на перваза на прозореца, но помахаша с пръсти на госпожа Монахан.

— Здравсти, Мамче, радвам се, че си навън.

Мамче?

Погледът на Краля скочи към възрастната дама. Огледа лицето ѝ, плъзна се към чантата, след което отново се върна към лицето.

— Да, Мамче, радвам се, че излезе, преди да си пукнала. Чух, че си била много мила и кротка през последните няколко години.

— Излизам само когато нещо наистина важно трябва да се свърши. — Госпожа Монахан посочи към Хоуп. — Тя ми е приятелка, нали знаеш.

— Не, не знаех. — Краля седна обратно на стола си, истинско възплъщение на спокойствието, но пръстите му нервно барабаняха по облегалката.

Зак чу потракване зад гърба си. Обръщайки се, той видя как госпожа Монахан отваря ципа на чантата си. През дупката се появи черна стоманена тръбичка. Или по-скоро... дулото на пистолет. Дълъг, изключително сериозно изглеждащ пистолет. Поглеждайки към Зак, възрастната дама рече извинително:

— Прощавай. Изплъзна ми се от чантата.

Зак не можеше да реши дали тя ще ги спаси или ще ги прецака, но таеше подозрението, че жената знае какво прави много по-добре, отколкото бе предполагал.

Краля гневно избухна.

— Мамка му, Франк, прегледал си инструментите, но не си проверил чантата на Мамчето?

Франк протегна шията си, за да хвърли един поглед.

— Тя е просто една възрастна дама!

Прехвърляйки вниманието си към Зак, Краля каза:

— Всички в бандата ти ли са от същото място като Мамчето?

— Ние я наричаме госпожа Монахан. — Зак замълча за известно време, оставяйки го да вникне в думите му. — И да, всички сме от същото място. — Какво място? Краля да нямаше предвид... затвора?

— Ти не си. — По кожата под оредялата коса на Краля изби пот. — Никога не съм чувал подобно нещо за теб.

— Може би не си чак толкова добре информиран, колкото би трябвало. — Очевидно същото се отнасяше и за Зак.

Краля огледа стаята.

— Дявол да го вземе, човек се старее, пази се чист, прави си бизнеса, не нарушава законите, и какво се случва? Някакъв си мошеник и това момиче се възползват от това. — Той повиши глас. — След това човекът се опитва да си върне част от собствеността и какво става? Цяла банда с музикални инструменти и Мамчето Монахан нахлуват в кабинета му и го заплашват. — Водата във вазата на бюрото му вибрираше. — Добре тогава. Ако всичко, което казвате, е истина — ако тази Прескът наистина не е откраднала парите ми — значи тя може да си върви. Махайте я оттук. Отведете я, господин Гивънс, и никога не се връщайте.

Зак не се поколеба нито за миг. Преди Хоуп да успее да възрази отново, той пристъпи към нея, вдигна я във въздуха и я преметна през рамо по пожарникарски маниер.

Без да обръща внимание на изпискването ѝ, той излезе от стаята.

ГЛАВА 24

Хоуп мразеше това. Ненавиждаше унижението да бъде праметната на рамото на Зак като някоя торба. Ненавиждаше топлината на тялото му, която усещаше със своето. Мразеше мириса му, който ѝ напомняше ясно, че предишната нощ го беше вдишвала дълбоко, докато есенцията му не се беше сляла с някаква важна част от съзнанието ѝ, и сега ѝ трябваше само да я помирише, за да го... пожелае.

А той беше като всички останали. Беше повярвал на най-лошите неща, които бе научил за нея.

Не, той беше по-лош от всички останали. Беше я излъгал.

Веднага щом Зак излезе навън, тя каза:

— Вече можете да ме пуснете на пода, *господин Гивънс*.

Без да ѝ обръща внимание, Зак се обърна, разкривайки ѝ зашеметяващата гледка към двора, ограден от огромната къща на Краля, помещенията на прислугата и високата каменна ограда, завършваща с железни шипове. По дяволите, ако питаха нея, по тези метални шипове сигурно течеше ток. Пазачите ги наблюдаваха от ъглите на къщата и откъм голямата електрическа врата. На кръглата алея пред дома беше паркирана голяма черна лимузина с отворени врати. Шофьорът, жена, стоеше и ги чакаше.

— Хайде, хора — подвикна Зак на онези, които го следваха, и ги поведе към колата. — Краля може да промени решението си.

— О. — Разбира се. Хоуп се досети, че все още бяха в опасност. Тя и Зак, и... кои бяха тези хора, които Зак бе събрал за своята банда? Тя познаваше госпожа Монахан. Другата жена и мъжете ѝ бяха непознати, но сигурно бяха абонатите на мадам Нейнси. Да, и освен това бяха приятели на Хоуп.

Без да се церемони, Зак я метна на задната седалка на лимузината.

— Хоуп, дръпни се навътре. Колдфел, аз ще помогна на госпожа Монахан. Ти ни изкарай оттук.

Доволна, че се измъкнала от ръцете му, забързана да се махне от имението на Крал Янек, Хоуп пропълзя напред. Колдфел заобиколи и седна на шофьорското място. Бандата на Гивънс нахвърля вътре инструментите си и насяда където намери място.

Когато Зак настани госпожа Монахан, ходилката ѝ и ужасно големия ѝ пистолет на най-задната седалка и се вмъкна вътре, сърцето на Хоуп се блъскаше в гърдите ѝ, а в колата цареше напрегната тишина.

Зак приклепна на пода, разпределяйки равномерно тежестта си.

— Колдфел, тръгвай!

Колдфел превключи на скорост и даде газ.

Никой не продума, докато се отдалечаваха от портала.

Зак погледна през задния прозорец, оглеждайки се за преследвачи. Всички бяха вперили погледи в него, в мъжа, който беше поел лидерското място, сякаш бе роден за това.

Което, призна неохотно Хоуп, си беше чистата истина. Той бе роден, за да ръководи. Роден, за да привлича погледите. И за нещастие беше привлякъл нейния.

След няколко пресечки той се обърна към бандата. Със спокоен, дълбок глас обяви:

— Чисто е.

Членовете на бандата Гивънс се спогледаха с изумени лица. Постепенно започнаха да се отпускат. След това един от мъжете възкликна радостно.

И като по сигнал всички започнаха да се смеят. Поздравяваха се, разменяха ръкостискания и бърбреха.

— Видяхте ли...?

— Мислех, че ще припадна...

— Толкова се уплаших...

Зак свали слънчевите си очила и огледа хората с лека усмивка, докато Хоуп наблюдаваше него. С пригладената си назад коса, с този лъскав черен костюм той беше олицетворение на безмилостен бизнесмен. Тя се зачуди как може да е била такава глупачка, за да си помисли нещо друго.

Той улови погледа ѝ. Повдигна вежди, питайки я безмълвно какво си мисли.

Тя отмести очи.

Ако отказът ѝ да го погледне го беше притеснил, той го прикри добре.

Челистът се обърна към Хоуп и разтърси ръката ѝ.

— Аз съм Кийт Мънди, мъжът, на когото помогна да спечели стипендия. Искрах да ти благодаря лично, но изобщо не съм си и представял, че ще бъде по този начин!

— Аз трябва да ти благодаря. — Хоуп стисна ръката му. — Да благодаря на всички вас. — Погледът ѝ се плъзна по лицата им. — Никога не съм знаела, че имам толкова добри приятели.

— Ах, миличка, ние трябва да ти благодарим — рече госпожа Монахан. — Ти направи толкова много за всички ни.

Утвърдително мърморене изпълни колата.

Очите на Хоуп се напълниха със сълзи. Днес, в затвора и в дома на Краля, тя се беше почувствала толкова самотна. Но всъщност имаше приятели, истински приятели, които бяха готови да рискуват живота си за нея.

— Ти беше толкова смела. — Госпожа Монахан се ухили с порочна усмивка. — Не съм знаела, че го имаш в себе си, малка Хоуп!

— Нямах време да се страхувам. — Хоуп сама се чудеше на себе си и на глупавата си смелост. — Всичко се случи толкова бързо, а и господин Янек ме ядоса!

— Това спасяване беше почти толкова вълнуващо, колкото и соло изпълнение! — Очите на Кийт сияеха.

Хоуп наблюдаваше Зак с крайчеца на окото си. Той не се беше придвижил напред. Едва ли очакваше да седне до нея и да започнат да разговарят, сякаш нищо не се е случило. Или още по-лошо, да започне да ѝ се обяснява, когато нямаше нужда от никакви обяснения. Хоуп вече разбираше всичко.

Един от по-възрастните мъже ѝ протегна ръка.

— Аз съм Майк Шепард. Двамата с Шели решихме да кръстим бебето си на теб.

— Господин Шепард. — Той беше слаб и нервен, точно както си го беше представяла, и докато разтърсваше ръката му, Хоуп се изпълни с гордост. — Да кръстите бебето на мен? Това е толкова прекрасно. — Значи беше момиче — момиче, на което бе помогнала да се роди.

За нейно огромно облекчение Зак се настани на задната седалка до госпожа Монахан.

— Предполагам, че не трябваше да идвам, заради бебето и всичко, но Шели каза, че трябва да помогна и, човече, когато стигна до болницата и разбра, че дори не сме ти благодарили, направо побесня. — Господин Шепард кимна с новооткрита мъдрост. — Никога не противоречи на жена, която току-що е родила бебе. Прелива от хормони.

— Но пък има защо — промърмори Хоуп.

Зак седеше точно срещу нея, което бе почти толкова лошо, колкото да го усеща до себе си. Той я гледаше, предизвикваше я да отвърне на погледа му, и независимо накъде поглеждаше, тя винаги го усещаше.

— Аз съм доктор Къртис. — Ококорената жена се премести колкото можеше по-близо. — Ти си ме спасявала толкова много пъти, когато засядах в преспите, че поисках и аз да помогна в спасяването ти.

Хоуп беше очаквала доктор Къртис да е висока, слаба и по-възрастна, а не такава наперена червенокоска.

— Благодаря ви.

С доста по-професионално звучащ глас доктор Къртис каза:

— Освен това ако някой беше прострелян, хубаво щеше да е наоколо да има медицинско лице.

— Много добра мисъл — рече Хоуп.

— Освен ако простреляната не сте вие, доктор Къртис. — Най-възрастният мъж се намръщи. — Какво щях да правя аз, ако вие бяхте ранената? Ще ми бъде доста трудно да намеря друг лекар за приюта.

Хоуп веднага разпозна гласа и със задоволство си помисли, че поне той изглежда точно така, както тя очакваше да изглежда един свещеник — сериозен и около седемдесетте.

— Отец Бекет! Толкова се радвам да ви видя!

— И аз се радвам да те видя, дете. — Той се пресегна през купчината куфари и я хвана за ръцете. — Ти бе божествена светлина за малкия ми приют. Намираще ни походни легла, осигуряваше хранителни продукти. Намери ни доктор Къртис. Искам да знаеш колко съм ти благодарен, както и семействата, които идват при мен, за да се спасят от студа.

— Благодаря ви, отец Бекет. — Хоуп започваше да разбира как е била замислена мисията. Освен това знаеше без капчица съмнение, че

Зак е водачът им. Онова, което не знаеше, бе защо е дошъл да я спасява. Нима беше решил, че е невинна или просто беше сметнал, че убийството ѝ ще бъде твърде голямо наказание?

Тя го погледна крадешком и срещна погледа на госпожа Монахан. Тя се хилеше като лукава стара дама, каквато всъщност си беше.

Всъщност коя беше тя?

— Госпожо Монахан — извика ѝ Хоуп. — Винаги ли носите пистолет със себе си?

— А, не, миличка, това би означавало да наруша условията за пускане на свобода.

Всички разговори секнаха. Всички се обърнаха към госпожа Монахан.

Отец Бекет се усмихна благо.

— Мамчето Монахан е част от градския фолклор. Тя ръководеше рекетъорите с желязна ръка, и когато накрая влезе в затвора през 1958 година, остави празнина, която беше запълнена от дребни мошеници и наркодилъри.

— Мамчето Монахан. Мамчето. Вие сте ме защитавали. — Хоуп не можеше да повярва, че е била толкова заблудена. — В моя квартал обирджиите се страхуват от вас.

— Все още имам някакво влияние — отвърна скромно госпожа Монахан.

— Заради вас ли ни пусна Крал Янек? — попита доктор Къртис.

— Тъй като съм си нескромна стара гангстерска, признавам, че това може да е повлияло. Но нашият господин Гивънс събра тази банда — Сара искаше да дойде, но мадам Нейнси беше толкова разстроена, а все някой трябваше да обслужва телефонните линии. А господин Гивънс изигра безупречно ролята на безмилостен водач на банда. — Госпожа Монахан протегна ръка и любвеобилно погали Зак по косата.

Всички замърмориха одобрително. Зак получаваше потупвания по гърба и приятелски удари с юмрук по рамото.

Доктор Къртис каза на Хоуп:

— Той уреди всичко. Черните костюми, инструментите — никога не съм виждала толкова решителен мъж.

Хоуп промърмори:

— Да, когато е изпълнен с решимост е невъзможно да бъде спряен. — Искаше й се да не й се налага да му благодари. Искаше й се никога повече да не й се налага да говори с него. Но нямаше да има този късмет. Той го заявяваше ясно с всеки свой жест, всеки свой поглед.

Госпожа Монахан продължи:

— Мисля, че нашата Хоуп и голямата й уста принудиха Краля да я махне от дома си колкото се може по-бързо.

— Понякога се чудя дали тя изобщо има здрав разум. — Зак сплете пръстите на ръцете си и впери поглед в нея.

Хоуп се втренчи войнствено в него.

— И аз понякога се чудя същото нещо, но по съвсем различна причина.

Всички в колата останаха леко изненадани.

Отец Бекет побърза да се намеси:

— Хоуп е толкова мила по телефона. Никога нямаше да предположа, че ще се опълчи на местния гангстер в собствената му къща.

— Аз щях. Тя не се страхува от нищо. — Дълбокият, отекващ глас на Зак накара Хоуп да настръхне. Той й напомняше за предишната нощ, за удоволствието, което бяха изпитали и двамата... за думите, които бе изрекла.

И тя си спомни предишната нощ, но по-ясно си спомняше сцената в участъка, унижението, което бе изпитала, научавайки за измамата му... и думите, които *той* бе изрекъл.

— Грешите. Страхувам се от предателството. Страхувам се от лъжите. Но не се страхувам да бъда сама. Свикнала съм. Харесва ми. — Въздухът между тях бе наситен с враждебност — която се излъчваше от нея.

Когато колата забави ход, Кийт се размърда смутено.

— Е, пристигнахме при мадам Нейнси. За мен бе истинско удоволствие да се запознаем, Хоуп. Ще се чуем скоро! — Той отвори вратата и изскочи навън още преди колата да е спряла напълно.

Колдфел също слезе, подаде на Кийт виолончелото му и застана до вратата.

— Да, приятно ми бе да се запознаем, Хоуп. Идвай в мисията когато пожелаеш. Ще ти сготвим вечеря. — Отец Бекет си тръгна, без

да се обръща назад.

— Пази се, скъпа. Ще ти се обадя, когато пак закъсам в някоя пряспа. — Доктор Къртис прегърна Хоуп и се отдалечи.

— Ще ти донесем бебето веднага, щом Шели се почувства по-добре — увери я господин Шепард и също изчезна.

— Някой да ми помогне — извика госпожа Монахан. Протегнаха се няколко ръце и я издърпаха навън, а тя мърмореше: — Плъховете напускат потъващия кораб.

Зак ѝ подаде ходилката.

Хоуп се опита да се измъкне през другата врата, но Зак я спря, протягайки ръцете си пред нея като бариера.

Тя погледна първо тях, а след това и него.

— Махни се от пътя ми.

Той дръпна ръцете си.

— Не можем да пренебрегнем онова, което се случи.

Хоуп впери поглед в него. В красивото му, безмилостно лице. Беше го виждала като добър човек с добро сърце. Мъж, когото би могла да обича. Мъж, когото да цени, и дори връзката им да не продължеше вечно, можеше да е сигурна, че поне ще ѝ останат хубави спомени.

Той рече с тих, убедителен глас:

— Когато те видях с Бакстър, побързах да си направя погрешни изводи.

Но тя знаеше истината. Зак беше богаташ като всички останали. Искаше я — за малко. Би могъл да я използва — за малко. След това щеше да си отиде, пренебрегвайки унижението ѝ като незначително, защото само неговите чувства имаха значение. Неговите нужди, неговите желания.

— Бях глупак. Сега вече го знам. — Той влагаше всичко в молбата си. Големите, тъмни очи, съблазнителният кадифен глас, унизителното извинение.

Тя нямаше нужда от него. Вече бе изстрадала достатъчно.

— Искам да се върнеш при мен — каза той.

Хоуп се разтрепери.

— Как смееш? Как смееш да си помислиш, че няма да ме интересува лъжата ти за това кой си в действителност? Как смееш да си представяш, че ще изслушам исканията ти и ще потъна в

прегръдките ти? Никога не съм била с теб. Бях с мъж на име Гризуолд. Бях с мъж, който не съществува.

— Беше с *мен*. За бога, Хоуп... — Зак протегна ръка.

— Не. Не, не, не! — Тя изскочи от колата. Не се сещаше за друга дума, но и без това нямаше нужда от такава. — Не.

Тя забърза към вратата на мадам Нейнси, изоставяйки го — за последен път.

ГЛАВА 25

Уважаеми господин Гивънс,

Благодаря ви за новия компютър, принтера и монитора. Макар че сигурно би трябвало да ви ги върна, възнамерявам да ги приема с голяма благодарност, защото те ще улеснят търсенето на семейството ми. Вие, разбира се, вече знаете колко съм ви благодарна за новите дрехи, които ми дадохте, но въпреки това искам да ви благодаря още веднъж. И последно, но не на последно място, искам да ви благодаря за усилията, които положихте, за да ме спасите от господин Янек. Макар да смятам, че и сама се справях добре, може да съм се надценила, и наистина ценя помощта ви.

Искрено ваша

Хоуп Прескът

П. П. Моля ви, престанете да ми изпращате цветя

Зак се взря в приповдигнатите фрази, написани на гърба на картичката, и със зловна ругатня я запрати в кошчето за отпадъци до бюрото му.

Обърна се към компютъра и се приготви да напише в отговор язвителен имейл с надеждата, че тя ще се ядоса достатъчно, за да му отговори, и то влагайки поне някакви искрени чувства, вместо онези скучни, обидни писания.

— Сър! — Мередит се спря до вратата на офиса му. — Какво правите?

— Според теб какво правя? — изръмжа той. — Пиша имейл.

За жена, която бе свикнала с работата и се справяше добре с нея, тя оставяше впечатление за искрено объркване.

— Но вие не обичате компютрите.

— И най-големият глупак може да напише имейл.

— И аз така казвам, сър. Господин Урбано е тук, сър.

— О, по дяволите. — Точно от каквото имаше нужда. — Покани го.

Джейсън, разбира се, вървеше по петите на госпожа Спенсър.

— Каква мила покана. Чувствам се особено добре дошъл.

— Сядай. Какво искаш?

— Нося документите за поглъщането на Бакстър, които ми поиска. — Джейсън остави папката в ъгъла на бюрото на Зак и седна. — Всичко е наред. Бакстър е окошарен.

— Добре. — Ако зависеше от него, Бакстър щеше да се озове в някое доста по-горещо място за вечни времена, но засега федералният затвор щеше да свърши работа. Когато Джейсън продължи да седи на стола, без да проявява признаци, че се кани да си тръгва, Зак го погледна и забеляза развеселено потрепващите му устни. Сякаш Зак не беше очаквал, че точно това ще последва. — И?

— Просто исках да ти кажа, че ни беше много приятно да ни гостуваш в неделя и да ни развличаш с мрачния си хумор. Хокейният мач нямаше да е същият, ако те нямаше теб да се мръщиш в ъгъла.

Джейсън се размина на косъм от шамара, и то само защото Зак отново чу гласа на Хоуп, която го обвиняваше, че използва богатството си като щит.

Това го възпря. Винаги го възпираше.

— Като задник ли се държах?

— Не, не беше точно задник. Не съвсем. — Джейсън се почеса по тила. — Стана такъв чак когато след играта попита Селина как може да търпи, че е жена, когато жените са същества, създадени да изтръгват мъжките сърца и да ги изцеждат, докато се съсухрят.

Зак потрепна.

— Преди това беше просто депресиран.

— Може би съм пил твърде много — рече предпазливо Зак.

— Може би — съгласи се Джейсън. — Особено ми хареса да получа стотачката от собствените ти ръце, защото през целия си живот си се държал като магаре и заслужаваше да изгубиш облога.

— Можеш да ми върнеш парите още сега.

— Похарчих ги, за да изпратя на Селена цветя от твое име. Успя ли да си върнеш жената?

— Коя жена?

— Която те направи толкова мрачен, противен и твърде склонен към пиене.

Очевидно не беше нужно да разказва каквото и да било за Хоуп. Поведението му беше разкрило всичко.

— Не.

— Пфу. — Джейсън поклати глава. — От години се надявам да си паднеш по някоя жена, която да ти даде урок, но не съм предполагал, че ще получиш такова наказание.

— Хубаво е да разбера, че съм осигурил първокласно развлечение на приятелите си.

— Хубаво е, че ходиш на гости у приятелите си, за да могат те да се развличат. — Джейсън го погледна с топлота. — Липсваше ни, човече.

Зак призна неохотно:

— И вие ми липсвахте. Не го осъзнавах, докато...

— Докато тя те напусна?

— Държах се мило с нея само заради теб и проклетия облог.

— Значи вината за всичко е моя? Браво на мен. — Джейсън се изправи и се протегна — висок, едър, хитър кучи син, който бе подобър приятел, отколкото Зак заслужаваше. — Ще дойдеш ли на партито изненада в неделя?

— Не мога да пропусна как остаряваш с още една година.

— Донеси малко вино. Чувам, че Ситрата е новият ти фаворит. — Джейсън се измъкна навън, преди Зак да успее да хвърли нещо по него. След това плесна с голямата си длан по касата на вратата и отново влезе в стаята. — Не е типично за теб да я оставяш да си отиде.

Джейсън продължаваше да говори за Хоуп.

— Не знам как да я накарам да се върне.

— Питай някой експерт. Нали знаеш. Сестра ти. Или майка ти. Или леля ти Сесили. Жените ги разбират тези неща по-добре от нас. Би могъл да поговориш със Селина, но тя е доста разстроена от думите ти, че изтръгва мъжките сърца. — Джейсън се ухили и белите му зъби проблеснаха на смуглото лице. — Трябва да решиш — доколко си отчаян? — После отново изчезна от стаята.

Зак изчака да чуе как той казва довиждане на Мередит, като през цялото време си мислеше: „Твърде късно е“. Фразата отекваше в главата му. Наистина беше късно. Трябваше да каже на Хоуп истината,

докато все още имаше възможност, а не да чака онази гадина Бакстър да се погрижи за това. Бакстър щеше да прекара години в затвора, но как щеше да помогне това на Зак? Хоуп все още не беше негова.

Мередит звънна по интеркома.

— Сър, господин Гризуолд е на втора линия.

— Добре. — Бяха минали повече от четирийсет и осем часа от последния път, когато се беше чул с иконома си. Гризуолд тъкмо беше пристигнал в Тексас.

С изискания си английски акцент Гризуолд обяви:

— Сър, вече не съм в Хобарт.

— Защо не?

— Поканиха ме да напусна.

Зак се напрегна.

— Защо?

Гризуолд му обясни с присъщата си педантичност:

— Първо, отидох в съда. Сградата е нова, построена през последните пет години. Старата съдебна палата е изгоряла до основи. Казаха ми, че всички архиви, свързани със семейство Прескът, са били унищожени.

— И всички градски архиви заедно с тях?

— Не съвсем, но онези, които са били свързани със семейство Прескът, със сигурност. Съдебният секретар дори не трябваше да проверява за това. — Гризуолд замълча, оставяйки време на Зак да преглътне информацията. — По думите ѝ никакви архиви не са били съхранявани на друго място и не са им правени копия.

— Някой ги държи у себе си.

— Във всеки случай не е склонен да ги сподели с мен. — В гласа на Гризуолд се промъкна иронична нотка. — Докато бях в съда, привлякох вниманието на шефа на полицията, който ми предложи да си гледам работата. Съгласих се, че това е добра идея и напуснах сградата на съда.

Зак почти можеше да види Гризуолд, учтив и изключително раздразнен, и още по-твърдо решен да разкрие истината.

— И после какво?

— Отидох в гимназията за досието на госпожица Прескът. Нямахме такава, но разговарях с нейната учителка по рисуване, някоя си госпожица Кембъл. Тя ми разказа, че към ситуацията на госпожица

Прескът е било подходено по доста странен начин. Тя не разбираше защо е трябвало децата да бъдат разделени. Не ѝ харесваше начинът, по който родителите са били неофициално обвинени в престъпление, без да бъде проведен процес или разследване. И не искаше да я виждат, че разговаря с мен.

— Мамка му.

— Да, сър. Тя ми каза, че издържа възрастната си майка и не може да си позволи да изгуби работата си. — Дълбокият, официален глас на Гризуолд не се промени, но Зак усещаше дълбокия му гняв. — Когато излизах от училището, шефът на полицията, който ме беше последвал, ми каза, че създавам неприятности и бях ескортиран извън града. Сметох за благоразумно да не се съпротивлявам.

— Браво на теб. Благодаря ти. Нямах представа, че така ще разбунис духовете. — Нещо наистина се беше случило в Хобарт, нещо ужасно. — Има ли някакъв начин да разберем къде са отишли другите деца?

— Предусещайки следващата ви молба, аз пристигнах в Остин, Тексас. Използвайки лаптопа си и изследователските си умения от генеалогичните проучвания, успях със сигурност да установя местонахождението на едно от децата.

Зак се изправи толкова рязко, че блъсна стола си в стената.

— Кое?

— Осиновеният син. Той е бил изпратен обратно в приемно семейство, а тези архиви са публични. Израснал е в Хюстън, бързо постигнал успех и променил името си на Джейк Джоунс.

— Къде се намира сега?

— В момента живее в Бостън.

— Бостън!

— Предполагам, че може да е търсил следите на госпожица Прескът. Мисля, че той се опитва да я намери.

ГЛАВА 26

Седмица по-късно мадам Нейнси крачеше напред-назад из стаята в сутерена, спирайки се от време на време, за да надникне през прозореца, докато Сара седеше на дивана и си гризеше ноктите. Най-накрая госпожа Нейнси се напрегна като куче, надушило следа, и обяви:

— Отвън спря лимузина.

Хоуп приключи с предаването на съобщението на госпожа Сиамска и се обърна със спокойно лице към мадам Нейнси.

— Това не е ли интересно?

Сара кимна.

— Много интересно. Чудя се кой ли може да бъде.

Хоуп отвърна безизразно:

— Не ми пука.

— Какво отношение от някой толкова млад! — Мадам Нейнси отново надникна отвън. — Някой слиза от колата. Това е лелята на онзи мил млад мъж, госпожица Сесили.

Хоуп затвори очи. Зак вкарваше в играта тежката артилерия.

Мадам Нейнси въздъхна печално.

— Колко тъжно. Тя иска да слезе долу, но не може да се спусне по стъпалата.

— Последният път шофьорът ѝ я донесе.

— Може да си е взел почивен ден — рече Сара.

— Да, сигурно. — А може би наистина бе така. Само защото Зак бе лъжец и измамник не означаваше, че леля му също е такава.

— Ще отида да поговоря с нея — рече мадам Нейнси. — Да ѝ кажа, че не искаш да разговаряш с никого. Така е по-добре, отколкото да я оставя да трепери на снега и да те чака.

— Добре. — Хоуп опъна яката на пуловера си. Сигурно се беше свила при прането. — Направете го.

Мадам Нейнси повдигна боядисаните си вежди.

— Каква страст! Не позволявай на вината да допуска състрадание в сърцето ти.

Сара се съгласи:

— Имаш си принципи, придържай се към тях.

— Ще вървя. — С преувеличено внимание мадам Нейнси отвори вратата, излезе и я затвори зад себе си.

Нахлу студен вятър. Хоуп скръсти ръце на гърдите си, без да обръща внимание на Сара, и впери поглед в лаптопа, който ѝ беше изпратил Зак. Същия, при чието стартиране се появяваше лицето му, а дълбокият му, топъл глас произнасяше: *Обичам те, Хоуп, моля те, омъжи се за мен.*

Биваше я в програмирането, но все още не беше успяла да разбере как да промени фона или да премахне гласа — а се беше опитвала усилено.

Мадам Нейнси се върна заедно с нов порив на ледения вятър. С тъжен глас тя обяви:

— Лелята не разбира. Твърди, че трябва да разговаря с теб. Ще намери *някой*, който да я донесе тук.

— Все *някой* трябва да кара лимузината — сопна се Хоуп.

— Взела е заместник — каза мадам Нейнси. — А той има болно сърце. Ще намеря *някой* в квартала.

— Нека първо посипя леда със сол, защото ще е истинска трагедия, ако госпожица Сесили бъде носена от *някой* тронав мъж, който се подхлъзне и падне. — Сара скочи и погледна към Хоуп. — А тя има артрит и две изкуствени стави.

— Добре де, добре! — Хоуп вдигна ръце над главата си. — Ще отида да говоря с нея.

Сара бързо се върна.

— Много добре! Нека ти помогна с палтото.

— Какво хубаво ново палто ти подари господин Гивънс! Много е красиво. Сложи си шала. Също нов. Също от господин Гивънс. Ето и новите ботуши! — Мадам Нейнси и Сара бързо опаковаха Хоуп. — Разбирам защо отказваш да говориш с този ужасен мъж, макар че е богат, или с който и да е друг от семейството му, но ми е жал за горката възрастна дама.

Хоуп стисна зъби. Като че ли го правеше често напоследък, дори в съня си.

— Този ужасен мъж и цялото му семейство са група изнудвачи, а вие двете не сте по-добри от тях.

Сара дори не се опита да се преструва, а просто се ухили.

— Аз? — Мадам Нейнси се опита да изглежда наранена. — Аз съм на твоя страна.

— Да, също както Бенедикт Арнолд^[1] е подкрепял Джордж Вашингтон. — Хоуп уви шала около врата си със замах. — Не се притеснявайте. Ще се върна, за да довърша смяната си.

— Сигурна съм — отвърна мадам Нейнси.

Хоуп се обърна към своите приятелки — предателки и ги погледна гневно.

Мадам Нейнси разпери ръце.

— Какво? Казах, че съм сигурна!

— Ще наглеждам таблото! — извика Сара.

Хоуп отвори вратата и изтича нагоре по стълбите, които изобщо не бяха чак толкова заледени. Вятърът свистеше по тротоара, карайки я да се загърне в палтото си, а небето беше покрито със сиви, тежки облаци. Прозорците на дългата лимузина бяха затъмнени и Хоуп не можеше да види нищо вътре. Леля Сесили не се забелязваше никъде, но вратата на лимузината беше отворена. Хоуп си помисли скептично, че леля Сесили сигурно изобщо не е излизала навън, или че цялата история е била организирана от нея, Сара и мадам Нейнси. Но тя нямаше намерение да стои отвън и да трепери, затова се плъзна на кожената седалка и вдъхна топлия въздух. Вътре цареше полумрак, но Хоуп ясно видя очертанията на две фигури. Две женски фигури. Леля Сесили и... кой?

— Затвори вратата, скъпа, студено е — рече леля Сесили.

Хоуп затвори вратата, ключалките изщракаха и колата бавно се отдалечи от тротоара. Леля Сесили включи лампата на тавана и Хоуп видя две дами на приблизително еднаква възраст, макар и ужасно различни, с изключение на начина, по който гледаха Хоуп — очите им проблясваха като на орлици, които преценяваха плячката си.

Леля Сесили държеше бастун в ръката си.

— Хоуп, това е госпожа Гивънс, майката на Зак.

— Можеш да ме наричаш Гладис — каза госпожа Гивънс на Хоуп.

Дългата ѝ коса бе боядисана в меки кестеняви тонове и беше прибрана на кок. Гримът ѝ беше идеален, дрехите бяха подбрани с вкус, бузите ѝ бяха меки и пухкави, а вратът слаб. От нея лъхаше на пари, много пари, и тя вдъхваше ужасен страх у Хоуп.

— Благодаря, госпожо. — Хоуп не им обръщаше внимание, докато сваляше шала си. Те я бяха докарали тук. Щеше да остави говоренето на тях.

Леля Сесили насочи първата атака.

— Предполагам си наясно, че племенникът ми си гризе сърцето заради теб.

Хоуп отвърна троснато:

— Стига да го прокарва с подходящо вино, всичко ще бъде наред.

Леля Сесили разкри два реда бели зъби, но усмивката ѝ изобщо не беше весела.

— Не се дръж нагло с мен, млада жено.

— Стига, скъпа. — Госпожа Гивънс потупа по ръката леля Сесили. — Не трябва да плашим младата Хоуп. Убедена съм, че тя не е искала да го накара да се влюби безнадеждно в нея, а след това да го зареже при първия знак за някакви проблеми.

— Безнадеждно? — избъбри Хоуп. — Да го изоставя? Любов? — Любов? Това пък откъде се беше появило? — Той ме излъга! Излъга ме за най-основния компонент на едно приятелство. Излъга ме за това кой е в действителност.

— Хайде, скъпа — рече госпожа Гивънс, — доколкото разбирам нещата, той не те е излъгал кой е. Ти си го предположила, защото щом се държи мило по телефона, значи не може да е Закарая Гивънс, и в момент на възбуден интерес, той решил да не разваля впечатленията ти. Не е прилично от негова страна, но пък и твоето снобско разбиране, че богатите хора са брутални грубияни, също не е особено приятно.

— Снобско? Аз не съм сноб, просто...

— Изпълнена с предразсъдъци е по-добро определение — рече бързо леля Сесили.

Тонът ѝ възпря Хоуп, но тя не беше готова да отстъпи.

— Ако съм изпълнена с предразсъдъци, то за това си има много добра причина.

— Повечето предразсъдъци се появяват заради нещо, което според приносителя им е добра причина. — Леля Сесили потупа с бастуна си по пода. — Аз имам предразсъдъци спрямо хората, които се преструват, че са самата доброта, а след това обвиняват мен и семейството ми в жестокост, защото сме проявили лошия вкус да разполагаме с богатство. — Поставяйки сгърчената си ръка на рамото на госпожа Гивънс, леля Сесили попита: — Тази жена изглежда ли ти жестока?

— И двете ми изглеждате леко макиавелистки — промърмори Хоуп.

Леля Сесили се облегна назад и въпреки слабото осветление, Хоуп можеше да се закълне, че двете дами размениха усмивки.

Но госпожа Гивънс не остави на Хоуп време за размишление.

— Аз, например, съм много разочарована от Закарая.

Хоуп потисна засилващото се желание да се разсмее. Закарая? Обзалагаше се, че това адски му харесва.

Госпожа Гивънс продължи:

— Той изобщо не трябваше да поддържа тази заблуда за истинската си самоличност.

— Стига, Гладис! — рече леля Сесили. — Ако някой ти се обади и по някаква причина реши, че си магаре, ти няма ли да се изкушиш да пуснеш перде пред очите ѝ?

— Аз сменях памперсите на това момче и повярвай ми, научила съм го да не се поддава на всякакви изкушения. — Госпожа Гивънс звучеше разочаровано и раздражено. — А когато си помисля докъде е стигнал с тази измама!

Двете жени насочиха въпросителните си погледи към Хоуп.

Тя се прокашля и заби поглед в ръцете си.

— Хмм. — Леля Сесили присви очи. — Гладис, беше права. Стигнал е твърде далеч. Трябвало е да го пляскаш по-често като дете.

Хоуп беше спала с мъжа, който тези жени бяха отгледали, и не можеше да ги погледне в очите.

— Той ме заряза още при първия признак за проблеми. Обадих му се от затвора, защото си мислех, че той е моят рицар в блестящи доспехи, а той реши, че съм крадла. Реши, че от самото начало съм знаела кой е и съм го предала. Изрече всички нараняващи думи и направи всички погрешни действия.

— Той ни разказа всичко. Но накрая те е спасил — отбеляза госпожа Гивънс.

— И сама щях да се спася.

— И това ни каза — съгласи се леля Сесили. — Искаш от него да не забравя откъде си дошла и въпреки това да ти вярва, но ти също не е трябвало да забравяш откъде идва той и може би неговите... неговите...

— Предразсъдъци? — изстреля Хоуп.

Леля Сесили кимна.

— Неговите *предразсъдъци* също заслужават малко уважение. Имало е доста случаи, в които хората са се възползвали от него. Доста е чувствителен относно хората, които предполагат, че е някакво глупаво богаташче, наследило парите си от татко. Той е умен, работи много и е издигнал защитна бариера около себе си, която нищо не е успяло да пробие.

Госпожа Гивънс се наведе напред и хвана Хоуп за ръката.

— Досега. Докато не се появи ти. Той е ужасно влюбен в теб.

В гърдите на Хоуп се надигна копнеж, който тя бързо потуши.

— Влюбен в мен? Не, нещо бъркате. Той смяташе да ме задържи като своя любовница. — Хоуп долови надигания се в гърдите ѝ гняв. Първия път, когато беше влязла в дома на Зак със своята пилешка супа, тя се беше почувствала като селянка, която носи дарове. Усещането не беше приятно, но момичето го беше преглътнало. Все пак посещаваше иконома. Сприятеливаше се с иконома. А по-късно бе приела иконома за свой любим.

През цялото време, някъде в дълбините на съзнанието си, тя бе предполагала, че връзката им се основава на взаимно доверие и привързаност.

Вместо това бе открила, че Зак я смята за свое домашно животно, някой, когото би могъл да извади от нещастния му живот, да отгруппа с подаръци и след като получи наградата си, да я отпрати.

— За кого се мисли той? За принц Чарлс?

— Признавам, че се държи доста аристократично — съгласи се госпожа Гивънс.

— Снизходително — рече леля Сесили.

Госпожа Гивънс не ѝ обърна внимание.

— Има високо мнение за себе си, но ти не трябва да забравяш, че когато беше на шестнайсет, баща му го накара да работи като разносвач на пощата във фирмата, докато не завърши право...

Хоуп беше ужасена.

— Той е адвокат? Може ли да стане по-лошо от това?

— Когато завърши университета, той вече беше провел две успешни сливания. Баща му е малко по-възрастен от мен и искаше да се оттегли. Затова Зак пое отговорностите му и както и неговата...

— Арогантност — рече леля Сесили.

Госпожа Гивънс се обърна към нея.

— Ще замълчиш ли?

Леля Сесили се подчини.

— Извинявай.

Госпожа Гивънс събра мислите си.

— Хоуп, смиреността, на която го научи, е прекрасна. Бях изгубила всякакви надежди, че той ще допусне някого в сърцето си, а ето те теб. Ти направи майка му една много щастлива жена.

Хоуп не искаше госпожа Гивънс да държи ръката ѝ, или леля Сесили да я гледа умолително, или да си мисли за всички неща, които беше чула, колкото и смислено да звучаха те.

— Помисли си само, като негова съпруга колко неща би могла да направиш за непривилегированите с парите на Зак зад гърба си — рече убедително госпожа Гивънс.

— Семейството наистина е неприлично богато. Ти си първият човек, който разбуди социалното му съзнание. — Леля Сесили очевидно беше доволна. — Знаеш ли, че откакто те срещна, той купи цял камион одеяла и ги достави в Армията на спасението?

Госпожа Гивънс додаде:

— Разбира се, те нямаше къде да ги приберат, затова се наложи да ги разкара из приютите за бездомници из целия град, но скъпото момче положи такива усилия.

— Така си е — рече саркастично Хоуп. — Но няма да се омъжа за някого, за да върша добрини. Убедена съм, че господин Закарая Гивънс няма да го желае.

— Господин Закарая Гивънс ще направи всичко, което е нужно, за да те има — отвърна леля Сесили. — Той те обича такава, каквата си.

Колата спря плавно пред портала на къщата на Зак.

Госпожа Гивънс сложи шапката върху къдравата си коса.

— Трябва да поговориш със Закарая, скъпа. Той иска да се извини и аз, като негова майка, смятам, че трябва да го направи.

— Помисли си само колко мъчително ще бъде за него. — Леля Сесили почука по стъклото между шофьора и пътниците. — Ще ти хареса.

— Не достатъчно, за да компенсира изпитанието — отвърна дръзко Хоуп.

Стъклото се смъкна.

— Ние ще влизаме вътре. — Госпожа Гивънс отвори вратата и слезе от колата. — Хоуп, скъпа, ти остани тук и си помисли как е най-добре да постъпиш, а след като вземеш решение, той ще те чака.

Леля Сесили додаде:

— Ако не желаяш да разговаряш със Зак, просто кажи на шофьора и той ще те откара обратно при мадам Нейнси, към самотния ти живот, който се свежда до студения ти апартамент, дългите работни часове и гласовете по телефона.

Госпожа Гивънс взе бастуна на леля Сесили и ѝ подаде ръка.

— Ще ме побутнеш ли, Хоуп? — попита леля Сесили.

— Защо не помогне шофьорът? — Хоуп я побутна внимателно отзад, госпожа Гивънс я издърпа навън и така двете успяха да изправят леля Сесили на крака.

Докато госпожа Гивънс затваряше вратата на колата, Свен изтича вън от къщата и извика:

— Чакай, Сесили, нека ти помогна.

Хоуп гледаше как мускулестият мъж нежно поема леля Сесили в прегръдките си. При вида му лицето ѝ грейна. Двата може и да поддържаха фасадата на млад треньор и саката господарка, но Хоуп беше готова да се обзаложи, че щом светлините угаснеха, двамата бяха заедно по всеки възможен начин. Свен беше любовникът, за който се беше чудил Зак. Различията между Свен и леля Сесили може и да бяха големи, но любовта ги беше събрала. Това беше трогателно, беше чудесно и напомни на Хоуп как биха могли да се развият нещата между нея и Зак.

Глунави сълзи замъглиха зрението ѝ и когато ги избърса с ръка и вдигна глава, тя видя как шофьорът сваля шапката си. Косата му бе

права и синьо-черна, пораснала малко над якичката. Профилът му беше суров, с изпъкнали скули, силна челюст и тъмни вежди над очите, които, щом се обърна да я погледне, се оказаха толкова тъмни, че изглеждаха черни.

Но в тях гореше огън, който я накара да се изчерви при спомена за топлината му — и да накара самата нея да пламне.

— Зак.

[1] Бенедикт Арнолд е един от най-изтъкнатите командири от времето на Войната за независимост на Северна Америка, а впоследствие и най-големият предател на своята страна. Първоначално той се бие на страната на Континенталната армия, но по-късно застава на страната на британската армия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Зак изглеждаше добре. Ужасно добре. И Хоуп разбра от изражението на лицето му, че трябва само да му кимне и той ще бъде с нея.

Зак я гледаше с толкова силно желание, сякаш бе живял само за момента, когато щяха да бъдат заедно.

По-лошото бе, че тя реагира така, сякаш са били разделени от години. Да вървят по дяволите госпожа Гивънс и леля Сесили, и техните упреци, и техните лекции. Собственото ѝ тяло я предаваше. Унизена и ядосана, че е манипулирана от всички, дори от самата себе си, тя махна с ръка към отдалечаващите се жени.

— Предполагам, че си чул всичко.

— Майка ми и леля Сесили нямаше да ми позволят. — Гласът му беше нисък и дълбок, и той говореше бавно, сякаш тя бе диво животно, което искаше да укроти. — Те искаха да кажат някои неща, които са свещени за жените, и как да накараш някой да се почувства виновен е едно от тях.

Хоуп изсумтя.

— Много ги бива.

— Значи се е получило?

— Все още съм в колата, нали? — Макар че той седеше на шофьорското място, а тя се намиреше на задната седалка. — Разговарям с теб, нали?

— Все още има какво да се желае от тона ти.

— И какво? — Тя погледна към заключените врати. — Не мога да изляза навън.

Той натисна един превключвател и отключи.

— Не е честно — промърмори тя. Не искаше сама да решава дали да остане.

Той каза печално:

— Татко ме предупреди, че ще има такива дни, в които няма да печеля, каквото и да правя. — Зак светна лампите в колата и я огледа

цялата, мрачното ѝ лице, тъжните очи. — Напоследък преживях доста такива дни.

— Моля те. Едва ли си страдал особено много — рече саркастично тя, съжалявайки за сумрака в колата. По-лесно ѝ беше да се прави на безразлична, когато не го виждаше и не си спомняше как бе изглеждал надвесен над нея, въвличайки я в плътски удоволствия.

— Напротив — отвърна просто той. — Изживях адски страдания, мислейки си, че никога повече няма да мога да те прегърна заради собствената ми глупост. — Той се извърна, за да я погледне, отпусайки ръцете си върху облегалката на седалката.

— Никога нямаше да ме прегърнеш, ако знаех кой си. — Всичко в него, щедрите му устни, белите зъби, загадъчните черни очи, я отвличаше от нуждата да му разясни чувствата си, да изслуша извиненията му, а след това да се отдалечи колкото се може повече от тази ходеща и говореща сърдечна болка. — Майка ти и леля ти като че ли смятат, че не постъпвам честно, като отказвам да те изслушам.

— А ти?

— Предполагам, че са прави. — Тя погледна към скръстените си ръце. — Предполагам, че си го заслужаваш.

— Така е. — Той облегна брадичка на юмруците си. — Знаех, че няма да останеш доволна заради Гризуолд и смятах да ти кажа... онази нощ.

Сърцето ѝ подскочи.

— И според теб какво щях да направя? Да кажа: „Няма проблем, че ме излъга, ти си богат“?

— Да, точно това си помислих. — Устните му се разтегнаха в мрачна усмивка при спомена. — Реших, че ще проявиш практичност.

— Практичност! Ти... — Тя млъкна и посегна към дръжката на вратата.

— Не! — Той също посегна към дръжката. — Изслушай ме!

Тя не можеше да повярва.

— Какво? Вече не съм затворена в колата с теб, но ако реша да изляза, ти ще ме последваш?

— Да, освен това в колата е по-топло.

Логиката му беше безупречна и вбесяваща. Тя затвори отворено очи и отпусна глава на облегалката. Зак не знаеше как да губи.

Той не знаеше как да губи и тя бе безнадежно влюбена в него. Каква гадна комбинация.

— Признавам, че получавам специални привилегии, защото съм богат. — Гласът му прозвуча много по-близо.

Тя изненадано отвори очи.

Той беше прескочил през облегалката на седалката и сега се приближаваше към нея през дългата лимузина.

Тя протегна ръка, давайки му знак да спре.

Той не ѝ обърна внимание. Движеше се бавно, но все пак се движеше, промъкваше се към нея като лъв с черни дънки и черен пуловер.

— Няма да се откажа от парите си, за да те направя щастлива. Това ще направи мен нещастен.

— И без това няма да се получи. — Нещата се развиваха толкова бързо. — Ти си свикнал да бъдеш богат. Просто отново ще натрупаш състояние.

— Да, сигурно. — Докато се приближаваше към нея, той продължаваше да говори успокояващо. — Но не осъзнах колко ще те нараня, когато не повярвах в теб, и доказах, че не те разбирам изобщо, когато реших, че си като всички останали жени, и ще ти хареса да притежаваш свой собствен милионер.

— Не искам да съм длъжница на никого.

— Но ти имаш мен.

— Не е вярно и ще *спреш* ли да се промъкваш към мен?

— Добре. — С едно гъвкаво, решително движение той се извъртя и седна до нея. Придърпа я в обятията си, притисна главата ѝ към гърдите си, и опря бузата си в темето ѝ. Въздъхна и се отпусна. — Така е по-добре.

Хоуп беше направила огромна стратегическа грешка. Притиснала глава към гърдите му, тя просто не можеше да се сети и за една добра причина да го мрази. Единственото, за което можеше да мисли, бе, че той ухае... толкова хубаво. Сърцето му биеше под ухото ѝ. Обливаше я с жарта на тялото си и на нея ѝ се струваше, че не ѝ е било топло от последния път, когато го беше видяла.

След това си спомни болката от последната седмица, как се беше разкрила пред него и как той се беше възползвал от първата възможност, за да я нарани.

Хоуп го отблъсна.

— Не мога да го направя. Не мога да рискувам с теб.

Той инстинктивно посегна да я сграбчи, но застина на мястото си.

— Защото те нараних?

— Да!

— Или защото се страхуваш, че съм същият като онези хора от Хобарт и че е по-лесно да се свреш в малкото си тъмно ъгълче, барикадирана в сляпото си тесногръдие, вместо да рискуваш да ме обичаш?

Всяка дума приличаше на умело нанесен удар и Хоуп не знаеше как да се защити.

— Ако е защото те нараних, тогава го разбирам. Съжалявам, напълно, отчаяно съжалявам. Поемам отговорността за всичките си действия и ти обещавам, че ще направя всичко по силите си, за да те накарам отново да повярваш в мен. Мога да го направя. — Той я облегна в ъгъла. — Но ако го правиш заради онова, което ти се е случило в миналото, значи не си по-добра от мен.

— Какво? — От всички неща, които бе очаквала да чуе от него, това беше най-неочакваното.

— Прекарах целия си живот, без да се разкривам пред никого, защото опитах веднъж и ме нараниха. И сега, независимо дали ти харесва или не, аз се разкрих пред теб и когато те видях с Бакстър, направо полудях от... ами... страх. Страхувах се, че съм постъпил като последния глупак. Боях се, че ми се присмиваш. Боях се, че вече е твърде късно за мен. Направих впечатляващ опит да си съсия живота, като прогоних единствената жена, която можеше да ме направи щастлив. — Той се надвеси над нея. — А ти по същия начин ли ще постъпиш? Няма да рискуваш с мен, защото някой те е наранил преди и те е страх да бъдеш наранена отново?

— Отново! — Думите му я разкъсаха, караха я да вижда в себе си не жената, която си бе създала живот от пепелта на миналото, а една страхливка, която се боеше от силните чувства и съществувахе, само за да може да избяга от тях и от мъката, която причиняват.

— Да, *отново*, но в бъдещето. Ти трябва да повярваш, че между нас ще бъде различно. Ако се омъжиш за мен, ние сигурно ще се караме и понякога ще се нараняваме един друг. Така става с женените

хора. Но под всичките тези сблъсъци и гняв, аз те обичам. — Той се отдръпна от нея в другия ъгъл на колата, лишавайки я от топлината си, от аромата си, от цялото си съществуване. — Ти каза, че използвам богатството си като щит. Права си, но ти използваш миналото си като щит.

Тя искаше да го отрече, но всичко, което беше казал той, бе истина. Проклет да е. Как може да е толкова безмилостен, че да я накара да се изправи срещу неумолимите факти... за самата нея?

— Обичам те. Винаги ще те обичам, но не мога да те накарам да го повярваш. Не мога да те накарам да останеш. — Той седеше в ъгъла, тъмна фигура... мъжът, когото обичаше.

Това бе по-лошо и от момента, когато отключи вратите.

Това беше Зак, който я караше да вземе жизненоважно решение. Каквото и да избере, ако направеше грешка, нямаше да ѝ остане нищо, освен шепа нещастие.

А тя искаше повече от това.

— Всъщност не съм страхливка.

Мълчанието му изразяваше съмнение.

— Опитвам се да постъпя правилно, но не е лесно да разбере кое всъщност е правилното. Защото ако някога ми кажеш да си отида, животът ми ще стане пуст и студен и аз не знам дали ще успея да оцелея. — Хоуп си припомни вечерите им, разговорите, начинът по който я бе гледал, сякаш тя бе единствената жена на света... фактът, че когато я бяха нападнали, в главата ѝ се беше появила една-единствена мисъл. Да отиде при него. — И ако не остана с теб, тогава гарантирано ще бъда нещастна до края на живота си. Значи всичко опира до доверието. Ти твърдиш, че ми вярваш и аз... нищо не мога да направя. Освен също да ти се доверя. — Тя го изчака да реагира, да я вземе в прегръдките си и да заяви колко е щастлив.

Зак не помръдна от мястото си.

Тя осъзна, че като истински лукав звяр той очаква от нея да направи следващата стъпка. Думите не бяха лесни за изричане, но трябваше да събере целия си кураж, за да действа. Тя се отблъсна от стената и на четири крака пропъзля по седалката. Постави ръце на раменете му и го погледна в очите.

— Обичам те, Закарая Гивънс. Каквото и да се случи в моя живот или в твоя, винаги ще те обичам.

Очевидно бе произнесла правилните думи, защото той я придърпа към себе си и тя седна в скута му.

Ръцете му я обгърнаха и той положи главата ѝ върху рамото си. Притисна я силно и я целуна с цялата страст, която бе потискал през времето на раздялата им. С цялата страст на всичките му самотни години.

Тя отвърна на целувката му без колебание, защото най-после бе сигурна, че е срещнала мъжа, на когото винаги може да вярва. Сърцето му туптеше под ухото ѝ пръстите му трепереха, докато галеше ръката ѝ.

Отдръпвайки се съвсем леко от нея, той промърмори:

— За всичко съм виновен аз. Толкова време, каквото и да направех, смятах, че съм прав. Убедих себе си, че няма да те интересува, че съм те лъгал. Смятах, че ще проявиш здрав разум, както всички останали жени в живота ми, и ще ми простиш всичко.

Тя се ококори.

— Здрав разум?

Той целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Разумно е да искаш удобен живот, но ти — ти искаше почтеност и истина, и всички онези добродетели, за които бях забравил. Слава богу, че прошката също е добродетел, и то такава, която признаваш и притежаваш.

— Дъщеря на пастор — прошепна Хоуп и обвивайки ръце около врата му, тя придърпа устните му към своите.

Да му прости? Разбира се, че му прощаваше. Възпитанието ѝ го изискваше, но по-важното бе, че тя го обичаше. Всяка клетка в тялото ѝ пееше от удоволствие, докато го целуваше също толкова страстно, колкото и той нея. Това бе желание, буйно и неудържимо. Гърдите я боляха; утробата ѝ се свиваше. Целувките му я подготвяха за тялото му.

Всъщност не беше точно така. Тя бе готова още когато видя профила му: черната, права коса, хлътналите бузи, изразената челюст. Всичко у него я бе впечатлило още когато го беше смятала за иконом. Всичко това я привлече и сега.

Те се целуваха отчаяно, страстта нарастваше. Ръцете ѝ се плъзнаха под пуловера му и когато докоснаха голата му кожа, и двамата изохкаха така, сякаш не съществува по-голямо удоволствие от

това. Тя докосна с възхита оформените мускули на корема му, ръцете ѝ се плъзнаха към гърдите му, откривайки удоволствие в гладката му кожа, къдравите косъмчета на гърдите му, щръкналите зърна. Той улови ръцете ѝ и ги притисна към себе си.

— Не трябва. Не тук. Не в колата.

Тя почти не го чуваше. Беше гладна и угощението беше пред нея — и под нея.

Той беше нейното угощение.

Притежаваща собствен ум и настоятелност, ерекцията му се притисна към задничето ѝ. Той може и да казваше, че не трябва, но тялото му ясно заявяваше исканията си.

Тя се изпълни с жестоко удовлетворение. Не искаше да е единствената, която се чувстваше така.

Освободи се от прегръдките му, хвана ръката му и я плъзна под пуловера си, към гърдите.

Той притвори очи, изследвайки очертанията им, плъзгайки палец по щръкналото ѝ зърно, обхващайки я за миг. Продължителен миг, достатъчен за нея да свали пуловера му и да огледа мускулите, които я омагьосваха. Тя притисна глава към шията му и вдъхна дълбоко. Никога нямаше да забрави аромата му, неуловим, пикантен и абсолютно негов. Едно вдишване бе достатъчно, за да може желанието ѝ да разцъфне като цвете под лятното слънце. Устните ѝ проследиха ключицата му, вкусиха кожата му, омаяни от вкуса на здрав, силен мъж.

Хоуп усещаше борбата му да запази контрол. Стягането на бедрата, свиването на корема му я съблазниха още повече. Тя нежно близна гърлото му и се гмурна към зърното му, поемайки го в устата си.

И въпреки това той устоя.

Тя заби зъби в плътта му.

Леко, нежно ухапване, ефектът от което бе наелектризиращ. Тя се озова по гръб на седалката с вдигнати във въздуха крака, между които лежеше Зак.

Той дишаше накъсано. Лицето му се бе вцепенило от похот. Раменете му скриваха интериора на колата и светът отвъд стените ѝ. Мирисът на кожена тапицерия ги обгръщаше в лукс, тъмните прозорци ги скриваха от преминаващите. Той притисна хълбоци към нейните в

кръгово движение, което я накара да се вкопчи безпомощно в раменете му и да изстене.

Точно това бе искала. Зак, див и развратен, който я иска толкова отчаяно, колкото го желае и тя.

Хоуп отчаяно се опитваше да отърве себе си и него от платовете, които им пречеха, но бе твърде погълната от страстта му и можеше само да следва движенията му.

— Сега само ще го вкусим — прошепна в ухото ѝ с нисък, дълбок глас. — Така ще бъдем още по-гладни... за довечера.

Той сграбчи бедрата ѝ и я задържа неподвижна, засилвайки движенията си, разпалвайки пламъка ѝ с всяко деликатно докосване. Тя се гърчеше под тялото му, опитвайки се да намери удовлетворение, да достави удоволствие, да направи онова, за което тялото ѝ — телата им — копнееха.

Това бе неравна борба. Той беше по-силен, по-решителен и познаваше по-добре от нея уязвимите ѝ места и как да ги използва. Копнежът между краката ѝ премина в агония, която ставаше все по-неистова. Стоновете ѝ преминаха в хленч.

— Моля те. — Тя се вкопчи в раменете му. Пръстите ѝ се забиха в мускулите му. — Моля те.

Той продължи безмилостните си движения, докато най-накрая всичко около нея не бе обхванато от могъщ спазъм, който я повдигна от седалката. Той пусна бедрата ѝ, позволявайки ѝ да се притисне към него, докато кулминацията ѝ набираше сила. Тя се захранваше от само себе си, от него, от дългите студени нощи, от обожанието му и от облекчението, че най-после бе излязла от сенките на миналото и се къпеше в слънчева светлина. Тя се движеше и стенеше, безпомощна в хватката на страстта, а той се движеше с нея, окуражавайки я с прегръдката си и шепота си.

Най-после движенията ѝ се забавиха и спряха. Хоуп си пое дъх и осъзна... искаше още и искаше и той да получи още. Посегна към колана му.

— Не можем. — Зак улови ръцете ѝ и ги задържа. — Не можем. Всички ни гледат през прозорците. Мисли, Хоуп. Искаш ли да се срещнеш с твоя бр... — Гласът му секна за миг. — ... с моя баща за пръв път, след като той е видял как колата се клати?

Хоуп изстена и отпусна глава назад. С презрение в гласа тя рече:

— Надявам се, че гласът на здравия разум няма да бъде причина за редовни издънки.

— Не. Обещавам, че няма да бъде така. Господи, не. — Лицето на Зак бе изопнато от мъка. — Но работата е там, че ако той реши, че те любя, ще ме измъкне от колата за врата.

— Баща ти? — В гласа ѝ прозвуча недоверие. Тя бе разбрала, че баща му е доста възрастен.

Зак се изсмя треперливо.

— Не. В къщата има други хора. Важни хора.

Не ѝ пукаше.

— Направо съм отчаяна — предупреди го тя. — Нямам представа на какво съм способна, ако скоро не получа пълно удовлетворение.

Докато се надигаше от нея, тъмният му, буен поглед се разсея.

— Аз ще ти кажа дефиницията на думата отчаяние. Някога чувала ли си термина „подути топки“?

Хоуп се засмя гърлено.

— Хм. Да. — Тя се изправи и приглади косата си.

Беше си мислела, че ще усеща вкуса му, аромата, удоволствието от тялото му само в сънищата си. Действителността беше много по-добра.

— Съжалявам, че се проявих като глупак, но това не са глупости. — В гласа му не се долавяше и капчица смирение. — Обичам те и ще те направя щастлива. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Тя му се ухили — първата радостна усмивка от дни.

— Радвам се, че го осъзнаваш.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— С цялото си сърце.

Той целуна ръката ѝ.

— Благодаря ти. — Целуна дланта ѝ. — Благодаря ти.

— Но — тя трябваше да го каже, — колкото и да те обичам, все пак трябва да намеря семейството си и сигурно ще има моменти, в които ще съм разсеяна или раздражена...

Той отново я целуна, прекъсвайки думите ѝ. После взе лицето ѝ в шепи и я погледна в очите.

— Скъпа, трябва да ме изслушаш. Това е много важно. — Лицето му беше неподвижно, почти сериозно. — Няма да успеят да го

задържат още дълго в къщата.

— Кое?

— Намерих ти подарък. Много специален подарък. — Той я хвана за раменете и я изправи.

Хоуп преглътна.

— Какво не е наред?

— Всичко е наред. Не се притеснявай. Това е хубаво. — Но лицето му все още беше сериозно. Много сериозно. Той бързо навлече пуловера си. Извади мобилния си телефон — тя позна в него същия, който му беше върнала — обади се и заговори: — Готови сме. Излезте.

Зак отвори вратата на колата, помогна ѝ да излезе и я обърна с лице към къщата.

— Какво е това? — попита тя. — Какво става?

Прегърнал я през кръста, той посочи младия мъж, който бързо слизаше по стълбите към нея.

— Ето го, Хоуп. Погледни.

Непознатият беше висок, с тъмен тен, черна коса и най-зелените очи, които беше виждала някога. Очи, които не се откъсваха от нея.

Докато го гледаше, тя се напрегна, макар да не знаеше защо.

— Кой е този? Чувствам се така, сякаш би трябвало... — Дъхът ѝ секна. Сърцето ѝ заби лудо. Гласът ѝ преливаше от недоверие, когато попита: — Гейбриъл?!

Зак я прегърна, подкрепяйки я, когато коленете ѝ омекнаха и тя едва не се свлече на земята.

— Да, скъпа, той е.

— Гейбриъл! — Изпълни я велика радост. — Гейбриъл, наистина ли си ти? — Тя се затича към него, викайки: — Слава богу, това е Гейбриъл!

Той я сграбчи през кръста и я завъртя около себе си.

— Хоуп, търсех те... О, Хоуп!

Тя се опита да го погледне, да види лицето му, но погледът ѝ бе размазан от сълзите.

— Как...?

— Бях тук. В Бостън. Мислех, че живееш тук някъде, но не можех да те намеря. Бях готов да се откажа, когато той дойде... Господин Гивънс... Зак.

Тя видя как Зак се приближава към тях, наблюдавайки ги със задоволство, сякаш най-голямото му желание се е сбъднало.

Нейното се беше сбъднало. Беше намерила брат си. Надяваше се, че ще успее да намери и сестрите си.

И имаше Зак.

Тя се откъсна от прегръдката на Гейбриъл и се хвърли в ръцете на Зак, обсипвайки го с целувки в ликуващ изблик на любов.

— Благодаря ти, скъпи мой, мили мой, прекрасен, идеален мъж.

След това протегна ръка и към Гейбриъл и го привлече в прегръдката. Тримата стояха заедно и се прегръщаха, твърде развълнувани, за да кажат нещо.

А в къщата майката и бащата на Зак, Гризуолд, леля Сесили и Свен се отдалечиха от прозорците.

— Стига сте си бърсали очите, хора — рече намръщено бащата на Зак, след което извади собствената си кърпичка и си издуха шумно носа. — Трябва да планираме сватбата.

ЕПИЛОГ

В една лятна вечер, седем години по-късно...

— Стига се бута!

— Хей, мой ред е!

— Твоят ред вече мина.

— Но тогава бебето не риташе достатъчно силно.

Хоуп се разсмя на приятелите и семейството си, които се бяха събрали около издутия ѝ корем, и се бутаха един други за възможността да почувстват как бебето мърда. Сара, Гейбриъл, мадам Нейнси, леля Сесили, Свен, родителите на Зак, Мамчето Монахан и всички хора от телефонната служба, Джейсън и Селина Урбано... както беше казал Зак, когато бяха поканили роднините си и техните приятели, те щяха да организират парти в тесен кръг за около четиристотин души.

Леко беше преувеличил. Но не твърде.

Цялата група излезе на верандата в имението Гивънс, пиеше, хапваше, наслаждаваше се на топлата вечер, празнуваше дипломата ѝ от Харвард — и появата на новия Гивънс.

— Няма нужда да спорите. — Хоуп притисна ръка към крачето, което я смушкваше отвътре. — Всички ще минат по реда си. Това бебе никога не спира.

Зак въздъхна многострадално.

— Особено през нощта. Всеки път, когато Хоуп се притисне към гърба ми, това хлапе се опитва да ме изрита от леглото.

Хоуп се засмя на съпруга си. Пред всички той се оплакваше от ритниците. Когато бяха насаме, той се надуваше така, сякаш бащинството беше рядко и велико постижение — каквото си беше, казваше той.

Когато оставаха сами, той разтриваше гърба ѝ, масажираше ѝ краката и макар тялото ѝ да наедряваше с растенето на бебето, той продължаваше да я желае силно и неуморно.

Сега я гледаше с такава гордост, която пълнеше очите ѝ със сълзи.

Разбира се, заради бушуващите в тялото ѝ хормони, тя плачеше почти за всичко напоследък.

— Остава още малко. — Баща му стисна ръката на майка му. — А ние най-после ще имаме внук.

— А аз ще бъда чичо. — Гейбриъл се ухили на мадам Нейнси. — Макар че ти се искаше двамата с Хоуп да бъдем нещо повече.

Еlegantна в роклята си в зелено и златисто, мадам Нейнси изсумтя.

— Тя никога не си уреждаше срещи. Откъде да знам, че когато най-накрая го направи, ще се окаже, че ѝ е последната?

— И най-добрата — рече Зак.

Джейсън изсумтя.

Селина и Сара се засмяха.

— Доста дълго чакахте тази бременност — оплака се леля Сесили.

— Да, милички, на някои от нас им трябваха години — додаде Мамчето Монахан.

— Чакането те поддържа жива — подразни ги Сара.

— А, може би — съгласи се Мамчето. — Това, плюс удоволствието да подменят ставата и на коляното ми.

Леля Сесили я потупа по ръката.

— Аз пак имам повече сменени стави от теб, така че престани да се оплакваш.

Зак раздаде чинии с шоколадов мус.

— Хоуп искаше първо да завърши университета, а и кредитите от всички компютърни науки не ѝ помогнаха особено с рисуването.

— Макар че ми помогнаха да те науча как да инсталираш софтуер на компютъра — подразни го Хоуп, — без да счупиш самия компютър.

— Може пък бебето да се оправя с електрониката също като теб — пожела си пламенно Зак.

Това беше първото им дете, момиче, което щяха да нарекат Лана, на майката на Хоуп. Понякога тя си мислеше, че би трябвало да нарекат бебето Пепър, защото също като нея, то беше много буйно.

Но когато я откриеха, щеше да стане голямо объркване... Когато най-накрая откриеха Пепър.

Бяха минали толкова много години...

Зак се приближи до нея. Той винаги познаваше кога я навестяваха призраците от миналото ѝ. Въпреки всичките му пари и влияние те не бяха успели да открият кой бе извършил престъплението, което бе съсипало родителите им. Не бяха успели да открият и следа от Пепър или Кейтлин.

Зак коленичи до стола и притисна длан към бузата ѝ. После каза тихо:

— За дипломирането ти се надявах да ти подаря нещо, което толкова отчаяно искаш — сестра.

Тя виждаше смущението в тъмните му очи и притисна длан към ръката му.

— Преди седем години аз бях отчаяна, а ти ми даде брат. — Тя протегна ръка към Гейбриъл. — Не се отчайвай. Ще ги намерим.

Гейбриъл коленичи до Зак. Понякога той изчезваше за седмица-две, но макар че познаваше отблизо системата на приемните семейства, всеки път се връщаше с неуспех. Сякаш някаква велика сила им пречеше. Гейбриъл казваше, че щеше да е по-добре, ако не беше станал известен, но бизнесът му се беше разраснал с годините и сега го величаеха като най-желания ерген на Бостън, така че на анонимността му бе нанесен силен удар.

— Ти не разбираш — каза той. — Гризуолд не прекара последните два месеца в продължителна отпусका.

— Но Зак твърди...

Двамата мъже се спогледаха.

Зак се намръщи.

— Излъгахме. Гризуолд търси Пепър. Видът и тонът му вдъхват уважение, той си има начин да постига резултати дори там, където никой друг не е успявал.

Гризуолд се беше върнал. Само преди няколко дни. Сигурно носеше добри новини.

Зак продължи:

— Той е намерил следа...

Сърцето ѝ подскочи, а в утробата ѝ бебето също подскочи.

— Жива ли е?

— Да. Жива е. — Но въпреки това очите на Гейбриъл бяха тъжни.

Хоуп погледна Зак с пресъхнала уста.

— Гризуолд е намерил Пепър? — Тя се взря объркано в Гейбриъл. — Къде? Как? Тя добре ли е? Тук ли е вече?

Зак потърка рамото ѝ.

— Намерил я да работи във Вашингтон, но преди да успее да се свърже с нея, тя изчезна.

— Изчезна? — Хоуп познаваше вкуса на неудовлетвореността. Беше го опитвала толкова много пъти. Но да стигне толкова близо... Не беше възможно.

— Преди осем дни взела полет за Денвър — каза Зак. — Там купила кола и потеглила към планините. Оттогава няма и следа от нея. В този момент Гризуолд се опитва да я проследи в интернет. А аз ще изпратя най-добрите мъже, които мога да наема.

— Багажът ми е стъкнат и аз съм готов за тръгване. — Гейбриъл излъчваше мрачна решителност. — Ще тръгна по следата.

Зад гърба им се прокашля Гризуолд.

Хоуп вдигна поглед към него. Личеше си, че е намислил нещо. Видът му не беше спретнат, както обичайно копчетата на палтото му ги нямаше, връзката му висеше накриво, а клепачите му бяха увиснали като на басет. Беше позволил компания за кетъринг да подготви партито ѝ, а прислугата да разпредели храната в чинии.

Той заяви с уморен глас:

— Извинете ме, господа, но мога ли да поговоря с вас насаме?

— Ако става дума за Пепър, можеш да говориш още сега — рече твърдо Хоуп.

— Тя знае всичко — увери го Гейбриъл.

— По въпроса за госпожица Пепър — Гризуолд се заигра с бутонелите си, — вие ми казахте да ви уведомя веднага, щом открия още нещо.

Гейбриъл бавно се изправи на крака.

Хоуп стисна ръката на Зак.

Той рече заповеднически:

— Кажи ни.

Акцентът на Гризуолд се засили, както ставаше, когато бе изпаднал под голям стрес:

— Мисля... Мисля, че съм открил следа към сегашното ѝ местоположение. Смятам, че знам откъде можем да започнем нашето търсене.

Издание:

Автор: Кристина Дод

Заглавие: Такава, каквато си

Преводач: Мирела Стефанова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „ЕРГОН“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-619-165-021-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1980>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.